

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Έγκριμένο από το Υπουργείο Παιδείας ως ελεύθερο ανάγνωσμα για όλα τα σχολεία (1932 και 1958).
Ετιμήθη με άργυρο μετάλλιο της Ακαδημίας Αθηνών (1935).

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11
Τηλ. 30.133-ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΚΩΣΤΑΣ Ε. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Διευθυντής συντάξεως: ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ (1894-1942)
Ίδρυτής-Εκδότης-Διευθυντής: Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (1879-1941)

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1960
ΤΟΜΟΣ 1960 Β' ΑΡΙΘΜ. 3

Το φύλλο Δρχ. 3

ΕΛΩ ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Εχω γράψει και άλλοτε πως όσοι θέλουν μπορούν να μου στείλουν φωτογραφίες με τοπία ή άλλα θέματα που ενδιαφέρουν γενικά τα παιδιά, για να τις δημοσιεύσω στο εξώφυλλο. Οι φωτογραφίες αυτές πρέπει να είναι πολύ καθαρές (νεταρισμένες) σε χρώμα φίλμ ή τυπωμένες σε χαρτί, έστω και μικρές, αλλά σε μεγάλο σχήμα, τουλάχιστον 24X36. Μας ενδιαφέρει να δημοσιεύουμε τοπία ή παιδικά θέματα και όχι πρόσωπα. Καθώς είδατε επίσης δε δημοσιεύουμε ονόματα των παιδιών στις φωτογραφίες, παρά μόνον αν πρόκειται για διαδεδειγμένα διαπλάσσιμα ή για φωτογραφίες που αφορούνε καμπάνιες ή γενικότερα δημοσιεύματα.

★

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στην εποχή των εξετάσεων και καταλαβαίνω απόλυτα τις ανησυχίες που βρισκόσαστε. Εύχομαι σε όλους και σε όλες καλή επιτυχία. Λίγες μέρες υπομονή ακόμα. Τώρα χρειάζεται συγκέντρωση και προσοχή. Κατόπι, θα πάρετε τα ευχάριστα αποτελέσματα και θα ξεκουρασθήτε για αρκετούς μήνες. Θά σπανάλαβα και φέτος τη συμβουλή μου "Όσοι κι' όσες μπορείτε να βοηθάτε τους γονείς σας στις δουλειές τους. Θά είναι απαραίτητη όχι μόνο για σας, αλλά και για τους γονείς τους γονείς σας, που βλέπουν πως έχουνε αξία παιδιά.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΒΔΟΜΑΔΑΣ

Το γεύμα του φακίρη!

Ο Θεόφιλος Νικολαΐδης, 10 ετών, ενώ παίζει με την αδελφούλα του.

Ένα ενδιαφέρον ρεπορτάζ του Σταμ. Φιλιππούλη

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ;

Μικροί βιοπαλαισταί, μᾶς ἐμπιστεύονται τὰ όνειρα και τις ἐλπίδες τους για τὸ μέλλον

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ φίλος μου είναι... πέντε χρονών. Τὸν ἀγαπᾶ και τὸ ξέρω πως κι' ἐκείνος μ' ἀγαπᾶ κι' οἱ δύο μας εἴμαστε ἡ πιὸ καλὴ παρέα. Τοῦ κάνω ὅλα του τὰ χατήρια κι' ἐκείνος για νὰ θυγᾶ τὴν... ὑποχρέωση, μὲ κάνει και γελᾶ μὲ τις ἀστείες ἀπορίες του και τὸ ἀθώο παιδικό του γέλιο.

Προχθὲς καθόμαστέ σὲ κάποιο ζαχαροπλαστείο, ἔτρωγε τὸ παγωτό του κι' ἐγὼ τοῦ ἔλεγα τὸ παραμῦθι τοῦ «ῥᾶς ἐλεφαντάκου», ποὺ ἀπὸ μιὰ παραξενιά τῆς μοίρας, ἔμεινε μόνος ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του. Εἰς τοῦτο, ὁ Δημήτρης μοῦ λέει:

— Κοίτα... Ἕνας ἀξιωματικός.

Κοίταξα και εἶδα ἕνα... ἀγροφύλακα, ποὺ μὲ τὸ πηλήκιο και τὴ στολή του, φάνταζε στὰ μάτια τοῦ φιλαράκου μου τουλάχιστον για ἀρχηγός... Ἐπιτελείου.

Ὁ Δημήτρης τὸν παρακολούθησε μὲ βλέμμα ἀχόρταγο, ὥσπου τὸν εἶδε νὰ χάνεται μέσα στὸ πλῆθος. Ὑστερα γύρισε σὲ μένα:

— Κι' ἐγὼ ἀξιωματικός θὰ γίνω.

Ὁστόσο, πρὶν περάσουν πέντε λεπτά ὑπέβαλε τὴν... παραίτησή του ἀπὸ τὸ... στράτευμα. Αὐτὸ ἔγινε ὅταν ἀπὸ μπροστά μας πέρασε τὸ νικαρσόνι μὲ τὸ δίσκο του γεμάτο γλυκίσματα.

— Δικὰ του εἶναι; μ' ἐρώτησε ὁ πιτσιρίκος.

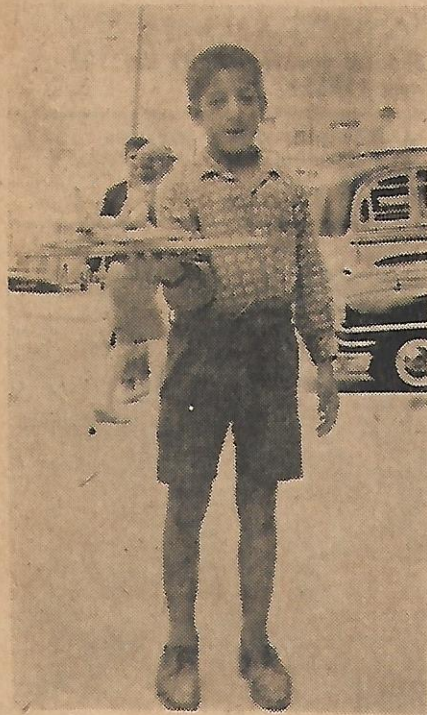
Τοῦ ἔδωσα μιὰ... λογικὴ ἀπάντηση:

— Ἀφοῦ τὰ κρατάει... δικὰ του θὰ εἶναι.

— Τότε κι' ἐγὼ θὰ γίνω νικαρσόνι ὅταν θὰ μεγαλώσω.

Πάνε οι στολές, πάνε οι μάχες, τὰ παράσημα, πάνε όλα.

Ο Δημήτρης αφοσιώθηκε ξανά στο παγώτο του κι' όσο κρατούσαν οι... παγωμένες επιχειρήσεις του ἐγὼ συλλογίζομαι μὲ πόση εὐκολία ἄλλαξε μέσα σὲ λίγα λεπτά δύο φορές ἐπάγγελμα. Καὶ μόνον ὁ Δημήτρης; Κάθε

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΚΑΡΝΑΧΩΡΙΤΗΣ, 15 χρονῶ, κουλουράς, θέλει νὰ γίνῃ ὑπάλληλος σὲ κατὰστημα.

παιδί, ὥσπου νὰ θγάλη τὸ γυμνάσιο, ἔχει ὑπηρετήσει σὲ ὅλα τὰ... ὅπλα, ἔχει πάρει... δίπλωμα γιὰ ὅλες τὶς ἐπιστήμες καὶ τελικὰ σὰν ἀνδρωθῇ, γίνεταί κατὶ ἄλλο.

Μὲ ἀφορμὴ, λοιπόν, τὸν... ἀγοφύλακα τοῦ Δημήτρη, ξεκίνησα νὰ κάνω τὸ ρεπορτάζ αὐτό.

Ἡ ἐρώτησή μου ἦταν μιὰ: Τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

Καὶ οἱ ἀπαντήσεις πού πήρα ἦταν πολλές, ἀπίθανες, ἀλλὰ καὶ θετικές.

Στὴν τύχη διάλεξα μερικὲς καὶ σὰς τὶς παρουσιάζω.

ΜΙΑ ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Πρῶτος στὴν τάξη του, πρῶτος στὰ παιχνίδια, δὲν ξέρω ἂν εἶναι πρῶτος καὶ στίς... ἀταξίες, ὁ δεκάχρονος Θεόφιλος Νικολαΐδης ἔχει πάρει κι' ὅλας τὴ μεγάλη ἀπόφαση.

— Ἐγὼ, ὅταν μεγαλώσω θὰ γίνω πολιτικός μηχανικός.

— Θὰ χτίζῃς σπιτίτια;

— Ὁχι. Θὰ χτίσω μιὰ μεγάλη γέφυρα στὴν... Ἀμερική.

Φαίνεται πὺς ὁ μικρούλης θὰ ἔχη πληροφορηθῇ ὅτι στίς Ἠνωμένες Πολιτείες πάσχουν ἀπὸ... γεφύρια.

— Καὶ τί θὰ τὴν κάνῃς τὴ γέφυρα, Θεόφιλε;

— Θὰ ἔχω ἓνα αὐτοκίνητο καὶ θὰ πηγαίνω ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη.

— Κατάλαβα. Θὰ εἶναι μιὰ γέφυρα γιὰ... ἰδιωτικὴ χρῆση!

— Θὰ ἔχῃς κι' ἓνα... ποτάμι νὰ περνᾷ ἀπὸ κάτω.

Θεόφιλε, μικρὲ περαστικέ μου φίλε, μακάρι νὰ βγῇ ἀληθινὸ τὸ ὠραῖο ὄνειρό σου.

Τώρα εἶναι ἡ σειρὰ τῆς ἀδελφοῦλας του.

— Δεσποινίς, πόσων ἐτῶν εἶστε;

Ἡ δεσποινὶς δὲν ἀπαντᾷ. Κομπιάζει γιὰ λίγο. Ὡστόσο ἡ φωνούλα τῆς ἀκούγεται σὰ θρόισμα.

— Πέντε, μὲ λέει ντροπαλά.

— Καὶ τί θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

— Τίποτα!!!

Ἔστερα ἀπ' αὐτὴν τὴν λακωνικὴ ἀπάντησιν, σκέφτηκα πὺς ἡ μικρούλα δὲν ἔχει ἀποφασίσει ἀκόμα τί θὰ γίνῃ ὅταν μεγαλώσῃ.

Ο ΗΛΙΑΣ ΤΩΝ 15 ΕΤΩΝ

Ἄν δῆτε στὸ δρόμο ἓνα ἀδύνατο ἀγόρι μὲ μιὰ μεγάλη παραφουσκωμένη τσάντα κι' ἓνα πακέτο τσίκλες νὰ ξέρετε πὺς τὸ ἀγόρι αὐτὸ εἶναι ὁ Ἡλίας Ἀποστόλου, 15 ἐτῶν, ἀπὸ τὸ Καρπενήσι. Δουλεῦει ὅλη τὴν ἡμέρα κάνοντας τὸν πλασιέ καὶ μὲ τὰ λεφτὰ πού θγάζει σπουδάζει σὲ μιὰ νυκτερινὴ σχολὴ γιὰ νὰ πάρῃ μιὰ μέρα τὸ δίπλωμα τοῦ ραδιοτεχνίτη.

— Εἶσαι σίγουρος, Ἡλία, ὅτι σοῦ ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμα πού διάλεξες;

— Σίγουρος... ξεσίγουρος, αὐτὸ διάλεξα κι' αὐτὸ θὰ γίνω. Δὲν ἔχω τόσα λεφτὰ πού νὰ μπορῶ νὰ ἀλλάζω ἐπαγγέλματα.

— ἔχεις ἀδελφία;

— Εἴμαστε ὀχτώ...

— Μόνο;

Ἡ Ἡλίας μὲ κοιτάζει μὲ ἀπορία.

— Γιατί, ἐσεῖς πόσοι εἴσαστε;

— Καὶ δὲ μὲ λὲς Ἡλία. Στὴν τσάντα διδλία ἔχεις;

— Ὁχι... ἔχω τὸ ἐμπόρευμα... τὸ δράδυ τὴν ἀδειάζω καὶ βάζω τὰ διδλία μου...

— Κι' ἀπὸ εἰσπράξεις πὺς πᾶς;

— Κάτι γίνεται... ὅμως τὸ βοηθάω τὸ σπίτι μου...

Κι' ὁ μικρὸς Ἡλίας μὲ πέταξε ἓνα «γεια σου» καὶ προχώρησε διαστρικά στὴ μεγάλη λεωφόρο νὰ προλάβῃ τὶς παραγγελίες πού ἐκλείσει.

Καλὴ τύχη Ἡλία...

ΚΑΙ ΜΙΑ... ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ... 8 ΕΤΩΝ!!

Πρόκειται γιὰ τὴν Νινέτα Ζώτου πού ἄρχισε τὴν καριέρα τῆς σὲ ἡλ

Ἡ Διαπλάσοπούλα ΝΙΝΕΤΑ ΖΩΤΟΥ, πού μόλις εἶναι 8 χρονῶν, ἔχει ἀποφασίσει κιόλα γιὰ τὸ μέλλον τῆς. Θὰ γίνῃ δασκάλα.

κία... τριάμιση ἐτῶν!! Τώρα εἶναι ὀκτώ καὶ πάει στὴν δευτέρα δημοτικού.

— Δηλαδή τί ἔκανες Νινέτα στὰ τριάμιση χρόνια σου;

— Ἐπαιξα στὴν... ταινία «Ὁ ἀβρωπὸς τοῦ τραίνου»

Κι' ἀμέσως πρὶν συνέλθω ἀπὸ τὴν

Καὶ ὁ ΗΛΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ, εἶναι 15 χρονῶ, πλασιέ. Τὸ ὄνειρό του εἶναι νὰ σπουδάσῃ ραδιοτεχνίτης.

ἐκπληξῇ, σπεύδει νὰ μὲ ἐξηγήσῃ.

— Ἐκανα τό... μωρό.

Α! Κι' ἐγὼ νομίζα πὺς ἔκανες τὴν... μαμά...

— Αὐτόγραφα μοίραζες;

— Ὁχι...

— Ὡστε ἡθοποιὸς θὰ γίνῃς ὅταν μεγαλώσῃς;

— Δασκάλα...

— Μὰ καλὰ... Ἐσὺ λὲς πὺς ἔπαιζες στὸν κινηματογράφο. Γιατί ἄλλαξες; Μήπως δὲ σοῦ ἄρεσε ὁ ρόλος σου καὶ θύμωσες;

— Προτιμῶ νὰ γίνω δασκάλα. Το εἶχα πάντα στὸ μυαλό μου...

— Δηλαδή πήρες σύνταξη ἀπὸ τὸ σινεμά...

Ἡ χαριτωμένη μικρούλα σηκώνει μὲ ἄγνοια τοὺς ὤμους.

Καλὰ Νινέτα, γίνε δασκάλα... Καὶ νάξερεις πόσο λυπάμαι πού δὲ θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι μαθητὴς σου...

ΚΟΥΛΟΥΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ...

Αὐτὸ τὸ φτωχοντυμένο παιδάκι εἶναι ὁ Κώστας Καρναχωρίτης ἀπ' τὸ ἡρωϊκὸ Μεσολόγγι. Σὲ ἡλικία δεκαπέντε ἐτῶν, πουλάει κουλούρια καὶ ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ὑπάλληλος σ' ἓνα μεγάλο κατὰστημα. ἔχει θγάλει τὸ δημοτικὸ κι' ἐκεῖ σταμάτησε γιατί ἡ δύσκολη ζωὴ μας τὸν ἀνάγκασε νὰ συνεχίσῃ τὶς «σπουδές» του μὲ τὸν ταμπλά τοῦ κουλουρτζή.

Ὁ Ἰωακεῖμ Καλύμνιος ὅμως, πού, στὰ δεκατρία του χρόνια δουλεῦει σ' ἓνα αὐγουλάδικο, ὀνειρεύεται νὰ γίνῃ καπετάνιος στὸ ἐμπορικὸ ναυτικόν.

Εἶμαι σίγουρος πὺς ὁ Ἰωακεῖμ θὰ γίνῃ μιὰ μέρα καπετάνιος γιατί καὶ στὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου Θαλασσοπόρου

(Συνέχεια στὴ σελίδα 76)

Τώρα είναι
πια δημοσι-
Νινέτα στα
πια «Ο άν-
θω από την

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΑΠΟ ΞΕΝΟ ΠΛΑΝΗΤΗ

Φανταστικό μυθιστόρημα

3ο

Η φωνή του Άλέξη έτρεμε. Στη σκέψη του περνούσαν, με ιλιγγιώδη ταχύτητα, εικόνες φοβερές. Είχε διαβάσει σε φανταστικά μυθιστορήματα, ότι στους άλλους πλανήτες ζούνε τέρατα, πλάσματα απόκοσμα, φρικτά. Ή αν στο Διαστημόπλοιο βρισκόταν τέτοια όντα; Κι' αν ή Γη δε γινόταν ξαφνικά επίθεση; Ή αν έξόντωναν την ανθρωπότητα; Ή καρδιά του σπασίτο. Συλλογίστηκε τη μητέρα του, την αγωνία της αν μάθαινε τί τους είχε τύχει.

Και τότε μια άλλη σκέψη πέρασε από το νου του.

Τάχα, δεν είδε κανένας άλλος το Διαστημόπλοιο; Ρώτησε τον κατέρα του, την αγωνία της αν μάθαινε τί τους είχε τύχει.

— Πρέπει να το είδανε στο Άστεροσκοπείο. Μπορεί κι' από άλλα Άστεροσκοπεία να το είδανε... Δεν ξέρω, θα περιμένουμε.

Η ώρα κύλαγε αργά. Το Διαστημόπλοιο βρισκότανε τώρα κοντά. Ήταν ακριβώς πώς θα προσγειωνόταν εκεί. Καθισμένοι κατάχαμα, πατέρας και γιος το παρακολουθούσαν, ακίνητοι, με πιασμένη ανάσα.

— Από πού να έρχεται; ρώτησε ο Άλέξης.

Ο πατέρας δεν αποκρίθηκε. Με τα μάτια καρφωμένα στο άγνωστο Διαστημόπλοιο, συλλογιζόταν. Τούτο το φαινόμενο, δημιουργημένο κάπου στα άδυτα του Σύμπαντος, απόδειχνε πώς η παντοδύναμη λογική δεν υπάρχει μόνο στη Γη.

Το δημιούργημα της ξένης γιά τους ανθρώπους, λογικής, έτοιμαζόταν να προσγειωθεί πάνω στον πλανήτη μας, ενώ τα μάτια, αν είχαν μάτια τα αινιγματικά εκείνα όντα, παρατηρούσαν τη γη, την εξέταζαν, τη μελετούσαν. Με τί να έμοιαζαν άραγε κείνα τα πλάσματα; Με τους ανθρώπους; Και πόσο συναρπαστικό ήταν το γεγονός ότι αυτός ο γήινος Πάρις Γιάννης κι' ο γιός του θ' αντίκριζε πρώτος τους ανθρώπους — αν μπορούσε να τους ονομάσει έτσι — τους ανθρώπους από ξένο κι' άγνωστο πλανήτη!

Ο σκέψις του Πάρι Γιάννου κόπηκε με τη φωνή του Άλέξη:

— Πατέρα, ο Βασίλης!

Πραγματικά, ο Βασίλης Λόντος, ένας κοντόχοντρος μεσόκοπος άντρας, έβλεπε σ' αυτούς κουνώντας τα χέρια του κάτω. Πατέρας και γιος διάστησαν να τον προϋπαντήσουν.

Δεν χρειάζονταν εξηγήσεις και λόγια. Ο Πάρις Γιάννης έπιασε το φίλο του από τους ώμους και του έδειξε. Κι' εκείνος κοίταζε, κοίταζε άχόρταγα

μέ μεγαλωμένα από κατάπληξη μάτια.

— Όπου νάναι θα προσγειωθεί, είπε ο Γιάννης.

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι καταφατικά και δέ μίλησε. Άξαφνα, ένας ζεστός αέρας σηκώθηκε, κάτι που μοιαζε με σίφουνα κι' όλα τα σπαρτά ένα γύρω γείρανε στο χώμα. Σπρωγμένοι από μιαν άκατανίκητη δύναμη, πέσανε κι' οι τρεις στη γη.

Όταν ξανασηκώσαν το κεφάλι, το Διαστημόπλοιο βρισκόταν διακόσια περίπου μέτρα πάνω από την επιφάνεια του πλανήτη μας. Άναπάντεχος άνεμος φύσαγε, ζεστός, άποπνιχτικός. Χίλια περίπου μέτρα χωρίζανε τους δυο έπιστήμονες και τον Άλέξη, από το σημείο που έτοιμαζότανε να προσγειωθεί το Διαστημόπλοιο.

— Πρέπει να μείνουμε, ακίνητοι! φώναξε ο Βασίλης.

— Λες να μάς βλέπουν;

— Δεν αποκλείεται.

— Πατέρα... άρχισε ο Άλέξης.

Ένας φοβερός γόοιπος άκούστηκε τότε, λες κι' ή Γη τραντάχτηκε από τα έγκατά της. Και γιά μια στιγμή όλα σείστηκαν, όλα βόγησαν. Έπειτα έγινε μια παράξενη ήσυχια.

Ο Πάρις Γιάννης άνασήκωσε άργά-άργά το κεφάλι και κοίταξε: το Διαστημόπλοιο είχε προσγειωθεί.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΓΥΡΙΣΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο Τζων Γκράχαμ Μπέλ κάθισε στην πολυθρόνα του και ξεδίπλωσε την έφημερίδα του. Ή κυρία Μπέλ, ξαπλωμένη στον καναπέ, άκουγε μουσική με μισόκλειστα μάτια. Τούτη την ώρα της νύχτας ο κεντρικός ραδιοφωνικός στα-

θμός του Λονδίνου, έδινε διαλεχτά κομμάτια κλασικής μουσικής.

Ο Τζων Γκράχαμ Μπέλ, κοίταζε άφηρημένα τους χτυπητούς τίτλους της έφημερίδας, γιά θέματα άσχετα μ' εκείνο που τον βασάνιζε. Γιατί μ' όλο που βρισκότανε τώρα στο σπίτι του, καθισμένος άνετα στην πολυθρόνα ενώ στο δωμάτιο ξεχνυόταν άπαλή ή μουσική του Μπράμς, ή σκέψη του είχε μείνει στο εργαστήριό και την καταπληκτική παρατήρηση.

Το πρωί εκείνης της μέρας, νωρίς, πολύ νωρίς, την ώρα που ο βοηθός του ο Λάρρυ, με τα μάτια κολλημένα στο γιγάντειο τηλεσκόπιο του άστεροσκοπείου του Λονδίνου, έκανε την καθημερινή του έπισκόπηση στον ούράνιο χώρο, είχε γίνει κάτι όλοτελα άνεξηγητο.

Ο Λάρρυ τινάχτηκε σαν ήλεκτρισμένος και κόλλησε ακόμα πιό κοντά στο τηλεσκόπιο. Έκείνος, ο καθηγητής Μπέλ, τον κοίταζε χωρίς να καταλαβαίνει. Έπειτα ο Λάρρυ έβγαλε μια φωνή, έτριψε τα μάτια και ξανακοίταξε μέσα στο φακό.

Αυτό κράτησε λίγα λεπτά. Ο βοηθός πότε έβγαζε κραυγές από την κατάπληξη, πότε ρύθμιζε τους μοχλούς κινήσεως του τηλεσκοπίου, αλλά δεν έννοούσε να ξεμακρύνει από κοντά του.

Τον καθηγητή τον γέμισε μια περίεργη άνησυχία. Φώναξε το Λάρρυ, αλλά εκείνος λες και δε βρισκόταν στην ίδια αίθουσα. Ούτε γύρισε, ούτε αποκρίθηκε. Σα να μην είχε άκούσει. Μόνο την πλάτη του έβλεπε ο καθηγητής, που τινάζόταν, άνεβοκατέβαινε νευρικά, λες κι' ο Λάρρυ είχε πάθει νευρική κρίση.

Άνησυχος, πήγε κοντά του και τον

Τον καθηγητή τον γέμισε μια περίεργη άνησυχία.

είναι 15
είναι να
πας.

εξηγήση.

ους έκανες

γίνης όταν

πώς έπαι-
Γιατί άλλ-
σε ο ρόλος

σκάλα. Το

ξη από το

σηκώνει με

αλα... Και
δε θα μπο-

ΚΩΣΤΑ ..

ταιδάκι εί-
της απ' το
κία δεκα-
ούρια και
α υπάλλη-
μα. Έχει

σταμάτη-
τον ανά-
ουδές του
ζή.

φως, πού,
ουλεύει σ'
ι να γίνη
αυτικό.

ακαίμει θα
γιατί και
ασσπόρου

76)

Συντροφιά με τη Μελίββα

ΚΑΛΟΚΑΙΡΑΚΙ ΜΥΡΙΣΕ...

Τώρα σίγουρα θα πητε: «Τί μύρισε, πού... σκά-
με κιόλας από τη ζέστη και οι πολλοί έχουν αρχί-
σει τα μπανάκια τους και ξεροψήνονται στις ά-
κρογιαλιές!». Σύμφωνα λοιπόν. Καταχωνιάσατε
τα χειμωνιάτικα στο ντουλάπι και βγάλατε τα
καλοκαιρινά. Φορεματάκια εύκολοφόρετα, αεράτα,
φαρδιά, σε όλα τα χρώματα, ή μονόχρωμα, να τί
ζητάει το καλοκαίρι από μας. Τσάντες; «Α, στις
τσάντες, όπως και πέρυσι, υπάρχει μία ποικιλία
μεγάλη: καλαθάκια από χόρτο ή ψάθα, τσαντάκια
από ψάθα και δέρμα ναύλον μαζί, τσάντες μεγά-
λες, τσάντες μικρές. Μ' αν είσαι μικροκαμωμένη
και κοντή μην πάρης μεγάλη τσάντα. Άλλα εκεί
που η φετινή μόδα έχει οργανώσει πραγματικό...
φεστιβάλ, είναι τα καπελάκια: άλλα μοιάζουν με
...γλάστρες, άλλα έχουν τεράστιο μπόρ με ζέφτι
ψάθα στην άκρη, και τα πιο πολλά στολίζονται με
κορδέλλα. Κρατήσετε μία στενή λουρίδα από το
ύφασμα του φορέματός σας, στριψώστε τη καλά
σαν κορδέλα και στερεώστε τη γύρω στη βάση του
καπέλου. Έτσι καπέλο και φόρεμα είναι σχεδόν
όμοια! Τα μαντήλια από μουσελίνα είναι επίσης
πολύ της μόδας και παισιώνουν θαυμάσια το προ-
σωπο. Ο αλατζάς (συνδυασμένος με καρρό ύφα-
σμα) και οι ποπλίνες είναι στην ημερήσια διάτα-
ξη, για φορεματάκια εύκολοφόρετα. Ένα τέτοιο
φόρεμα σας δίνει σήμερα και η στήλη μας.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ...

Είσαι καλοχτενισμένη, θέλεις κάπου να πᾶς, μά
δεν έχεις καιρό να τρέξεις στο κολυμβητήριο. Τί
θα κάνεις; Μην απελπίζεσαι: να ένας πρακτικός
τρόπος... να σώσεις την κατάσταση: Βρέξε τα μαλ-
λιά σου με λίγο οινόπνευμα. Τυλίξε τα με ρόλ-
λεϋ ή μπικουντί. Ύστερα τυλίξε το κεφάλι σου μ'
ένα φιλέ. Σε ένα τέταρτο — είκοσι λεπτά μπορείς
να βγάλεις τα μπικουντί και να χτενίσεις τα μαλ-
λιά σου πρώτα προς τα πίσω με μία βούρτσα να-
υλον κι' ύστερα με την τσατσάρα δίνοντάς τους το
σχήμα που θέλεις! (Μη χρησιμοποιήεις αυτό το χτε-
νισμα της μεγάλης ανάγκης συχνά, γιατί το οινό-
πνευμα καταστρέφει τα μαλλιά!)

ΜΕΛΙΣΣΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ή αγαπητή μου TAM-TAM, άλλο γράμμα δό-
σου δεν έχω λάβει, και γι' αυτό δεν πήρες απάν-
τηση. Τα στυλό διαρκείας είναι μόνο για πρόχειρο
γράψιμο. Το φόρεμα είναι βέβαια προτιμότερο από
φούστα—μπλούζα, για ένα πάρτυ. Το χειμώνα μό-

νο μπορείς να φορέσεις φούστα από κα-
ύφασμα και μπλούζα μεταξωτή. Βέβαια
δεν μπορώ να σου πω, γιατί είναι, και
τημα γούστου. Γράψε μου τί διαβάσεις
πληγανέ σ' ένα καλό βιβλιοπωλείο και
γούρα θα σε βοηθήσουν αν έξηγησε
θέλεις. — Φίλη ΝΙΚΗ ΔΗ, γεια σου!
Μου γράφεις αν θέλεις καλό ή πρόχειρο
ρεμα. Άφου είσαι παχουλή να προτι-
σης ή ριγέ ή μονόχρωμο ύφασμα (όχι
μεγάλα μοτίφ στο εμπριμέ). Το κορ-
κάνε το όπως θέλεις, φρόντισε όμως ή
στα να είναι με πιέτες που θα ανοίγ-
χαμηλά. Ζώνη να κάνεις λίγο στενή
σιφική μέση. Το κίτρινο, το τσαγαλί
κρέμ, είναι χρώματα που σου πηγαίνουν. Στο
δο φύλλο θα δημοσιευθ ένα σχέδιο για τέτοιο
ρεμα. Άν δὲ διάζεις, περίμενε. Με χαρά θα
δῶ όταν έλθεις στην Άθήνα.

ΔΡΟΣΕΡΟ ΦΟΡΕΜΑΤΑΚΙ

Το φουστάνι του
του μας είναι
κόκκινη ποπλίνα. Σ
δύεται από πολ
χωρίς γιακά και
κοντό μανίκι. Μ
στά έχει μία φά
πό το ίδιο ύφασμα.
φάσα αυτή γαρνι
με λευκό αγγλικό
τημα (πουλιέται σ
μαγαζιά φιλικών).
κούμπωμα στη φά
είναι ψεύτικο. Το
ρεμα κλείνει στο π
με φερμουάρ. Το κα
λάκι έχει γύρω στη
ση μία κορδέλα από
ύφασμα του φορέμα
τος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

★ Ένας φρέσκος λεκές από λίπος μπορεί να φ
γη αν τον πασπαλίσετε την ίδια ώρα με ψιλό μ
χειρικό αλάτι. (Το αλάτι θα απορροφήση το λίπος
όπως το στυπόχαρτο το μελάνι).

★ Τα ντουλάπια δεν κρατούν υγρασία αν σε κ
θε ράφι βάλετε ένα μικρό ποτήρι με λίγο αβέστο
άσβεστο μέσα. (Θα τον αλλάζετε όποτε υγραίνε
ται).

★ Ένα γυάλινο σκεύος θα σπάση αν ρίξετε μέ
σα με δύναμη νερό ή σιρόπι ή οτιδήποτε άλλο υγρ
καυτό. Θ' αποφύγετε αυτό το δυσάρεστο αν τυλί
ξετε το σκεύος με χνουδωτή πετσέτα και ρίξετε
μέσα λίγες σταγόνες από το ζεστό υγρό στην αρχή
Γυρίζετε το σκεύος ώστε το λιγοστό υγρό να τ
βρέξη όλο κι' ύστερα ρίχνετε το υπόλοιπο άφοβα.

έπιασε από τον ώμο. Ο Λάρρυ τινά-
χτηκε και γύρισε στον καθηγητή. Τα
μάτια του ήταν μεγαλωμένα παράξενα
και το πρόσωπό του κατάχλωμο, λές
και πέραγε μεγάλη συγκίνηση.

— Τί έπαθες Λάρρυ; ρώτησε ο Τζών
Γκράχαμ Μπέλ, πού η ανησυχία του
μεγάλωνε όλοένα.

Ο Λάρρυ δεν μπόρεσε ν' αποκρι-
θῇ. Έδειξε στον καθηγητή το τηλεσκό-
πιο και τραβήχτηκε πίσω.

Ο φακός έφερε τον καθηγητή σ' άλ-
λους κόσμους, μακρινούς. Σα να ήταν
το μαγικό ραβδί, που έλα τ' άλλαζε
και τα μεταμόρφωνε. Ο κόσμος του
άπειρου, μεγαλωμένος χιλιάδες φορές,
έφτανε ως τον Τζών Γκράχαμ Μπέλ,
επιβλητικός, ατελείωτος. Όλα ήταν
στη θέση τους. Τ' άστρα οί πλανήτες,
όλα. Έτοιμαζόταν να ρωτήσει το Λάρ-
ρυ τί συνέβαινε, όταν ξαφνικά είδε!

Τα μάτια του ανοιγόκλεισαν νευρι-
κά. Έβγαλε το μαντήλι και σκούπισε
τα γυαλιά του που θόλωσαν. Κοίταξε
ξανά και ξανά.

— Άπίστευτο! ψιθύρισε.

Έκει ψηλά, χιλιάδες μίλια πάνω ά-
πό τη Γῆ, ξεχώριζε ανάγλυφο, στο
γκρίζογάλανο φόντο τ' ουρανού, ένα
σώμα φωτεινό, όλοστρόγγυλο, άπί-
στευτα κοντινό. Όχι, όχι, δεν ήταν
άστρο. Δεν ήταν πλανήτης, όχι. Ήταν
κάτι όλότελα καινούργιο, άγνωστο,
που μετακινιόταν στο στερέωμα μ' ά-
σύλληπτη ταχύτητα.

Η συγκίνηση έσφιξε το λαιμό του
Γκράχαμ Μπέλ σά χέρι σιδερένιο και
τόκουσε τη μιλιτιά.

Πόση ώρα έμεινε εκεί καρφωμένος;
Ούτε κι' αυτός ήξερε. Όσο έλεπε έ-
κείνο το ανεξήγητο φαινόμενο στον ού-
ρανό, ό χρόνος κι' ό τόπος είχανε χά-

σει την έννοιά τους.

Και μόνο όταν τό ξένο σώμα, με την
περίεργη λάμψη χάθηκε δυτικά, μόνο
τότε τραβήχτηκε άπ' το τηλεσκόπιο.
Ο Λάρρυ στεκότανε πίσω του, στρί-
βοντας τα δάχτυλά του νευρικά και
τόν κοιτάζε κατάχλωμος.

Πρώτος ήλπιζε ό καθηγητής.

— Δεν ήταν κομήτης! είπε άργά.
Ο βοηθός του κούνησε κεφάλι άρ-
νητικά. Όχι, δεν ήταν κομήτης.

— Δεν ήταν μετεωρίτης! συνέχισε
ό καθηγητής.

Ο Λάρρυ συμφώνησε ξανά.

— Τότε τί ήταν;

Οι δύο άντρες κοιτάχτηκαν κατά-
ματα. Στο πρόσωπό τους διάβαζες την
ίδια απάντηση, την ίδια βεβαιότητα.
Άλλά κανένας τους δεν τό πρόφερε.
Δεν είπαν τίποτα.

(Άκολουθεί)

από καλό
Βιθλία
και ζή-
δαβάζεις η
και σι-
γήσης τί
σου! Δέ
ποχειρο φό-
προτιμή-
α (όχι με
Το κορσάζ
ως ή φού-
α ανοίγουν
στενή και
παγαλί το
Στό 5ο η
τέτοιο φό-
α θα σε

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Φωτογραφίες

Αγαπητοί μου,

Η ΑΓΟΡΑ ενός φίλμ για τη φω-
τογραφική μου μηχανή, έφερε
στη μνήμη του φίλου που τυ-
χα βρισκόταν στο γραφείο μου, μια
παλιά αλλά ενδιαφέρουσα Ιστορία.

— Θυμάσαι, αλήθεια τις φωτογρα-
φίες της Κατοχής;

— Πώς ήρθανε στο νου σου;

— Ναι! Μ' αυτό το φίλμ. Τι μανία
αλήθεια που είχες τότε.

— Ναι! Μια πολύ χρήσιμη μανία,
ενα πάθος μπορώ να πω.

— Τι γίνεται, αλήθεια, αυτή η Ι-
στορική μηχανή;

— Έχω χρόνια να τη χρησιμοποιή-
σω. Την έχω σε τιμητική αποστρατεία.
Εδύνατο το ψωμί της κι' έκανε πολύ
χρημαστά και αξία το καθήκον της.

Ο φίλος, μου θύμισε παλιές Ιστο-
ρίες εδώ και δυο δεκαετηρίδες σχεδόν.
Παλιές, μα τόσο ενδιαφέρουσες περι-
πέτειες των νεανικών μας χρόνων. "Η
πρώτη γύρω στα 1942—1943. "Η χώ-
ρα μας αφού πολέμησε μόνη απ' όλον
τον ελεύθερο κόσμο, υπέκυψε στον όγ-
κω δύο μεγάλων κρατών, έχθρων τότε
και φίλων μας τώρα. "Η Ιστορία όμως
και Ιστορία και δεν πρέπει να την ξε-
χάμε. Τα κράτη αυτά, τη Γερμανία
και την "Ιταλία, τα κυβερνούσανε αν-
θρώποι ενός καθεστώτος, που κι' οί
οι Γερμανοί και οί "Ιταλοί το ά-
ποκρούσανε κατόπιν, γιατί ήτανε δι-
κτατορικό και καταπιεστικό. Τα καθε-
στώτα αυτά, δεν υποδουλώνανε μόνο
τους ίδιους τους λαούς τους, μα και
άλλους λαούς και σκορπίσανε τη δυ-
στυχία σ' όλη την Ευρώπη.

Ας έρθουμε όμως πάλι στη φωτο-
γραφική μου μηχανή. "Ητανε μία μη-
χάνη τύπου «Λαϊκά», μικρούλα, που
ήτανε, χωρίς τη θηκη της, χωρούσε
στη τσέπη. "Επαιρνε 32 πλάκες κι'
ήτανε πολύ καλό φακό. Αυτή τη μηχανή,
που την είχα κάθε μέρα στην τσέπη
μου κι' έπαιρνα χρήσιμες φωτογρα-
φίες της εποχής. Τα ελληνικά όπλα, με
τους συμμάχους των, αγωνιζόντανε έξω
από τη χώρα μας για την ελευθερία.
Όσο είχανε μείνει στην "Ελλάδα, ύ-
ποκυπτανε από την πείνα και την κα-
ταπίεση και προσπαθούσανε κι' αυτοί
να προσφέρουν, ό,τι μπορούσανε στον
πόλεμο. Σε τούτο το σημείο, πολύ με
επείχε η φωτογραφική μου μηχανή.

Τα χρόνια αυτά, η ελληνική κυβέρ-
νηση που βρισκότανε στο εξωτερικό,
έκανε όλην ντοκουμέντα για την κα-
ταπίεση που επικρατούσε στην "Ελ-
λάδα για την πείνα και τη δυστυχία.
Ο καλύτερος, λοιπόν, ντοκουμέντο ή-
τανε μία φωτογραφία. Με τη συνε-
ργασία, λοιπόν, φίλων μου, έπαιρνα αυ-
τές τις φωτογραφίες, αθέατος από τους
Γερμανούς της Κατοχής. "Η εμφάνιση
του φίλμ και η έκτύπωση, γινότανε ά-
μεσα τον ίδιο.

Με τον ίδιο ενδιαφέρε όμως και κάτι άλλο:
να μείνουν οί φωτογραφίες και την
εποχή της ειρήνης για να θυμόμαστε,
να κρατήσουμε, τα παλιά. "Ο άνθρωπος
παραλείπει, είπαμε, πολύ εύκολα. Πρέπει
έτσι και να θυμάται και πάν' απ' όλα

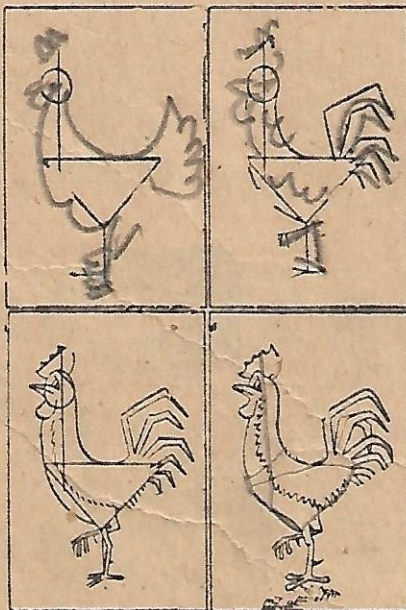
να μαθαίνει την Ιστορία του.

Κάποια πρωτοχρονιά της Κατοχής,
αφού οί Γερμανοί διασκεδάσανε στη
μεγάλη αίθουσα τελετών του Πανεπι-
στημίου "Αθηνών, βγήκανε στους έσω-
τερικούς εξώστες και πετάξανε κάτω
τις πρωτομέρες των ήρώων της "Επανά-
στασης του 1821. Πρωί-πρωί, ένας
φίλος με είδοποίησε κι' έτρεξε. Το έ-
δαφος ήτανε ακόμη χιονισμένο. Οί προ-
τομέρες ρημαγμένες και σπασμένες. Πή-
ρα γρήγορα-γρήγορα τις φωτογρα-
φίες μου και φύγαμε. "Αργότερα έμα-
θα πως ζητούσαν να βρουν το πρόσω-
πο που πήρε τις φωτογραφίες. Μα για
την καλή μου τύχη, δε με βρήκανε. Οί
φωτογραφίες αυτές της πρωτοχρονιάς
δημοσιεύθηκαν, μετά την απελευθέρω-
ση, σε ημερήσιες εφημερίδες των "Α-
θηνών. Κάνανε μεγάλη εντύπωση. Δεί-
χνανε όλη τη βαρβαρότητα ενός δικτα-
τορικού καθεστώτος, που κατέρρευσε.

Πολλές τέτοιες φωτογραφίες της
Κατοχής έχω δγάλει, φωτογραφίες
που δείχνουνε όχι μόνο την πίεση των
κατακτητών, αλλά και τη θέληση του
ελληνικού λαού για την ελευθερία του.
Γιατί, μπορεί ένας λαός να κατακτά
κάποιον άλλον, δεν μπορεί όμως ποτέ
να κατακτήσει και την καρδιά του, την
ψυχή του. Και στο σημείο αυτό ο έλ-
ληνικός λαός, ποτέ δεν υποδουλώθηκε.
"Ισως να θυμήθηκα άκαιρα όλη αυτή
την Ιστορία και να μίλησα εγωϊστικά.
"Ο φίλος μου όμως επέμενε να τη γρά-
ψω γιατί τη βρήκε ενδιαφέρουσα.

Σας ασπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Έλατε να ζωγραφίσουμε ένα καμαρω-
τό και παχουλό κόκορα. Ακολουθήστε
τις οδηγίες που σας δείχνουν τα τέσ-
σερα σκισμάκια, κι' όταν τελειώσετε,
το μόνο που θα λείπει από τον κόκορα
θα είναι το ...λάλημα!

Τον αυτοκράτορα του Βυζαν-
τίου "Ιουστινιανό, που βασίλευσε
σαράντα χρόνια σχεδόν, τον έ-
λεγαν «ακοίμητο». Γιατί έργα-
ζοταν πολύ και κοιμόταν λίγο.
Νυχτες ολακερες μελετούσε, κα-
τάστρωνε σχέδια, λογαριαζε πο-
λέμους κι' εκστρατείες... Δεν έν-
διαφερόταν παρα για ένα μονα-
χα πράμα: Να κάνει την αυτο-
κρατορία του όσο πιο ένδοξη
μπορούσε. "Ετσι, εκτός από το
ειρηνικό, το νομοθετικό και το
πολεμικό του εργο, βοηθήσε και
στην ανάπτυξη του έμποριου.
Στα χρόνια της βασιλείας του,
διαδόθηκε στο Βυζάντιο και το
μεταξί.

Το μυστικό της καλλιέργειας
του μεταξίου ήταν προνόμιο της
παράξενης μακρινής Κίνας. Το
μεταξί έφθανε στην Περσία, και
χρησιζόντουσαν τεράστια χρημα-

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΟΙ ΚΑΛΟΓΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΞΙ

τικά ποσά και κόποι για να φτά-
ση από κει στην Κωνσταντινού-
πολη.

Ένα πρωί ώστόσο, πριν ο η-
λιος βγει ολοχρυσός από την α-
νατολή, δυο κολογεροι κινήσαν
σκυφοί κι' απαρατηρητοί από
τη Βασιλεύουσα, για ένα μακρι-
νο κοπιαστικό κι' επικίνδυνο τα-
ξίδι. Φαινομενικός σκοπός τους
ήτανε να κηρύξουν το λόγο του
Θεού, αλλά ουσιαστικά πηγαί-
νανε να μάθουνε και να φέρουνε
στην "Επταλοφη το πολυτιμο
μυστικό της καλλιέργειας του
μεταξίου.

Μηνες και μηνες ταξίδεψαν
και στο τέλος ύστερ' από ένα
σωρό ταλαιπωρίες φτάσανε στον
προορισμό τους...

Είδαν πως καλλιέργουσανε
οί Κινεζοί το μεταξί. "Εννοήσανε
τον τρόπο της επεξεργασίας
του. Μαθάνε τα πάντα γι' αυτό.
"Αλλά οί πονηροί "Ασιατες γνω-
ρίζαν να φυλάγουν τα μυστικά
τους και δεν έπιτρεπαν σε κανέ-
να ξένο, να πάρη μαζί του σπό-
ρους.

Οί δυο καλογεροι όμως δεν
τά χάσανε. Καπνία μερά, βρη-
κανε καπνί μερικά κουκουλικά
και χωρίς να τους δη κανενας τα
κρυψανε μέσα στα καλαμения
μπαστούνια τους. "Ανενοχλητοί
ύστερα τραβήξαν για το ταξίδι
του γυρισμού.

Μετά από κάμποσο καιρό γυ-
ρισανε στη Κωνσταντινούπολη
κι' αμέσως παρουσιάστηκαν
στον αυτοκράτορα.

— Μαθαμε το μυστικό των
Κινεζών, του είπανε, και του δεί-
χνανε τα κουκουλικά. "Απο δω και
μπρος θα φτιαχνουμε και στη
Βασιλεύουσα μεταξωτά.

"Ο "Ιουστινιανός ακούγοντας
την είδηση αυτή εύχαριστήθηκε
και λένε πως έτίμησε πολύ τους
δυο καλογερους...

Σπ. Γ. Τσ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΜΑΣ ΟΠΟΥ ΑΚΟΥΣ ΠΟΛΛΑ ΚΕΡΑΣΙΑ...

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΙΝΑ: 12 χρονών. ΓΙΩΡΓΑ-
ΚΗΣ: 9 χρονών. ΘΕΩΝΗ: 13
χρονών. ΝΙΚΟΣ: 15 χρονών.

Η σκηνή δείχνει θεράντα με
πέργκολα. Στο βάθος ξεχωρίζου-
νε δέντρα. Αριστερά, τραπέζακι
στρωμένο άπλα.

ΜΙΝΑ (στον εαυτό της,
ενώ βάζει στη θέση τους τα
πιάτα): Ώραϊά! Όπου και
νάσαι φτάνει ή δεσποινίς Θε-
ώνη. Θα καθήση εδώ. Εγώ
άντικρυ της, ο Γιωργάκης
στο πλάι μου! Θα τον έχω
καλύτερα στο νου μου, μη
σκαρώση καμμιάν άταξία.
Λοιπόν, δεξιά θα βάλω την
παγωμένη κρέμα κι' άριστε-
ρά το πιάτο με τα μπισκό-
τα... Πωπώ! Ξέχασα τα ρο-
δάκινα! Πάω να τα κόψω.
(Βγαίνει δεξιά, αλλά συναν-
τά το Γιωργάκη).

ΜΙΝΑ: Ά! Ήρθες; Τόν
πήρες τόν πάγο;

ΓΙΩΡΓ.: Ναί, τόν έχω
στήν κουζίνα. Γρήγορα δέν
τόν έφερα;

ΜΙΝΑ: Πολύ. Δέν πι-
στεύω να ξεθέωσες στην τρε-
χάλα το γαϊδαρέλο μας!

ΓΙΩΡΓ. (ξεοκαταπίνον-
τας): Μπά!... Τόν άφησα
στο σταύλο. Καί μάλιστα
τόν πότισα κιόλας.

ΜΙΝΑ: Έκανες πολύ κα-
λά. Με τέτοια ζέστη! (Άλ-
λάζοντας τόνο): Μπά! Για-
τί άλλαξες μπλουζά; Πότε
τδβαλας το γαλάζιο σου
πουκαμισάκι;

ΓΙΩΡΓ.: Συλλογίστηκα
πώς έπρεπε να είμαι πιο συ-
γυρισμένος.

ΜΙΝΑ: Έ, δέ λέω. Σου
πάει καλύτερα. Μά είναι ζε-
στο γιά τέτοια μέρα. (Τόν
εξετάζει καλύτερα: Μπάαα...
Παλαβώσες, παιδάκι μου, με
τέτοια ζέστη; Τι σουρθε να
φορέσης και μάλλινο παντα-
λόνι!

ΓΙΩΡΓ.: Σκέφτηκα πώς
πρέπει να ταιριάξη το παν-
ταλόνι με την μπλουζά...

ΜΙΝΑ (με δυσπιστία):
ΓΙΩΡΓ. (κομπιάζοντας):

"Ε, κούωνα και λιγάκι.

ΜΙΝΑ: Με τέτοιο κάμα;
Δέ θάσαι στα καλά σου.
(Τού πιάνει το κούτελο):
Γιά να δώ... Έχεις πυρετό;
Καλέ, έσυ είσαι μούσκεμα
στον ιδρώτα... (Περνά το
χέρι της, μέσα από την
μπλουζά, στην πλάτη και
στο μπράτσο του Γεωργά-
κη). Ά, μά πρέπει ν' άλλα-
ξης. Καί μου λες πώς κρυά-
νεις. Τι κρύβεις τα χέρια
σου. Γιά να δώ... (Ο Γιωρ-
γάκης δγάζει σά φταιχτής
τα χέρια του). Καλέ, έσυ
κατασκοτώθηκες. Έχεις αί-
ματα! Πώς κόπηκες έτσι
δά!

ΓΙΩΡΓ.: Νά. Καθώς ξ-
βγαίνα απ' το ταχυδρομείο.

ΜΙΝΑ: Έ, λοιπόν;

ΓΙΩΡΓ.: Πιαστήκαμε στα
χέρια με το Νίκο και...

ΜΙΝΑ: Με το Νίκο; Ποιό
Νίκο; Της κυρίας Μαίρης;

ΓΙΩΡΓ.: Ναί.

ΜΙΝΑ: Άπίστευτο! Ο
Νίκος είναι όλoκληρο παιδί.
Γιατί να πιαστής μαζί του;
Τί του έκανες;

ΓΙΩΡΓ.: Έγώ; Τίποτα!
Τί να του κάνω; Κεί που περ-
νούσα απ' το μαγέρικο...

ΜΙΝΑ: Μά έσυ έλεγες
πώς έβγαίνες απ' το ταχυ-
δρομείο.

ΓΙΩΡΓ.: Έτσι είπα; Λά-
θος έκανα. Λοιπόν, εκεί που
περνούσα απ' το μαγέρικο,
είδα το Νίκο που προχωρού-
σε... Μού φάνηκε λιγάκι ά-
στείος. Τόν ξέρεις πώς περ-
πατάει... Λιγάκι σαν τη

θάρκα έ; (Μιμείται). Μορθε
λοιπόν και γέλασα... Με εί-
δε ο Νίκος και θυώσε. Θαρ-
ρούσε πώς τόν κοροΐδεψα.

ΜΙΝΑ: Ο Νίκος; Άλή-
θεια λές;

ΓΙΩΡΓ.: Μά βέβαια... Δέ

σου κρύβω τίποτα... Με
ρε στις γροθίες...

ΜΙΝΑ (στενοχωρημέ-
νη): Ά, μά αυτό δέν υποφέρει
Άκους εκεί! Όλοκληρος
τρας ο Νίκος και να τα δώ
μ' έσένα, το παιδί του!
Έννοια σου! Θα πάω να
πώ όλα στη μαμά του!

ΓΙΩΡΓ. (φοβισμένος):
"Ω, όχι! Σε παρακαλώ

λύ να μην της πης τίποτα.
Άν θα το μάθη ο Νίκος
θελήση να μ' εκδικηθή.
Ύστερα τί σε νοιάζει έσύ;
Είναι κάτι που ένδιαφέρει
ποκλειστικά έμάς τ' άγος.

ΜΙΝΑ: Άς είναι...

Άλλον τόνο): Κάνε μου
χάρη. Περίμενε λιγάκι
νάχης το νου σου μην
ή δεσποινίς Θεώνη. Έ
πάω στο περιβόλι να κό-
ψω τα ροδάκινα. (Βγαίνει
από τα δεξιά. Ο Γιωργάκης
παρακολουθεί με το βλέ-
μα. Όταν μένη μόνος μονολο-
γεί):

ΓΙΩΡΓ.: Άχά! Ροδά-
κινα που θα δρ ή Μίνα!

Ποιό κί' άκόμα πάνε!... Π
να ξέρη πώς δρσκουντα
δώ! Ευχαριστήθηκα! Π
μου φορά έφαγα τέτοια
στιμα ροδάκινα. Κρίμα
νάχα, που έπεσε κάτω το
να, την ώρα που έκείνος ό
λιοδαιμονισμένος μ' έρ
κατω... Ά! (Βλέπει τη
ώνη, που φτάνει σέρνοντ
με το χέρι το ποδηλάτο
και λέει σιγότερα): Τί δ
πω... Η δεσποινίδα που
βγαίνει απ' το ταχυδρομ
την ώρα που έπεφτα...

ΘΕΩΝΗ: Μπά! Νά
παιδί που έπεσε απ' το γ
δούρι και χτύπησε τόσο
σκημα. (Στο Γεωργάκη, μ
μάτη έννοια): Πώς εί
Σε πονάει άκόμα το χέρι
ΓΙΩΡΓ.: Όχι, εύχα
στό. Μιά χαρά είμαι.

ΘΕΩΝΗ: Χαίρομαι. Π
είναι ή Μίνα;

ΓΙΩΡΓ.: Η Μίνα; Η
δεορή μου;

ΘΕΩΝΗ: Άδερφή σου
ναι; Τόσο το καλύτερο. Σ
είχα πεί πώς θάρχόμουνα
μερα κι' όπως βλέπεις, κ
τησα το λόγο μου.

ΓΙΩΡΓ. (στον εαυ

Ἀναστατωμένους ἀπὸ τὴν πρόσβολη πού τοῦ εἶχε γίνει καὶ τὸ κρύο γέλιο τῆς Μάρτζορι Τζῶνς, ὁ Πένροντ στα-
θηκε μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο καὶ
συλλογιζότανε μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ πέ-
ση ἀπ' αὐτό. Ὅμως τὸν κράτησε ἡ
σκεψή, πὼς ἔπρεπε νὰ ζήσει γιὰ νὰ
ξαναβρῇ τὸ Μωρίς Λεβύ, τὸν παῖδα
σὲρ Γκάλλαχαντ, πού πιότερο ἀπ' ὅλα
ἔπρεπε νὰ μάθῃ νὰ φέρεται.

Κεῖνῃ τῇ στιγμή ἕνας ψηλὸς γεροδε-
μένος ἀντρας τὸν προσπέρασε μουρ-
μουρίζοντας:

— Ἄν ποῦνε πὼς δὲν εἶναι ζεστὴ
ἡ αἰθουσα καὶ τώρα, αὐτὲς οἱ γριές...

Ὁ ἀντρας μπήκε στὸ δωμάτιο, πού
ἔγραφε ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ, καὶ ξαναβγήκε
σ' ἕνα λεπτὸ χωρὶς τὴ φόρμα του, μουρ-
μουρίζοντας πάντα, πού ἡ τύχη του τὸν
ἔρριξε σ' ἐτούτες τίς παράξενες γριές.

Ὁ Πένροντ τὸν παρακολούθησε πού
χάθηκε στὸ βάθος τοῦ δρόμου.

Ἀπὸ τὴν αἰθουσα ἀκουγότανε τώρα
καθαρὸ τὸ βουητὸ κι' οἱ ὁμιλίες τῶν
θεατῶν. Ἡ ὀρχήστρα ἄρχισε νὰ παί-
ζῃ διάφορους σκοπούς. Τότε τὸν ἔπια-
σε μεγάλο τράκ τὸν Πένροντ. Μὲ μιὰ
κίνηση ἀπελπισμένη ἀνοίξε τὴν πόρτα
πού ἔγραφε ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ καὶ μπήκε
μέσα. Ὅμως, πουθενὰ δὲν ἔβγαζε κεί-
νο τὸ δωμάτιο κι' ἡ ἀπόγνωση τοῦ
Πένροντ ἔφτασε στὸ κατακόρυφο.

Πέταξε μακριὰ τὸ μανδύα του καὶ
κοιτάχτηκε στὸν καθρέφτη. Ἀλίμονο!
Οἱ κάλτσες τῆς Μαργαρίτας θυμίζανε
κάλτσες γυναικείες καὶ τίποτ' ἄλλο.
Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἐλπίδα

Μυθιστόρημα τοῦ Μπούδ Τάργκινγκτον

καὶ ξεγέλασμα. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Πέν-
ροντ σκέφτηκε πὼς καὶ τ' ἄλλα τ' ἄ-
γῳρία δὲν ἦταν καλύτερα ντυμένα ἀπ'
αὐτόν. Καθὼς διῶς κάθισε στὴν καρέ-
κλα, γιὰ νὰ στερεώσει μιὰ παραμάν-
α πού εἶχε ἀνοίξει, ἡ ματιά του ἔπεσε
στὶς φουφούλες. Ὡς τότε, ἡ σκέψη του
ἦταν ὁλότελα ἀπορροφημένη ἀπὸ τίς
κάλτσες καὶ δὲν εἶχε καθόλου ἀσχολη-
θῇ μὲ τίς φουφούλες.

Φρίκη χωρὶς τέλος ζωγραφίστηκε
στὸ πρόσωπό του.

Τὸ σπῆτι τῶν Σχόφηντ ἦταν γωνια-
κό. Ὁ φράχτης, πού τριγύριζε τὸ σπῆτι,
ἦταν χαμηλός. Τὶς Δευτέρες, λοιπόν,
πού εἶχανε μπουγάδα, πάνω στὰ σκα-
λιά ἀπλῶναιε ξεδιάντροπα τὰ ἐσώρου-
χά τους. Ἡ ντροπή, πού αἰσθανόταν
γι' αὐτὸ ὁ Πένροντ, ἦταν χωρὶς προη-
γούμενο. Γιατί τ' ἄγῳρία εἶναι ἀπίθαν-
α εὐαίσθητα σ' ἐτούτα τὰ ζητήματα. Ἡ
γυναικα, πού ἔφερνε ἡ κυρία Σχόφηντ
νὰ τῆς πλύνῃ, μὲ τὸ ἀπλοϊκὸ μυαλό,
δὲν ἄφηνε κενὰ στὴ φαντασία τῶν περ-
ραστικῶν. Μὰ τὴ μεγαλύτερη ντροπή ὁ
Πένροντ τὴν ἔνοιωσε γιὰ τὰ ἐσώρουχα
τοῦ πατέρα μὲ τὸ κεραμιδι χρώμα. Κά-
ποτε μάλιστα, πέρασε ἀπὸ κει ἡ Μάρ-
τζορι Τζῶνς καὶ εἶδε τὰ ἐσώρουχα κι'
ὁ Πένροντ κόντεψε νὰ πεθάνῃ ἀπ' τὴ
ντροπή του. Δὲν ὑπῆρχε, λοιπόν, καμ-
μιὰ ἀμφιβολία, πὼς ὅλη ἡ πολιτεία ἤ-
ξερε τὰ κεραμιδιὰ σῶδρακα τοῦ πα-
τέρα του.

Καὶ τότε, παραλυμένος ἀπὸ τὴ φρί-
κη, ἀναγνώριζε μέσα στὸν καθρέφτη τὸ
κεραμιδι σῶδρακο, πού τοῦ εἶχανε
βάλει νὰ παραστήσῃ τὴ φουφούλα.
Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ φανταστῇ κανεὶς
τὴ βαθεῖα ἀπόγνωση πού τὸν πλημύ-
ρισε. Γιατί ἦταν βέβαιος, ἀπόλυτα βέ-
βαιος, πὼς ὅλοι θ' ἀναγνώριζαν τὴ
φουφούλα του.

— Πένροντ Σχόφηντ!

Στὸ διάδρομο κάποια πόρτα ἀνοι-
ξε κι' ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Λώρας Ριούμ-
πας ἀκούστηκε ἐπιταχτική. Ὅπου νά-
ναι θὰ τὸν εὑρίσκαν. Κουλουριάστηκε
στὴν καρέκλα του κι' ἀπόμεινε ἀκίνη-
τος.

— Πένροντ Σχόφηντ!

Ἡ φωνὴ ἦταν σὰ θυμωμένη καὶ πιὸ
κοντινὴ. Ταραγμένο τὸ ἀγῳρι, τινάχτη-
κε ὀρθιο. Μιὰ παραμάν-α ἀνοίξε καὶ τοῦ
τρύπησε τὸ πόδι. Ἀπότομα, ἔβγαλε
τὴν παραμάν-α καὶ τὴν πέταξε. Καθὼς
ὅμως ἔσκυβε, ἕνα ἀνατριχιαστικὸ σκι-
σιμο ἀκούστηκε. Τὰ μάτια τοῦ Πέν-
ροντ ἀνοίξαν διὰ πλάτα ἀπὸ τὴν ἀπελ-
πισία.

— Πένροντ Σχόφηντ!

Ἡ κυρία Λώρα Ριούμπας στεκόταν
ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Καὶ τότε, τὴ στι-
γμὴ πού ὅλα φαίνονταν χαμένα, τ' ἄ-
λαφιασμένα μάτια τοῦ ἀγῳριού πέσανε
πάνω στὴ μπλὲ φόρμα.

Ἀπὸ τὴν ἐμπνευση ὡς τὴν πράξη,
δὲν πέρασε οὔτε δευτερόλεπτο.

Ο ἸΠΠΟΤΗΣ
ΤΗΣ ΣΤΡΟΓΓΥΛΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

— Πένροντ!

Ἡ κυρία Λώρα Ριούμπας στεκόταν

σαν νὰ τραγουδοῦν ἀβέβαια.

«Εἴμαστε παιδιὰ τῆς Στρογγυλῆς Τρα-
πέζης καὶ κυρίες μαζὶ.
Ἀκούστε τὴ φωνὴ μας τώρα
γεμάτη καλωσύνη πού ἀντίζει».

Ὁ βασιλιάς Ἀρθούρος τότε, σκε-
θκε καὶ μὲ κινήσεις μεγαλόπρεπες
εἶπε:

«Κάθε μικρὴ κυρία καὶ ἱππότης,
ἔχει σκοποὺς μεγάλους κι' ἱερούς.
Γι' αὐτὸ ὁ κάθε μας ἱππότης
ἀς πῇ πὼς ἐξοντώνει τοὺς ἐχθρούς».

Ὁ παῖς σὲρ Μόρντρεντ, τὸ πρῶ-
τὸν ἡθικό στοιχείο τοῦ ἔργου, σηκώθηκε
ἀπαγγεῖλῃ τοὺς μοναδικούς στίχους
πού μὲ ξεχωριστὴ εὐχαρίστηση θὰ
γεῖ ὁ Πένροντ. Ὁ σὲρ Μόρντρεντ
παῖς, ἦταν ὁ Τζῳρτζ Μπάσσετ. Τὸ
παιδί ἦταν τὸ πιὸ καλὸ, τὸ πιὸ
συχο ἀπ' ὅλα. Μάλιστα, τ' ἄλλα
διὰ τὸν φώναζαν «Μικρὸν Τζέντλεμαν».
Γιὰ τὸν τόσο καλὸ χαρακτήρα του,
τόν, τοῦ ἀναθέσανε αὐτὸ τὸ ρόλο,
ἐκεῖνος σηκώθηκε ν' ἀπαγγεῖλῃ μὲ
λεπτὴ εὐγενική του ψυχὴ:

«Εἶα' ἐγὼ ὁ σκληρὸς Μόρντρεντ, ὁ παῖς
ὁ ἀκρότος ὁ σατανικός, κι' ἂν θέλῃς ἔλα
πὼς τοὺς ἀδύνατους πιέζω καὶ ποδοπα-
τεῖς, ἐγὼ, ὁ σατανικός Μόρντρεντ, ὁ παῖς».

Μετὰ τὴν ἀποκάλυψη τῆς φοβερῆς
του σκληρότητας, ὁ βασιλιάς Ἀρ-
θούρος ἀρνήθηκε νὰ τὸν χειροτονήσῃ
ὁ σὲρ Μόρντρεντ, ὁ παῖς, βγήκε
τὴ σκηνὴ ντροπιασμένος.

Ὑστερὰ σηκώθηκε ὁ σὲρ Γκά-
λλαντ, ὁ Μωρίς Λεβύ, καὶ μὲ ἀπόλυ-
τὴ αὐτοχρησυχία βάλθηκε νὰ περιγρά-
φῃ τὴν ἀρετὴν τοῦ τῆς ἀνεκτίμητης, τῆς
καλῆς καὶ τῆς καλωσύνης του. Ὁ βασι-
λιάς Ἀρθούρος τότε, τὸν κάλεσε κοντὰ
στον θρόνο του, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν εὐ-
νοιά του.

Τέλος ἦρθε κι' ἡ σειρά τοῦ Πέν-
ροντ. Στάθηκε ὀρθιος καὶ εἶπε μονο-
σύνθετα τὸ στίχο του, χωρὶς νὰ πάρῃ ὅ-
σα οὔτε μιὰ φορά:

«Εγὼ εἰμαι ὁ σὲρ Λάνσελοπ, ὁ παῖς...

Στὴ μέση τοῦ στίχου, κοντοστάθηκε

κοίταξε γύρω του χαμένος και συνέχισε με δυσκολία:

...και γι' αυτό παρακαλώ
γενναίος ιππότης να δνομαστώ».

Η εύνοια του βασιλιά ήταν κι' έδω
πανερή. Κάλεσε λοιπόν τον σέρ Λάν-
σελντ να πάη κοντά στο θρόνο.

Καθώς διέσχιζε τη σκηνή για να πάη
στο θρόνο, η κυρία Σχόφλντ από την
πλατεία έσκυψε και ψιθύρισε στη Μαρ-
γαρίτα:

— Τό παλιόπαιδο, τυλίχτηκε δλό-
κληρος στο μανδύα και το κοστούμι
του δέ φαίνεται... Κρίμα στον κόπο
μας.

— Δεν πειράζει, έκανε η Μαργαρί-
τα. "Ετσι κι' αλλιώς, σε λίγο θα δγά-
λη το μανδύα.

Την ίδια στιγμή, η Μαργαρίτα έγει-
ρε λίγο μπροστά και μισόκλεισε τα
μάτια για να δη καλύτερα. Μα τα χέ-
ρια της σφίχτηκαν στην πολυθρόνα,
για να μη φωνάξη.

— Τίτ! Τί είναι αυτό στο άριστερό
του πόδι; μουρμούρισε.

— Ποιό; Ποιό; ρώτησε ανήσυχη η
κυρία Σχόφλντ, γιατί κάποιο κακό
προαίσθημα γεννήθηκε μέσα της.

— "Εκεί, εκεί στ' άριστερό πόδι, δέ
έλέπεις; Παραπατάει κιόλα. Θεέ μου!

Θυμίζει το πόδι του ελέφαντα.

Ο παίς σέρ Λάνσελντ κι' ο παίς
Γκάλλαχαντ, προχώρησαν και δώσανε
τα χέρια μπροστά στο βασιλιά. Τό ή-
θκο του Πένροντ άρχισε ν' ανεβαίνει.
Θα έβγαζε το μανδύα του, χωρίς να
τον περιγελούνε, γιατί τώρα φόραγε
απρίκια ρούχα. Για κείνον, τό κοινό
δεν ήταν άλλο από ένα ακαθάριστο
πλύνος, σκοτεινό, πέρα άπ' τα φώτα
της σκηνής. Είχε φτάσει πιά ή στιγμή
που θάλεγε τον πιό σαχλό στίχο του
ρόλου του.

Τό αδύνατο χέρι του σέρ Γκάλλα-
χαντ δρισκόταν ακόμα μέσα στο δικό
του, τό τραχύ και κατάμαυρο από τον
ήλιο. Με εξαιρετική έπιδεξιότητα τά
αγκύλα του Πένροντ άπλώθηκαν ως
τον καρπό του Μωρίς. Κείνη τήν ώρα
τα δύο αγόρια άπάγγελλαν με στόμφο:

«Βάστε δύο ιππότες μικροί
στη Τραπεζά άνήκουε τη Σ τρογγυλή».

Με βάρος πάντα κάνουμε καλό
ένωμένοι κι' οί δέο στο μεγάλο σκοπό».

Τό τέλος του στίχου ήταν αναπάν-
τεχο. Ο παίς σέρ Γκάλλαχαντ έκανε
μιά φοβερή γκριμάτσα, διπλώθηκε στα
δύο και φώναξε: «"Ωωωωχ!»! Τά δά-
χτυλα του Πένροντ ξεσφίξανε γορά τον
καρπό του θύματος.

— "Αι, με στραμπούληξε! τσίριξε
ό σέρ Γκάλλαχαντ.

Σαστισμένος ό βασιλιάς "Αρθούρος,
άπλωσε τό σκήπτρο και πρόσταξε τούς
δύο ιππότες να βγάλουνε τούς μανδύες
και να γονατίσουν.

Η φωνή της κυρίας Λώρας Ριούμ-
πας από τά παρασκήνια, πού έκανε τον
υποβολέα, άκουγόταν άπειλητική.

Με μιά γενναία κίνηση ό Πένροντ
πέταξε τό μανδύα του.

Τήν ίδια στιγμή, οί πεντακόσιοι θεα-
τές από τό άκροατήριο, πήρανε βα-
θειάν ανάσα, σαν τόν κολυμβητή πού
έτοιμάζεται να βουτήξει στο νερό, κι'
άπομείνανε μ' άνοιχτό στόμα.

Τό γενικό ξάφνιασμα τονίστηκε πε-
ρισσότερο από δύο-τρεις σκόρπιες φω-
νές, μα πιότερο άπ' όλα, από δύο
κραυγές άπελπισμένες. Τούτες οί
κραυγές θα μείνουν άσθηστα χαραγμέ-
νες στη μνήμη τών θεατών, καθώς και
τό θέαμα πού τις προκάλεσε.

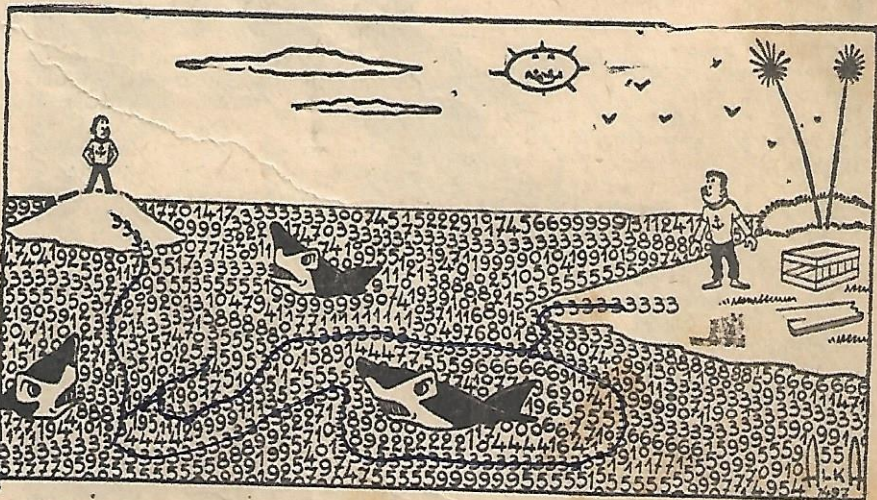
Ο Πένροντ στεκόταν εκεί άτάραχος,
χαμένος μέσα στο καλλιτεχνικό μεγα-
λειό της μπλε φόρμας του έπιστάτη.

Να σκεφτής πώς ό έπιστάτης ήταν
ψηλός και χοντρός άντρας. Φυσικό,
λοιπόν, ήταν να πλεη μέσα σ' αύτήν ό
Πένροντ, σαν τό καρυδότσουφλο στον
ώκεανό.

Είναι αλήθεια πώς είχε προσπαθή-
σει να τή σφίξη γύρω του όσο γινότανε
τή φόρμα, ό Πένροντ, αλλά τό άριστε-
ρό μπατζάκι, πού δεν ήταν καλά στε-
ρεωμένο, έπεφτε τώρα σκεπάζοντας τό
πόδι του όλότελα. Κι' έτσι στρογγυλό
καθώς ήταν κι' άλύγιστο, θύμιζε αλήθι-
να τό πόδι του ελέφαντα. Ο σέρ Λάν-
σελντ, ό παίς, ήταν ένα θέαμα σπά-
νιο.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΝΑΥΑΓΟΙ

Οί δύο αυτοί ναύτες ναύαγησαν μαζί, έ να δυνατό όμως κύμα τούς χώρισε κι' έ-
τσι δρέθηκαν μακριά ό ένας από τον άλλο. Ο ναύτης πού βρίσκεται άριστερά
θέλει να περάση στο άπέναντι νησάκι πού είναι πιό μεγάλο. Πώς όμως θα μπο-
ρέση να βρη τό δρόμο του μέσα σ' αυτό τό λαβύρινθο τών αριθμών; Για να
τόν βοηθήσετε, ακολουθήστε τόν αριθμό 3 και προσπαθήστε να φτάσετε στο με-
γάλο νησί. Προσοχή στους καρχαρίες!

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΟ ΣΚΟΛΕΙΟ ΘΑ ΚΛΕΙΣΗ

Ιό σχολείο θα κλειση παλι
στου 'Ιούνη την καρδια
και την ξεγνοισια θα ψαλλι
το'πουλι άπ' τα κλαδια.

Γά διδλια, τά θρανια
θα τ' αφήσω μιά φορά
μάς καλεί ή εύτυχια
κι' ή μεθυστικη χαρά.

Πεταχτή σαν πεταλούδα
στα λουλουδια τριγυρνω
και γλυκά ψυχή τραγούδα
υμνο καλοκαιρινό.

Στό μεθυσι του αγέρα
λούζομαι άπ' τό πρωι
του τσοπάνου ή φλογερο
και ή ξεγνοιαστη ζωη,

ροδα χυνουν στην ψυχη μου
και υγεια και χαρα
που σε δη τη ζωη μου
δώρα είναι άνθηρα.

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Ποιός τη φωνη σου δε γιναιρίει
όταν ή βία πυρπολη
χιλιάδες χρόνια κελαρυζει
άπ' την άστειρευτη πηγη.

Με φρόνηση και με σοφια
της νίκης θούριο θρονετο.
Χύνει στη γη ή αθανασία
δαφνη και φως έωθινό.

Κι' άπ' τών νεκρων τό κοιμητηρι
κλάμα δεν άντηχεί ποτέ.
Ευωδιαστό τό θυμιατηρι
ψάλλει κι' αυτό «Μολών Λαβε!».
Β. ΚΡΑΨΙΤΗΣ

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Ὁ Στέφεν Λήκοκ, ἦταν Καναδός, γεννημένος στὴν Ἀγγλία. Στὴν ἀρχὴ ἔγινε δάσκαλος κι' ἀργότερα καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. Τίποτε δὲν πρόλεγε τότε πὼς θὰ γινότανε διάσημος εὐθυμογράφος. Ὅταν δημοσίευσε τὸ πρῶτο του διβλίο μὲ «σκίτσον», σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία. Γιά 34 δλόκληρα χρόνια, δημοσίευε ἀπὸ ἓνα διβλίο τὸ χρόνο. Στὰ 1944 πέθανε ἀφήνοντας 34 ἔργα κι' ἓνα μεγάλο κενὸ στὸν κόσμον τοῦ εὐθυμογραφήματος.

Θὰ σὰς ἔτυχε πολλές φορές ὡς τώρα νὰ συναντήσετε ἓναν ἐρασιτέχνη... ταχυδακτυλουργὸ (κοινῶς «ἐξυπνάκια»). Εἶναι ἀκόμα σίγουρο πὼς θὰ σὰς «ἔψησε» μὲ τὶς ἐξυπνάδες του. "Ε, λοιπόν, ἂν θέλετε νὰ τοῦ κόψετε κάθε ταχυδακτυλουργικὴ διάθεση, τουλάχιστον ἀπέναντί σας, διαβάστε τὸν παρακάτω διάλογο.

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ταχυδακτυλουργὸς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ τράπουλα καὶ μὲ ρώτησε:

— Ξέρεις κανένα παιχνίδι μὲ χαρτιά; "Ελα νὰ σοῦ δείξω ἓνα «κόλπο».

Τράβα χαρτί.

— Εὐχαριστῶ, δὲ θέλω χαρτί.

— Μὰ γιὰ στάσου. Δὲν κατάλα-

δες. Τράβα ἓνα χαρτί καὶ θὰ σοῦ πῶ

ποιο εἶναι.

— Σὲ ποιὸν θὰ τὸ πῆς;

— Δὲ μὲ κατάλαβες πάλι. Ἐννοῶ

πὼς τὸ ξέρω τὸ χαρτί πού πήρες. "Ε-

λα, τράβα.

— Ὅποιο θέλω;

— Ναί.

— Ὅ,τι χρῶμα θέλω;

— Ναί, ναί.

— Κούπα, καρρό, σπαθί, μπαστού-

νι;

— Ναί, ἄντε...

— Γιά στάσου μιὰ στιγμή... γιὰ νὰ

δοῦμε ποιὸ θέλω; "Α, ναί, θέλω τὸν ἄσσο σπαθί.

— "Ω, Θεέ μου! Σοῦ εἶπα νὰ πάρης ἓνα χαρτί ἀπὸ τὴν τράπουλα.

— "Α, ἔτσι! Καλά, δώσε μου τὴν τράπουλα.

— Ὅριστε...

— Πῆρες;

— Ναί, εἶναι τὸ τρία καρρό. Τὸ ἔ-

ξερεις;

— Μὰ γιατί μοῦ τὸ εἶπες; Τὰ χά-

λασες ὅλα. "Ελα, πάρε ἓνα ἄλλο χαρ-

τί.

— Χόπ, τὸ πήρα!

— Βάλτο ξανά στὴν τράπουλα. "Ο-

ραϊά. (Κλίκ, κλάκ, κλίκ, κλάκ) τ' ἀ-

νακάτεψα! Καὶ τώρα, ὀρίστε. (Θριαμ-

δευτικά): Αὐτὸ ἦταν;

— Δὲν ξέρω, δὲν τὸ εἶχα δεῖ.

— Δὲν ξέρεις; Μὰ πρέπει νὰ προσέ-

χης, δλᾶκα μου.

(Ὁ ταχυδακτυλουργὸς ἄρχισε νὰ ἐκ-

κενυρίζεται).

— "Ὅστε πρέπει νὰ δῶ τὸ χαρτί.

— Βέβαια. "Αχ, Θεέ μου, ἄντε πάρε

ἄλλο.

— Χόπ, τὸ πήρα.

(Κλίκ, κλάκ, κλίκ, κλάκ).

— Γιά στάσου, τὸ ἔβαλες στὴν τρά-

πουλα πάλι;

— "Ὁχι, βέβαια! Ἐδῶ τὸ ἔχω.

— "Ω, τί ζῶ! "Ακουσε, παιδί μου:

Θὰ πάρης ἓνα χαρτί, θὰ

τὸ κοιτάξης καὶ θὰ τὸ

δᾶλῃς πάλι στὴν τρά-

πουλα. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα, ἀλλὰ ἐσὺ πὼς θὰ

δυσάλης πέρα; Χμ, πολὺ ἐξυπνά-

εἶσαι!

(Κλίκ, κλάκ, κλίκ, κλάκ).

Τὰ χαρτιά ἀνακατεψήκανε πάλι.

— Μὲ τὸ ἓνα, δύο, τρία... (Θριαμ-

δευτικά): Νὰ τὸ χαρτί σου.

(Τούτῃ ἡ στιγμή εἶναι ἡ πρῶ-

σιμη στὸ διάλογο).

— ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΑ-

ΜΟΥ!

(Φυσικά, λέτε ψέματα, ἀλλὰ ἐσὺ

ἄς σὰς συχωρήσῃ).

— Δὲν εἶναι; Γιά στάσου. Μὴ

νῆθῃς οὔτε σταλιά. Πρόσεξε τώρα

τὸ τὸ «κόλπο» πάντα τὸ πετυ-

Μ' ἀκούς; Τὸ ἔχω δοκιμάσει χί-

φορές. Ἐμπρός, πάρε χαρτί. Τὸ

Πάει καλά. Ἀνακάτεψέ τα τώρα

πάλι.

(Κλίκ, κλάκ, κλίκ, κλάκ).

Ἡ τράπουλα ἀνακατεψήκανε.

— Σπουδαία. Μὲ τὸ ἓνα, δύο,

(Θρίαμδος πάλι): νὰ, τὸ χαρτί

— ΟΧΙ, ΔΕΝ ΕΝΑΙ ΑΥΤΟ!

(Ζητήστε πάλι ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ

συχωρήσῃ, γιατί ξαναλέτε ψέματα.

Ὁ ταχυδακτυλουργὸς σαστίζει.

νευρίζεται. Τὰ χέρια του τρέμουν.

κοιτάζει μὲ ἀληθινὸ μῖσος κι' ἐπὶ

ξακολουθεῖ, μὲ τρόπο ξεχωριστὸ

ποχρωτικό:

— Γιατί φεύγεις; Δὲ δοκιμά-

κόμα μιὰ φορά; Σὲ παρακαλῶ,

μασε. Εἶσαι λίγο ἐκνευρισμένος

ρα, δὲν πειράζει. Μπορεῖ νὰ μὴ

τάλαβα καλὰ ὡς τώρα. Μήπως

νὰ σ' ἀφήσω λίγο μόνο νὰ συγκε-

θῇς στὸ... «κόλπο» σου; Μετὰ

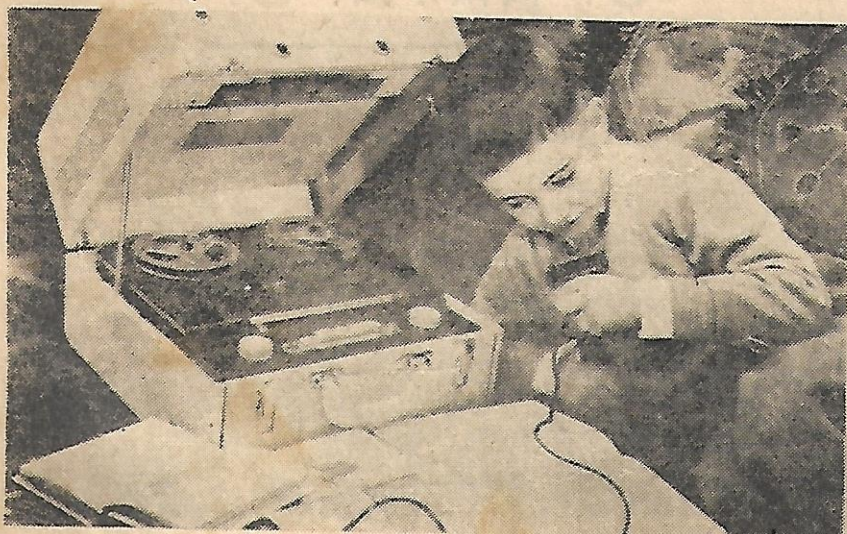
δοκιμάζουμε, ἔ; Μὰ τί λές, ἔχεις

δαῖο ραντεβού! Καὶ θὰ διασκεδά-

τὸσο πολὺ. Λυπήθηκα. "Ας εἶναι

ληνύχτα!

ΣΤΕΦΕΝ ΛΗΚΟΚ

ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ

Ὅταν γυρίσῃ στὸ σπίτι του ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὁ Ζάν Πῶλ Μισαί, ὀκτῶ ἐτῶν, διαβάζει μὲ προσοχὴ τὸ μάθημά του, ἐνῶ ἡ φωνὴ του μαγνητοφωνεῖται· μ' ἄλλα λόγια καταγράφεται στὴν ταινία τοῦ μαγνητοφώνου. Ὅταν πλαγιάσῃ νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ζάν Πῶλ, τὸ μαγνητοφῶνον λέει καὶ ξαναλέει τὸ μάθημα ὀρισμένες φορές. Ὅταν ξυπνήσῃ τὸ πρῶτο, τὸ παιδί ξέρει τὸ μάθημα ἀπ' ἔξω. Τὸ πείραμα αὐτό, μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ ἀποτελέσματα, ἐγίνε στὸ Παρίσι.

'Ο πατέρας είναι άρρωστος

ΣΗΜΕΡΑ τὸ πρωὶ ἤμουνα πολὺ λυπημένος, πολὺ. 'Ο πατέρας μου ἦταν ἀρρωστος. Εἶχε συνάχι. 'Ο πατέρας τηλεφώνησε στὸ γραφεῖο νὰ πῇ ὅτι δὲ θὰ πῆγαινε μερικοὶς μέρες κι' ὕστερα εἶπε στὴ μητέρα ὅτι καλὸ θὰ τοῦ ἔκανε νὰ ξεκουραστῇ λίγο, κι' ἡ μητέρα συμφώνησε πὺ εἶχε δίκιο, γιατί ἡ ὑγεία ἐρχόταν κατὰ ἀπ' ὅλα.

Τοῦ εἶπε μάλιστα πὺς μ' αὐτὴ τὴν κακία θὰ μπορούσε νὰ βάψῃ καὶ τὴν ἀποθήκη, ἀλλὰ ὁ πατέρας εἶπε ὅτι αἰσθανόταν πραγματικὰ πολὺ ἄσχημα κι' ἡ μαμά εἶπε:

— Καλὰ!

Κι' ὁ πατέρας φάνηκε καλύτερα. Ἐπειδὴ ἦταν Σάββατο καὶ δὲν εἶχε σχολεῖο, ἡ μητέρα μοῦ εἶπε νὰ εἶμαι κουτός καὶ νὰ μὴν ἐνοχλῶ τὸν πατέρα, ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση. Ἐνῶ πάλι ἤμουνα πολὺ εὐχαριστημένος πὺ θὰ εἶχα τὸν πατέρα μου στὸ σπίτι, ἀκόμα καὶ συναχωμένο, κι' ὑποσχέθηκα νὰ τὸν περιποιηθῶ.

Ἐξ ἄλλου εἶχα καὶ κάτ' προβλήματα ἀριθμητικῆς νὰ λύσω, πολὺ δύσκολα. Ὅταν ὅμως τοῦ ἔδειξα τὸ τετράδιό μου, ὁ πατέρας ἀρνήθηκε ἐπιμόνως νὰ με βοηθήσῃ. Ὅπως εἶπε, ὅταν ἔρθῃ στὴν ἡλικία μου, ἔκανε μόνος του τὰ μαθήματά του, κι' ὁ πατέρας ὁ δικός του ποτε δὲν τὸν βοηθοῦσε στὰ μαθήματά του, ἀλλὰ μ' ὅλ' αὐτὰ πετυχεῖ μιά χαρὰ στὴ ζωὴ του. Τότε κι' ἐγὼ ἔβαλα τὰ κλάματα.

Ἡ μητέρα ἦρθε τρέχοντας νὰ δῇ τί συμβαίνει, κι' ὅταν τ' ἄκουσε, εἶπε ποὺ μπαμπά ὅτι τέλος πάντων μπορούσε

ναῖ μιά προσπάθεια γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ παιδί. Τὸ παιδί εἶμαι ἐγὼ καὶ ὁ πατέρας εἶπε ὅτι εἶχε ρόγχο καὶ ὁ οἰκογένειά του δὲν μπορούσε νὰ τοῦ καταλάβῃ. Δὲν καλοξέρω βέβαια τί εἶχε ὁ ρόγχος, ἀλλὰ φαντάζομαι ὅτι θὰ πῇ ὅτι ὁ μπαμπὰς εἶχε ἀσυναχωμένους.

Βέβαια λοιπὸν στὸν κήπο γιὰ νὰ περῶ με τὴν ἡσυχία μου, γιατί ἡ μαμά κι' ὁ πατέρας μιλοῦσαν πολὺ δυνατὰ καὶ γινόταν μεγάλος ἄσχημα.

Ὁ κύριος Σαμαράκης, ποὺ εἶναι ὁ πατέρας μας, με εἶδε ποὺ ἔκλαιγα καὶ με ρώτησε τί ἔχω καὶ κλαίω. Κι' ἐγὼ τοῦ εἶπα ὅτι ὁ μπαμπὰς μου εἶχε ρόγχο καὶ δὲ μοῦ ἔλυνε τὰ προβλήματα. Τότε ὁ κύριος Σαμαράκης ἔγινε

αυτός, κάτασπρος, καὶ φάνηκε ὅτι πολὺ φοβότανε τὰ συνάχια, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πρόλαβα νὰ τοῦ πῶ ὅτι ὁ ρόγχος τοῦ μπαμπὰ δὲν ἦταν μεγάλος, γιατί ὁ κύριος Σαμαράκης πῆδησε σὰν τρελὸς τὸ φράχτη κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν ἡ μαμά τοῦ ἀνοίξε, ὁ κ. Σαμαράκης ἔκλαιγε.

— Ὑπάρχει ἀκόμα ἐλπίδα; τραύλισε. Γιατί δὲν με εἰδοποιήσατε; Εἶμαι φοβερό.

— Τί ἔπαθε; ρώτησε ὁ μπαμπὰς ποὺ βγήκε στὴν πόρτα.

Τότε ὁ κύριος Σαμαράκης ἔπαψε νὰ κλαίῃ, κοίταξε τὸν πατέρα μου κι' ἔμεινε καὶ θύμωσε.

— Βρίσκω τὸ ἀστεῖο σας ἀπαίσιο καὶ δὲ θὰ σὰς βγῇ σὲ καλὸ, φώναξε.

— Μὰ δὲ μοῦ λές, τρελάθηκες; φώναξε ὁ πατέρας με τὴ σειρά του.

Τότε ὁ κύριος Σαμαράκης εἶπε πὺς δὲν παίξει κανεὶς μ' αὐτὰ τὰ πράγματα, δὲν εἶναι σωστό, καὶ πὺς στὸ κάτω - κάτω, δὲν θὰ ἦταν καὶ μεγάλη ἀπάλεια.

Τέλος ἡ μαμά μοῦ εἶπε ὅτι ὁ μπαμπὰς θὰ μοῦ ἔλυνε τὰ προβλήματα μου. Ὑστερα ἡ μητέρα τοῦ εἶπε πὺς ἡ δρῦση τοῦ μπάνιου τρέχει καὶ νὰ τὴ φτιάξῃ. Ὑστερα πάλι τοῦ εἶπε νὰ τὴ κἀνῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ μπαμπὰς φώνησε τότε ὅτι δὲν μπορεῖ ἄλλο καὶ πὺς τὸ φῶς τῆς λάμπας τὸν στράβωνε.

Τότε ἡ μαμά εἶπε πὺς εἶχε δίκιο ὁ μπαμπὰς, καὶ μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία ἰς ἔφτιαχνε καὶ τὸ φῶς τοῦ δωματίου τοῦ εἶχε χαλάσει.

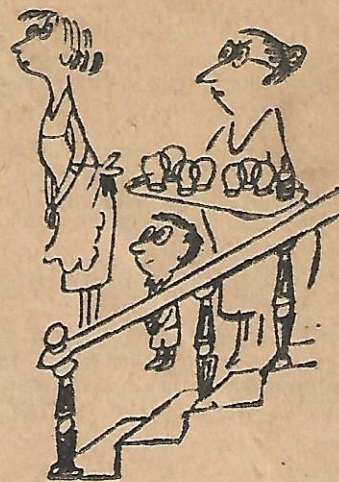
Ἐκείνη τὴ στιγμή χτύπησε τὸ τηλέφωνο.

— Ναί, μαμά, εἶπε ἡ μαμά μου, καλημέρα. Ναί, στὸ σπίτι εἶναι. Ὅχι, τίποτα σοβαρό, ἕνα συνάχι. Μπα, δὲ χρειάζεται γιατρός. Τί; Ὁ κύριος Κερσάκης πέθανε ἀπὸ συνάχι; Ναί, ἀλλὰ ἦταν ἐνενήντα χρονῶν αὐτός... Καλὰ, στάσου νὰ τὸ γράψω...

Κι' ἡ μητέρα κατὰ ἔγραψε σ' ἕνα χαρτί.

Ὅταν ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ὁ μπαμπὰς δὲ φαινόταν εὐχαριστημένος.

— Τί ἤθελε ἡ μαμά σου; ρώτησε.

— Εἶπε νὰ σοῦ δώσω ἕνα φάρμακο. Μποσκομεταμπόλ. Εἶναι φαίνεται σπουδαῖο.

— Μπορεῖ νὰ εἶναι σπουδαῖο, εἶπε ὁ μπαμπὰς, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ θέλω.

Ἡ μαμά ἄρχισε τότε νὰ φωνάζῃ ὅτι δὲν ἄντεχε πιά, ὅτι τὴ βασανίζαμε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα τέτοια. Στὸ τέλος ὁ μπαμπὰς εἶπε πὺς, καλὰ, θὰ τὸ παίρνει τὸ φάρμακο.

Κι' ὅταν τοῦ ἔδωσε μιά κουταλιά, ὁ μπαμπὰς ἔκανε «Μπέεε». Μετὰ πιάσαμε πάλι τὴν ἀριθμητικὴ καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ μπαμπὰς ἔκανε ὅλη ὅρα «Μπέεε» καὶ φαινόταν πὺς ἄρρωστος ἀπὸ πρὶν. Ἐμένα μοῦ φαινόταν κι' ἀστεῖος ὅμως.

Τότε χτύπησε τὸ κουδούνι. Ὁ μπαμπὰς πῆγε ν' ἀνοίξῃ κάνοντας «Μπέε». Ἦταν ἡ γιαγιά. Ἡ μαμά τῆς μαμάς μου. Τὴ φιλήσαμε ἡ μαμά μου κι' ἐγὼ, γιατί πολὺ τὴν ἀγαπούσαμε.

— Ἦρθα νὰ σὲ περιποιηθῶ, εἶπε στὸν μπαμπὰ ἡ γιαγιά. Θὰ σοῦ κάνω μιά σπουδαία ἔνεση.

— Ὅχι!!! φώναξε ὁ μπαμπὰς.

— Ναί! εἶπε ἡ γιαγιά.

Ἡ μαμά δάλθηκε πάλι νὰ φωνάζῃ κι' εἶπε πὺς ἂν δὲν ἔκανε ἔνεση, θὰ ξαναγυρίσῃ στὴ μαμά της, ἀλλὰ ἡ μαμά της δὲν εἶχε καμμιὰ ὄρεξη νὰ ξαγυρίσῃ ἡ μαμά μου στίτι της. Καὶ φώναζε κι' αὐτὴ.

Ὁ μπαμπὰς στὸ τέλος, τί νῶκανε, δέχτηκε νὰ τοῦ κάνουν ἔνεση. Ὅταν βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο κούτσαινε, μὰ ἡ γιαγιά ποὺ ἀκολουθοῦσε φαινόταν ἐνθουσιασμένη καθὼς κρατοῦσε τὴ σύριγγα.

— Θὰ δῆς τί καλὸ θὰ σοῦ κάνῃ! τοῦ εἶπε. Μετὰ τὸ φαί θὰ σοῦ δώλω καὶ βεντοῦζες.

Ὁ πατέρας τότε, χωρὶς τίποτα νὰ πῇ, πήρε τὸ παλτό καὶ τὸ καπέλο του κι' εἶπε πὺς καλύτερα νὰ γυρίζε στὸ γραφεῖο του γιατί ἡ κατάστασή του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ μείνῃ στὸ σπίτι.

του, ἐνῶ ἡ
μαμά κοιμηθῇ
καὶ ξέρει τὸ

Η ANNA POZA κατέβασε τη χύτρα από τη μαύρη κρεμαστή αλυσίδα και την άκούμπησε στο πεζούλι του τζακιού. Σιγά-σιγά, άδειασε τη манέστρα σε δυο μεγάλες πήλινες πράσινες πιατέλες και βγήκε στην έξοδο να ιδή αν έρχοταν ο άντρας της.

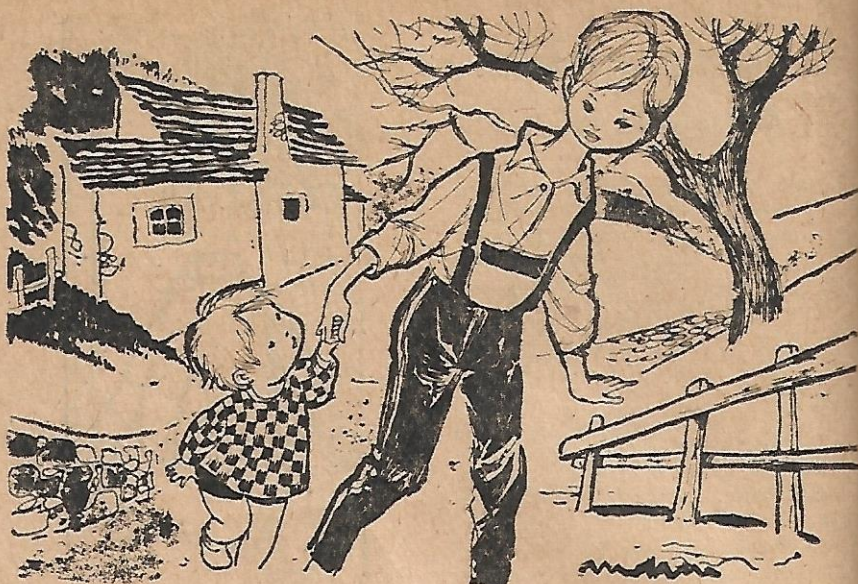
Άλαφριά καταχνιά τύλιγε όλο το βουνό κάνοντας πιο χλωμό τον ούρανό.

Στ' ανηφορικό, μοναχικό δρομάκι, πέρασε ένα κοπάδι. Τ' οδηγούσε ένας τσοπάνος με ξανθά γένεια γύρω στο πρόσωπο και μιάν άγκλίτσα, όλο ρόζους, στο χέρι.

— Γεια σου, Άνναρόζα.

— Γεια σου κι' εμένα, Φραντζέσκο.

Από μακριά έφτασε ο γλυκός άχός από σάλπιγγα. Μερικά φώτα, τρεμάμενα σαν άστρα μικρά, λάμπαν εδώ κι' άλλου, πίσω από τα χοντρά τζά-

— "Ε, μά θα μου πής πιά τί είναι; Έχασε την ύπομονή της ή Άνναρόζα.

Ο Πέτρος, σιγά, τρυφερά, άνοιξε την κάπα του και φάνηκε ένα μακρουλό δεματάκι, σκεπασμένο με μιά κουβερτούλα. Ο Πέτρος, παραμέρισε λίγο, τ' σκέπασμα και φάνηκε μέσα στο άχνό βράδυ, σ'α λαμπερό άσπρο σημάδι, ένα κοιμισμένο προσωπάκι βρέφους.

— "Ενα μωρό! φώναξε ή Άνναρόζα άπλώνοντας τα χέρια.

— Πάρ' το. Τό βρήκα στη βελανιδιά από κάτω, κοντά στην έκκλησιά. Έκλαιγε, μά τ'ό πήρε ο ύπνος σιγά-σιγά.

Κι' άφησε την παράξενη πλεκτή από λυγαριά κουνια, με τ'ό σκεπασμένο βρέφος μέσα, πάνω στο τραπέζι της κάμαρας.

— Ποιανού νάναι; ρώτησε ή Άνναρόζα.

— Ποιός ξέρει; Είναι κάμποσων μνηών. Θα τ'ό άφησε καμμιά μάνα που δέν μπορούσε νά τ'ό κρατήσει πιά

και χρόνια καρτερούσε παιδί και δέν άποχτούσε... Και πώς θα τ'ό δγάλουμε;

— Τό βρήκα κάτω απ' τη βελανιδιά. Θα τ'ό δγάλουμε Βέλο.

Κι' ο Βέλος τράνεψε και δυνάμωσε και πήγαινε στη δοσκή με τόν Πέτρο κι' ήτανε τ'ό πιο χαρούμενο, τ'ό πιο μαλακό στον τρόπο, τ'ό πιο στοργικό και προκομμένο παιδί τ'ό κόσμου. Κι' ήξερε τόσο καλά τ'α μονοπάτια τ'α δάσους και τ'ου βουνού, σκαρφάλωνε τόσο ψηλά στις κορφές, που ο Πέτρος τ'ό είπε:

— Ξέρεις, αγοράκι μου; Θα ρωά πιά θά σέ κάνω οδηγό, άλμπινιστή! Έτσι που δέν βασπιέσαι ν' ανεβαίνης, δέν άργήσης νά φτάσης ως τις κορφές τ'α Άλπεων.

★

Η ANNAPOZA είχε αγαπήσει τ'ό Βέλο με την καρδιά της. Τ'ό ανάθρεφε σ'α δικό της παιδί και τ'ό χάριζε αὐτό που χρειαζέτο τ'ό παιδί νά μεγαλώσει: τή στοργή και

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Διήγημα του ΤΟΝΤΙΝΙ ΜΕΛΓΚΑΡΙ

μια, στα μικρά παράθυρα. Σιγά-σιγά, τ'ό χωριό βυθιζότανε στο σκοτάδι και στη σιγαλιά. Η Άνναρόζα καρτερούσε εκεί, στην πόρτα της, γεμάτη άνησυχία. Ξαφνικά, βαρύ πάτημα από άρβύλες άκούστηκε πάνω στα πετράδια τ'ου στενού δρόμου και σέ λίγο φάνηκε κοντά τ'ό ψηλό ανάστημα τ'ου Πέτρου. Η Άνναρόζα έτρεξε κοντά τ'ου γιά νά τ'ου πάρη από την πλάτη την τσοπάνικη κόπα που φορούσε. Μά εκείνος τήν έσπρωξε στοργικά με τ'όνα χέρι, λέγοντας:

— Σου έχω κρυμμένο ένα δώρο.

"Αν τ'ό βρης τί είναι;

— Ένα σακκούλι καρύδια! είπε ή Άνναρόζα.

— Όχι.

— Φράουλες.

— Τί σουρθε νά τ'ό σκεφτής; Για νά τις πετύχω έπρεπε νά τραβήξω είκοσι χιλιόμετρα μακριά.

Η γυναίκα συλλογίστηκε, είδε τή φουσκωμένη κάπα τ'ου τσοπάνου και ρώτησε:

— Άρνάκι είναι;

— Μπά!

μαζί της. Πρόσεξε τί περιποιημένο τ'ό έχει.

— Την καμένη! Και τί φταίει τ'ό μωρό;

— "Ε, τί λές; Τό κρατάμε έμείς; Τό θέλεις;

— Ρωτάς; τόν κοίταξε γεμάτη εύγνωμοσύνη ή Άνναρόζα, που χρόνια

τήν τρυφεράδα, τήν αγάπη και τή φροντίδα. Μά έφτασε ή ήμέρα που ένοιωσε πώς θ' άπόχτούσε πιά δικό παιδί. Τήν πλημμύρισε ή χαρά και ή άνησυχία μαζί. Χαρά γιά τ'ό καινούριο παιδί, άνησυχία γιά τ'ό μεγάλο. Πώς θα τ'ό πάρη τ'ό μικρό άδερφάκι; Έλεγε μέσα της.

Σε γεννήθηκε τὸ μωρό, ἡ Ἀνναρόζα τὸ παρουσίασε στὸ Βέλο καὶ τὸν αὐτοῦ.

— Τὸ βλέπεις τ' ἀδερφάκι σου; Σ' ἀγαπᾷ; Θὰ τ' ἀγαπᾷ;

— Τὸ δρῆκες κι' αὐτὸ στὴ ρίζα τῆς βελανιδιάς;

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ μαμά. Τόφερε ὁ ἀγγεῖλος ποὺ δίνει τὰ μωρά στὴν καρδιά τοῦ σπιτιοῦ.

Τότε ὁ Βέλος συλλογίστηκε πὼς ἀπὸ τὸ ἀδερφάκι τοῦ γεννήθηκε στὴν καρδιά τοῦ σπιτιοῦ, ἴσως νὰ τ' ἀγαπᾷσαν πιὸ πολὺ ἀπ' αὐτόν. Μὰ δὲν ἀποφύγετο μὴν τοῦ περιορίσουν τὰ γὰρ τὰ φιλιὰ καὶ τὴ φροντίδα. Ἐπὶ μονάχα φοβήθηκε. Μὴν ἀνεβάξῃ ὁ πατέρας τὸ ἀδερφάκι τοῦ ψηλότερα ἀπὸ τὸ βουνό, πάνω ἀπὸ τὸ γυμνὸ βράχι ποὺ δὲν τὸν εἶχε ξεπεράσει ποτέ.

★

ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ὁ Βέλος ἐνοιώθη τόση μὰ τόση ἀγάπη γιὰ τὸ μωρὸ ποὺ ἦρθε στὴν καρδιά τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τ' ἀφήνῃ μονά-

νομε ἐμεῖς; Κοιτάξτε τὰ δικά σας συμφέροντα.

Μὰ ὅταν οἱ γυναῖκες θῆκαν ἔξω νὰ φύγουνε, μὲ τὰ φανάρια στὰ χέρια κι' ὁ Πέτρος μὲ τὴν Ἀνναρόζα τρέξανε στὸ σταυλὸ νὰ ταῖσουνε τὰ ζῶα τους, ἕνα ἀγὸρι δεκαπέντε χρονῶν, ποὺ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα, πετάχτηκε ἀπ' τὸ στρωσίδι τοῦ βαστώντας τὴν καρδιά του, ποὺ πῆγαινε νὰ σπᾷσῃ ἀπὸ τοὺς χτύπους.

★

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα, δυνάμωσε μέσα του, ἀσυγκράτητῃ ἡ λαχτάρᾳ γιὰ τὰ ὄψη. Τοῦ φαινότανε, πὼς μόνο ἂν ζοῦσε ψηλὰ στὶς Ἀλπεῖς, ἀνάμεσα στοὺς αἰώνιους πάγους, θὰ μπορούσε νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο τῆς καρδιάς του. Καὶ μιὰ μέρα, ποὺ πῆγε γιὰ δουλειὰ στὸ κοντινὸ χωριό, δρῆκε τὸ Μάρκο, τὸν ὁδηγὸ ἀλπινιστῆ.

— Θές, λοιπόν, νὰ γίνῃς ἀλπινιστὴς ὁδηγός; εἶπε ὁ Μάρκος. Δὲν τὸ ξέρεις πὼς μονάχα ἂν νοιώθῃς στὴν καρδιά σου ἀκατανίκητο πάθος γιὰ τούτῃ τὴ δουλειὰ μπορεῖς νὰ ἐπιτύχῃς.

τὰ πιὸ γερὰ κλαριά τοῦ πεύκου.

— Μὰ πρέπει νάχῃς ἀντοχὴ στὸν ὕπνο, στὴν πείνα, στὴ δίψα. Ν' ἀψηφᾷς τὸν κίνδυνο, ἀκόμα καὶ τὸ θάνατο.

— Μπορῶ νὰ δεχτῶ μὲ χαρὰ καὶ τὸ θάνατο ἀκόμα.

— Σήκωσε τὸ πρόσωπο νὰ διαβάσω μέσα στὴν ψυχὴ σου, εἶπε τότες ὁ ὁδηγός.

Κι' ἀφοῦ τὸν κοίταξε κατάματα, πρόσθεσε:

— Μπράβο, παιδί μου, εἶσαι γιὸς ἀληθινὸς τῶν Ἀλπεων. Ἀπὸ αὔριο ἀρχίζουμε τὰ μαθήματα.

Ὁ Πέτρος εὐχαριστήθηκε σὰν τὸ μαθεῖ κι' ἡ Ἀνναρόζα ἐκλάψε λιγάκι. Μονάχα ὁ Βιέρους, ὁ ἀδερφός του πόνεσε βαθεῖα κι' ἐκλάψε πικρά, σὰ νὰ προαισθανότανε κίνδυνο. Ὅμως, ὁ Βέλος ἐγίνε τέλειος καὶ σπουδαῖος ὁδηγός, περιζήτητος. Οἱ τουρίστες τὸν ἀναζητοῦσαν ὅλοένα στὸ σπίτι του. Κι' ἔτσι, ἔφτασε ἕνα πρωῒ, ποὺ ὁ Βέλος θὰ κινούσε μαζί μὲ κάτι ὀρειβάτες σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ.

— Μὴν πᾶς, Βέλο μου! Σὲ παρακαλῶ, μὴν πᾶς! τὸν παρακάλαγε ὁ Βιέρους, ὁ ἀδερφός του. Ἐχῶ ἀσκημα προαισθήματα.

Ἀλλὰ ὁ Βέλος δὲν τὸν ἀκούσε.

Ἡ ὁδομάδα πέρασε ἡσυχῇ. Τὸ Σάββατο τὸ πρωῒ, ὁ Βιέρους εἶπε χαρούμενος:

— Αὔριο θὰ γυρίσῃ ὁ ἀδερφός μου.

Μονάχα ποὺ ὁ ἀδερφός του δὲ γύρισε μῆτε τὴν ἄλλη, μῆτε καὶ τὶς πρώτες μέρες τῆς ἀκόλουθης ὁδομάδας. Τὴν Πέμπτῃ τὸ βράδυ, ὁ Βιέρους εἶπε ἀποφασιστικά:

— Ξέρω πὼς κάτι ἔπαθε ὁ Βέλος. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ. Ὁ δρόμος εἶναι δύσκολος ἀλλὰ θὰ πάω νὰ τὸν γλυτώσω.

Ἡ Ἀνναρόζα πῆγε νὰ τρελαθῇ ἀπὸ τὸ φόβο της. Ἐφτανε ἡ πίκρα ποὺ δὲ γύρισε ὁ Βέλος. Ἀλλὰ νὰ χάσῃ ἔτσι καὶ τὸ Βιέρο της, τὸ μονάκριβό της, δὲν τὸ δάσταγε.

— Ὁχι, νὰ μὴν πᾶς, εἶπε. Νὰ μὴ θυσιάσῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ τὸ Βέλο, γιατί δὲν εἶναι ἀληθινός σου ἀδερφός. Τὸν δρῆκε ὁ πατέρας σου κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά καὶ τὸν μαζέψαμε.

Ὁ Βιέρους κούνησε τὸ κεφάλι δίχως νὰ βγάλῃ μιλιὰ καὶ σκούπησε μὲ τὸ χέ-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 80)

Τὸ προστάτευε, τὸ κοίταζε, τὸ νοιούνηται. Ἐπαιζε μαζί του καὶ γελοῦσε ἀπὸ καρδιάς.

Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ λέγανε στὴν Ἀνναρόζα:

— Τ' ἀγὸριά σου ἀγαπιοῦνται καὶ ἀπὸ τὰ δικά μας παιδιά, ποὺ εἶναι ἀδερφία.

Ἀγαπιοῦνται γιατί τ' ἀγαποῦμε καὶ εἴναι πολὺ καὶ τὰ δυό, ἔλεγε ἀναγκαστικὰ τὸν τ' ἀντρώγου.

Μὰ ἕνα βράδυ, ἦρθαν γυναῖκες τοῦ χωριοῦ νὰ κάνουνε «βεγγέρα» στὸ σπίτι τοῦ Πέτρο καὶ τῆς Ἀνναρόζας.

— Κοιροῦνται τὰ παιδιά; ρώτησε ἡ Ἀνναρόζα.

— Καὶ δέβαια κοιμοῦνται.

— Τὸ ξέρει ὁ Βέλος πὼς δὲν εἶναι ἀδερφός σου γιός; ρώτησε μιὰ ἄλλη.

— Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Ἀνναρόζα ταπεινὰ. Δὲν τοῦ εἶπαμε ποτέ τέτοιο ῥητό. Τοῦ δόσαμε τ' ὄνομά μας, τὸν νοιούνηται σὰν ἀληθινὸ μας γιό, τὸν ἐπαινοῦμε καὶ τὸν φιλοῦμε.

— Ὁχι, σιωπῇ. Μποροῦσε ν' ἀκού-

σε τὸν ῥητό. Μποροῦσε ν' ἀκού-

— Καὶ δὲ συλλογίστηκε ποτέ νὰ τὸν θά μεγαλώσῃ θὰ ἔχῃ μιὰ μέρα ἀνεξαρτησίαν τὰ ἴδια δικαιώματα ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν σου γιό; εἶπε μιὰ γριά.

Ἡ Ἀνναρόζα τάχασε. Μὰ ὁ Πέτρος ἔβλεπε μπροστὰ κι' ἀπάντησε θυμωμέ-

— Καὶ τί σὰς νοιάζει ἐσὺς τί κά-

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΤΖ. ΜΑΡΤΙΝ: Ένας άτυχος παγκόσμιος πρωταθλητής

Οι Όλυμπιακοί Αγώνες που θα γίνουνε στη Ρώμη τώρα το καλοκαίρι, πλησιάζουν. Τα κράτη που θα λάβουνε μέρος σ' αυτή τη φιλική μάχη, έχουνε αρχίσει να προετοιμάζονται με γοργό ρυθμό, σίγουρα για μία καλή θέση.

Η προσοχή όλων των φιλάθλων έχει στραφεί από τώρα στο αμερικανικό στρατόπεδο, παρακολουθώντας με ενδιαφέρον την καλή εργασία των αθλητών αυτών, που εργάζονται όλη μέρα, για να προετοιμάσουν καλύτερα την ομάδα τους για τους Όλυμπιακούς.

Κάθε μέρα, καινούργια ταλέντα εμφανίζονται στις αμερικανικές πίστες, και δίνουνε περισσότερες ελπίδες για την τελική επικράτηση. Σκληρός είναι ο πόλεμος που γίνεται από τους διαφόρους πρωταθλητές, για να φτάσουνε στο «μίνιμουμ», στο ελάχιστο όριο, που θα τους εξασφαλίσει ένα άνετο και ευχάριστο ταξίδι στη Ρώμη. Μά πόσος είναι ο συναγωνισμός, που καταρρίπτονται τα ρεκόρ το ένα πίσω απ' το άλλο.

Μετά από τις γνωστές μονομαχίες των γιγάντων της σφαιροβολίας, ο «καυγός» ξέσπασε στο άλμα επί κοντώ. Η αρχή γίνθηκε απ' έναν άσημο αθλητή, που το όνομά του δεν είχε ποτέ ξεπεράσει τα σύνορα της πατρίδας του, και στη χώρα του ήτανε συνηθισμένος αθλητής.

Μα οι Αμερικανοί φιλάθλοι και περισσότερο οι ειδικοί που ξέρουνε να δημιουργούνε αθλητές κλάσης, όπως είναι οι Τζων Τόμας (ύψος), Ντάλλας Λόνγκ (σφαίρα) και Μπίλ Νίντερ (σφαίρα) διακρίνανε στο πρόσωπό του τον μέλλοντα παγκόσμιο πρωταθλητή του άλματος επί κοντώ.

Το όνομά του Τζ. Ντ. Μάρτιν, αναγράφεται στα μητρώα της πολιτείας Όκλαχόμα των Ηνωμ. Πολιτειών. Είναι φοιτητής της Χημείας στο όμιλνυμ Πανεπιστήμιο, έχει ύψος 1.94, ζυγίζει 88 κιλά και είναι 21 χρόνων.

Ο Μάρτιν έγινε γνωστός στο αμερικανικό κοινό, στις 13 Απριλίου του 1960, πηδώντας στο άλμα επί κοντώ 4.82 μ. και καταρρίπτοντας έτσι το προηγούμενο παγκόσμιο ρεκόρ. Στάθηκε όμως άτυχος, γιατί οι κριτές δεν αναγνώρισαν επίσημα το ρεκόρ, ισχυριζόμενοι πως όταν πήδησε, ο άνεμος έτρεχε με ταχύτητα 32 χιλ. την ώρα, και ο πήχυς ήτανε δεμένος στα κοντάρια, για να συγκρατηθεί απ' τον δυνατό αέρα. Ο Μάρτιν δε στενοχωρήθηκε πολύ απ' την απόφαση αυτή, γιατί είναι σε θέση να ξαναπιάσει το ρεκόρ αυτό και να το σταθεροποιήσει επίσημα αυτή τη φορά.

Η ιστορία του στους στίβους της πατρίδας του δεν είναι πολύ μεγάλη. Ασχολήθηκε για πρώτη φορά το 1956. Μέσα σ' ένα χρόνο «έπιασε» 4.11 μ. Το 1958 πήδησε 4.66 μ. και τώρα 4.82 μ. κάνοντας το όνομά του γνωστό σ' όλο τον κόσμο. Όλοι πιστεύουνε πως η εξέλιξή του παρουσιάζεται καταπληκτική, αφού μέσα στα τρία αυτά χρόνια έβελτισε το ρεκόρ κατά 71 εκατοστά.

Το παγκόσμιο ρεκόρ του άλματος επί κοντώ κατέχει επίσημα ο Γκοντόφσκι, με 4.78 από το 1957, και θεωρείτο ο κυριώτερος διεκδικητής του ολυμπιακού μεταλλίου, μαζί με τον Μπράγκ. Από τη στιγμή που εμφανίστηκε ο Μάρτιν στο

προσκήνιο, τα προγνωστικά άλλαξαν και τα πράγματα πήραν άλλη μορφή.

Όλοι οι φιλάθλοι περιμένουνε με αγωνία την Όλυμπιάδα, για να δουνε ποιος θα είναι ο άξιος νικητής απ' τους τρεις άλλες.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Η Αμερική βρίσκεται σε μεγάλη ανατάταση!

Έτσι ταιριάζει να πούμε για το μεγάλο κράτος με την απέραντη δύναμη. Άλλα τι ανατάταση!

Θα το καταλάβατε πιστεύουμε: Ανατάταση του αθλητικού της κόσμου. Κάθε μέρα, τα γήπεδά της και τα γυμναστήρια είναι γεμάτα αθλητές που γυμνάζονται για να προκριθούνε στην Όλυμπιακή ομάδα. Και δεν είναι μικρή υπόθεση αυτή, αφού τους εξασφαλίζεται ένα εισιτήριο για τη Ρώμη.

Το μεγαλύτερο ενδιαφέρον στην αμίλλα και στη διαμάχη ανάμεσα στους Αμερικανούς αθλητές παρουσιάζει το αγώνισμα της σφαιροβολίας. Σ' αυτό, βρίσκονται συνεχώς αντιμέτωποι τέσσερες «γίγαντες». Ποτέ στα χρονικά του στίβου της Αμερικής και ολόκληρου του κόσμου δεν έχει ξεσπάσει τέτοιος πόλεμος, όπως αυτός, των τεσσάρων κολοσσών. Εύκολα μπορεί κανένας να πάρη μία ιδέα, αφού σε τέσσερες εβδομάδες μέσα, το παγκόσμιο ρεκόρ της σφαιροβολίας ξέσπασε 4 φορές.

Το 19,30 του Πάρρυ Ο'Μπράιαν ήτανε ο τελευταίος σταθμός του ρεκόρ αυτού. Από την εποχή του 1956 μέχρι πρό όλιγου ο Ο'Μπράιαν ανέβασε το ρεκόρ 4 εκατοστά.

Κι όμως, ενώ χρειαστήκανε τέσσερα χρόνια ν' ανέβη 4 εκ. το ρεκόρ, έφτασε μονάχα ενός μηνός προσπάθεια για να το ανεβάσουνε τα τρία παιδιά στα 69 εκατοστά. Μα ποιος θα είναι αυτός, που θα σπάση πρώτος το τείχος των 20 μέτρων, ανοίγοντας καινούργιους ορίζοντες στο αγώνισμα της σφαιροβολίας;

Ο ΤΖ. ΜΑΡΤΙΝ
τη στιγμή που πηδάει τα 4.82 μ.

Απ' τη διαμάχη των τριών σφαιροβόλων το ρεκόρ έπαθε τις εξής μεταβολές:

Η 5η Μαρτίου είναι η αρχή. Σ' αυτήν κατέρριψε το ρεκόρ ο Μόνγκ, στο τότε μεστό Στάδιο του Λος Άντζελες, ρίχνοντας σφαίρα 19.38 μ. Στις 19 Μαρτίου ο Νίντερ, ο δεύτερος γίγαντας, στο στίβο του Στάνφορντ της Καλιφόρνιας, πετυχαίνει βολή 19.45 μ. καταρρίπτοντας όλα τα προηγούμενα ρεκόρ. Στις 26 Μαρτίου ένας άλλος άσημος σφαιροβόλος, ο Ντέιβ Ντέιβς, το ανεβάζει ένα εκατοστό (19,46 μ.). Δεν προλαβαίνει να χαρή για πολύ τον παγκόσμιο τίτλο, γιατί την ίδια μέρα πάλι ο Λόνγκ στο Λος Άντζελες, ξαναπαίρνει τον τίτλο ρίχνοντας 19.67 μ.

Μα τελικός ρεκόρμαν γίνεται ο Νίντερ στις 2 Απριλίου, με την καταπληκτική βολή των 19,99 μέτρων.

Ο Πάρρυ Ο'Μπράιαν ο «γέρος» όπως τον αποκαλούνε κι' ως είναι μόνο 28 χρόνων, δε μίλησε άκομα. Είναι σ' όλους γνωστό πως διαθέτει τεραστία σωματική δύναμη, και ένα όπλο περισσότερο: την πείρα του, το μεγαλύτερο όπλο στο στίβο.

Είναι γνωστό ότι μονάχα τρεις αθλητές από το αγώνισμα αυτό θα πάνε στη Ρώμη. Έτσι, ο συναγωνισμός προβλέπεται σκληρός για την πρόκριση. Μα είναι κρίμα να μείνη ο τέταρτος έξω απ' το νυμφώνα, αφού είναι όλοι τους λαμπροί αθλητές με την ίδια αξία.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: Η μέρα της μεγάλης ρεβάνς πλησιάζει για τους Ίνγκερμαν Γιόχανσον και Φλόυντ Πάττερσον.

Πραγματικά δεν απομένουνε παρά μόνο τρεις μέρες (20 Ιουνίου) για τη μεγάλη αναμέτρηση που θα κρίνη οριστικά τον παγκόσμιο τίτλο της πυγμαχίας στο βαρέα βάρος.

Από τη μεριά του Πάττερσον ακούγονται πολλά σχετικά με την αναμέτρηση αυτή. Ο πρώην πρωτοπυγμαχός, μαζί με τον προπονητή του έχουνε μελετήσει προσεκτικά την ταινία που γυρίστηκε στη προηγούμενη συνάντησή τους κι' έχουνε προσέξει την εσφαλμένη κίνηση που είχε κάνει ο Γιόχανσον. Έτσι, σκοπεύουνε τώρα να την εκμεταλλευθούνε στην προσεχή συνάντηση.

Ο προπονητής του Αμερικάνου μποξέρ, Ντάν Φλόρια, κατάληξε στο συμπέρασμα πως ο Φλόυντ θα πρέπει ν' ακολουθήση έναν καινούργιο τρόπο στην προπόνηση και να επωφεληθή από το βασικό σφάλμα του αντίπαλου του, αν δε θέλη να ξαναμετρήση το καναβάτσο άλλες έπτα φορές. Ένα άλλο που έκανε έντονη πίεση στους δημοσιογράφους, είναι ότι ο Φλόρια υποσχεται πως ο μαθητής του θα βγῇ νικητής. Σχετικά, πάνω σ' αυτό, είπε: «Σας δίνω το λόγο μου, πως ο Φλόυντ Πάττερσον θα είναι ο πρώτος πυγμαχός στη μακρόχρονη ιστορία των βαρέων που θα ξανακερδίση τον αδικόχασμένο του τίτλο.

Δεν είναι καλόλου παράξενο για τον Φλόρια, αφού γνωρίζει τα μυστικά της πυγμαχίας και έχει προετοιμάσει άλλους έξι πυγμαχούς στα τελικά του παγκοσμίου τίτλου. Περισσότερο είναι αισιόδοξος για τον Πάττερσον που τον προπονήει από το 1952, τότε που είχε κερδίσει το χρυσό μετάλλιο στην Όλυμπιάδα της Μελβούρνης.

ΟΣΙΑ ΞΕΡΕΙ ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ

Ο φωτιές του "Αη Γιάννη

«Έθιμα όμορφα, γεμάτα γραφικότητα και ποίηση στολίζανε πάντα τη ζωή του λαού μας. Ένα από αυτά είναι και οι φωτιές του "Αη Γιάννη, που γίνονται κάθε χρόνο το τσάβη της παραμονής του "Αη Γιαννίου.

Σύμφωνα με παλιά παράδοση, στις 23 του Ιούνη, μόλις βασιλέψη ο ήλιος, μεγάλες φωτιές πρέπει ν' ανάψουνε στις γειτονιές και στα σταυροδρόμια για νά φωτιστή η νύχτα και νάρθη μέσα σε χαρούμενες λάμψεις ο "Αη Γιάννης ο Πρόδρομος, που γεννιέται την άλλη μέρα. Στις φωτιές αυτές πρέπει νά καίη το πατροπαράδοτο στεφάνι της Πρωτομαγιάς, που έχει πια μαραθρή σε μπαλκόνια και εξώπορτες και νά γίνη το «σταυρωτό πήδημα» από μικρούς και μεγάλους. «Όλοι θα φέρουν κάτι για νά φουντώση η φωτιά — παλιά καλάθια, σπασμένες καρέκλες, σανούς απ' τ' άχούρια και χόρτα ξερά απ' τους άγρους — και μετά θ' άρχίσουνε τρελό ξεφάντωμα, πηδώντας άφοβα πάνω απ' τις φλόγες.

Τ' ώραίο αυτό έθιμο είναι, όπως σας είπα, παλιό και στα χρόνια της σκλαβιάς το κρατούσαν κι' οι άρματολοι, σά μίαν από τις μεγαλύτερες χαρές τους. Ανάβανε θεόρατες φωτιές σε άγρια φαράγγια κι' άρχίζανε το «πήδημα» με τραγούδια λεβέντικα, γεμάτα από βαθύ καημό για τη λευτερία. Έχει μάλιστα μείνει στα χρονικά του Μεγάλου Αγώνα το «πήδημα της φωτιάς» του Νικηταρά, που καθώς λέει ο θρύλος και το τραγούδι:

«Είχε φτερά στα πόδια του, φτερά στις ώμοπλάτες, κι' όταν τ' άψηλού έδωκεν οι φλόγες δέ τ' άγγίζαν».

Ο Νικητάς, πρέπει νά πώ, ήταν ίσως ο νεότερος απ' τους άματολους κι' όλοι τον άγαπούσαν ιδιαίτερα όχι μονάχα για τη μικρή ηλικία του και την πραγματικά παιδική καρδιά του, μά και για την άφθοστη άνδρεία του. «Όταν σε άγγιζε πάνω απ' τη φωτιά και το ψηλό γεροδεμένο του κορμί τσιζόταν με όρμη, είχε τέτοιο ρυθμό και τέτοια μέθη στο πήδημά του, που έμοιαζε νά χορεύη μέσ' στις φλόγες. Σε κάθε του «σάλτο» ο Νικητάς — ή Νικηταράς, όπως τον άκούσαν για τώ λεβέντικο μπόι του — γινόταν άντικείμενο θερμών έκδηλώσεων κι' άναβε περισσότερο ακόμη το κέφι της φωτιάς.

Για τις φωτιές του "Αη Γιάννη λέγεται ακόμη πως τις πήδησε κάποτε κι' ο βασιλιάς Όθων. Τόν Ιούνιο του 1833 γυρίζοντας από τη Σμύρνη όπου είχε πάει για νά συναντήση τον άδελφό του Μαξιμιλιανό, πέρασε από τη Σύρα. Έκει προσκαλεσμένος την παραμονή της γιορτής στο σπίτι της άρχόντισσας Μαρίας Όσιαν παρακολούθησε μ' ένδιαφέρον τώ άνοιγμα του κλήδωνα από τις κοπέλλες του νησιού και, σάν παιδί ακόμα, πήδησε μία φορά, «για τώ καλό», τις φλόγες της φωτιάς. Όμως, μήτε τ' όμορφο αυτό έθιμο, μήτε και τίποτ' άλλο του έφερνε γούρι. Και τελικά, τό τόσο εύγενικός κι' άξιαγάπητος άυτός βασιλιάς άναγκάστηκε νά εγκαταλείψη την Ελλάδα και νά πεθάνη μακριά της, ντυμένος με τη δοξασμένη φουστανέλλα τών άρώων και τη θερμή λατρεία του για τώ λαό μας.

Τώ έθιμο της φωτιάς του "Αη Γιάννη κράτησε όλη τη μεγαλοπρέπεια του στην Αθήνα και στις άρχες του αιώνα μας. Αποβραδís, την παραμονή, κόσμος πολús από διάφορες γειτονιές μαζεύοταν στην πλατεία του Θησείου και

στο ίδιο ακριβώς σημείο που έκαigan την ημέρα του Πάσχα ένα όμορφομα του Ιούδα, γεμάτο άχυρα κι' εύλεκτες ύλες, άναβε πια μία θεόρατη φωτιά που έκαίγε σχεδόν ως τώ πρωί. Ό,τι παλιό ύπήρχε «τά σπítια τώ κουβαλούσαν εκεί και τώ άπόθεταν πάνω στο σωρό, που συχνά ξεπερνούσε σε ύφος τώ πέντε μέτρα. Τά παλληκάρια έκαναν τώ πρώτο γιουρούσι κι' άργότερα, όταν η φωτιά κατακάθιζε, έρχοταν η σειρά τών κοριτσιών.

Όστόσο, φίλοι μου, οι φωτιές του "Αη Γιάννη δεν είναι μονάχα έθιμο έλληνικό. Γίνονται σε όλες σχεδόν τις χώρες της Εύρώπης με τώ ίδιο κέφι και άρκετοί μεγάλοι συγγραφείς, όπως ο Σούντερμαν και ο Στρίμπεργκ, έχουν έμπνευστή από αυτές περίφημα έργα. Στα Σκανδιναυικά κράτη μάλιστα ύπάρχει κι' ένα ώρασιότατο παραμύθι που άξίζει νά σας τώ πώ.

Κάποτε, σ' ένα χωριό του Βορρά, που τώ χείμωνα σκεπαζόταν από χιόνι, ζούσε ένα αγόρι που τώ λέγανε "Όλαφ κι' έπαίξε περιφνημα ένα είδος φλογέρας. Ο πατέρας του και τώ πιο μεγάλα άδελφία του ήταν ξυλοκόποι και κάθε πρωί κινούσαν μαζί με άλλους χωρικούς νά πάνε στο δάσος. Τα μεσημέρια λοιπόν, ο "Όλαφ τούς πήγαινε και φρέσκο ψωμί για νά φάνε και μετά, όταν βασιλευε ο ήλιος, γυρίζε μαζί τους στο χωριό. Μά ώσπου ν' άκουστή από μακριά η καμπάνα τού έσπερινού, για νά περνά την ώρα του μάζευε μπουκέτα άγριολούδα ή στόλιζε τώ μαλλιά του σάν τόν άρχαίο Πάνα, τώ μικρό θεό τών κοπαδιών.

Μία φορά όμως, ο "Όλαφ, καθώς έψαχνε από δώ κι' από εκεί για τώ πιο άδραία λουλούδια, άπομακρύνθηκε από τούς δικούς του κι' από τούς άλλους ξυλοκόπους. Και τότε, σ' ένα έρημο και μισοσκότεινο μέρος του δάσους, αντίκρυσε έναν παράξενο άνθρωπο. Ήταν ένας φτωχός έρημίτης, άδύνατος, ευπόλητος, σχεδόν γυμνός. Μοναδικό του ρούχο ήταν ένα δέρμα ζώου κι' όλο τώ βίος του ένα καλάμι μονάχα, που τόν βοηθούσε στο βάδισμα. Καθόταν στην άκρια μιας σπηγής κι' είχε μία παράξενη ήρεμία, κάτι σάν αγιότητα στο πρόσωπό του.

Ο "Όλαφ, μόλις τόν είδε, τόν λυπήθηκε και τού είπε με καλωσύνη:

— Καλέ μου άνθρωπε, πεινάς;

Μά πριν ο έρημίτης προλάβη νά τού άπαντήση, άπομακρύνθηκε τρέχοντας μέσα στο δάσος. Πέρασε κάμποση ώρα και ξαναγύρισε φέρνοντας όση τροφή είχε μείνει από τώ φαγητό τών ξυλοκόπων. Μά ο έρημίτης δεν άγγιξε τίποτα.

— Τρέφομαι μόνο με μέλι, τού είπε και τόν ευχαρίστησε. Όστερα άρχισε νά τού μιλά με μία παράξενη γλώσσα για τώ Χριστό και για τώ θαύμα που έγινε κάποτε στο μακρινό ποταμό Ιορδάνη. Έτσι, σουρούπωσε δίχως νά τώ καταλάβουν κι' έφτασε μέσα στο δάσος ή άγρια νύχτα. Μάλιστα ο πατέρας του "Όλαφ, τ' άδελφία του κι' όλοι οι ξυλοκόποι έψαχναν νά τόν βρούν. Φόβος κι' άνησυχία τούς έζωσε τις καρδιές πως τώ παιδί χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Για νά τώ βοηθήσουν λοιπόν νά βρη τώ δρόμο του, άναψαν φωτιές στους δρόμους για νά τις βλέπη και νά καταλαβαίνη κατά πού πρέπει νά τραβήξη.

Την άλλη μέρα ζημέρωνε ή γιορτή του "Αη Γιάννη. Και τώ θαύμα έγινε. Την αύγη, λίγο πριν σήση τώ τελευταίο άστέρι κι' ή μακρύτερη φωτιά, τώ παιδί γύρισε στο χωριό κι' άρχισε νά μιλά για τώ φτωχό έρημίτη, που τις νύχτες παγώνει στο δάσος.

Όλοι κατάλαβαν άμέσως ποιός ήταν ο έρημίτης ατύος, που τώ παιδί με την άγνότητα της καρδιάς του είχε άξιαθή νά συναντήση.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Τὸ μυστικὸ τῆς σπηλίας

Μυθιστόρημα τοῦ Ρ. Τζ. Μὰκ Γκρέγκορ

30

— Εἶδα ἓναν ἄντρα, πού μπήκε σ' ἐκεῖνην ἐκεῖ τὴν κάμαρα, τὴν ἀκρινή.

— Θάταν ἡ κυρά Ντάϊκ, ἡ γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ, εἶπε ὁ Ντέιβιντ.

— Εἶπα πὼς εἶδα ἄντρα, χοντροκέφαλε. Κι' ὕστερα, ἡ κυρία Ντάϊκ ἔφυγε χτὲς τὸ βράδυ.

— "Ε, τότε θὰ εἶναι ὁ ἄντρας τῆς. Πάμε νὰ δοῦμε.

Κι' ὁ Ντέιβιντ, τολμηρός, προχώρησε πρῶτος. Σὰ φτάσανε στὴν πόρτα, κοντοσταθήκανε.

— Νὰ χτυπήσουμε; εἶπε ὁ Μίκης.

Ἄλλὰ ἡ Τζήν ἔδωσε ἓνα δυνατὸ σκούνημα κι' ἡ πόρτα ἀνοίξε διάπλατα. Τὰ παιδιὰ σταθήκανε κολλητὰ νὰ κοιτάζουσε μέσα.

— Μπᾶ! Ἄδεια! Στὴ φαντασία σου τὸν εἶδες φαίνεται τὸν ἄντρα πού λές, παιδί μου!

Ἡ Τζήν μόρφασε περιπαιχτικά.

— Γιὰ τυφλὴ μὲ πέρασες; Κι' ὕστερα τὸ μυρίζομαι καὶ τούτῃ τῇ στιγμῇ ἀκόμα, πὼς κάποιος ἦταν ἐδῶ.

— Σὰν τὸ κυνηγόσκυλο! τὴν πείραξε πάλι ὁ Ντέιβιντ.

Ἡ Τζήν φουρκίστηκε.

— Μὰ δὲ σοῦ μυρίζει ἐσένα καπνός;

Ὁ Ντέιβιντ γέλασε γιὰ νὰ τὴν πειράξη περισσότερο.

— Ἄ, κατάλαβα, εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος σου ἔγινε καπνός!

— Καλὰ, εἶπε ἡ Τζήν. Δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀποδείξω τῇ στιγμῇ πού ἔφυγε. Μὰ ξέρω καλὰ πὼς ἔχω δίκιο.

Ὁ Μίκαελ ἔκανε κι' αὐτὸς νὰ προσθέσῃ τ' ἀλάτι του, λέγοντας πὼς τῆς πᾶει γιὰ ντέτεκτιβ, μὰ ἡ Τζήν τὸν ἀντίσκοψε λέγοντας:

— "Ε, πολὺ καλὰ. Τί νὰ γίνῃ; Δὲν ὑπάρχει τίποτα ἐδῶ. Ἄς κοιτάζουμε τὶς ἄλλες κάμαρες.

Ἐτρεξαν ἀπὸ κάμαρα σὲ κάμαρα, μὴ βρίσκοντας τίποτα. Τέλος, πέρασαν ἀπὸ τὴν τελευταία πόρτα, πού δὲν εἶχαν ἀνοίξει ὡς τότε. Δὲν ἄργησαν νὰ βρεθοῦνε σὲ μιὰ πελώρια κάμαρα, πού ἔμοιαζε σὰν πατάρι σιταποθήκης.

— Νὰ σπουδαῖο μέρος γιὰ νὰ παίξουμε! συμφώνησαν ὅλοι.

Ἡ κάμαρα κείνη ἦτανε κάπως σκοτεινὴ κι' ἔτσι πέρασαν ὡς πέντε λεπτὰ πρὶν κάνουνε τὴ μεγάλη ἀνακάλυψη.

Ἡ σιταποθήκη εἶχε χρησιμοποιηθῇ κάποτε γιὰ τὴν παράσταση ἔργων, γιὰτὶ στὴ μιά μεριά τῆς ὑπῆρχε μιὰ καλὴ σκηνή.

Τὰ παιδιὰ κόντεψαν νὰ βάλουνε τὶς φωνὲς ἀπὸ τὴν εὐχαρίστηση.

— Θὰ κάνουμε ἐδῶ πρῶτης τάξεως παραστάσεις, φώναξε ἡ Τζήν.

— Ἡ μαμά εἶπε πὼς τὰ καταφέρναμε μιὰ χαρὰ στὸ σπίτι, εἶπε ἡ Ἐλίζαμπεθ.

— Εἶναι προκατελιμμένη! εἶπε ὁ Μίκυ.

— Ἄσε τὰ μεγάλα λόγια, Μίκυ, παιδί μου, εἶπε ἡ Τζήν. Μάθε πρῶτα τί θὰ πῇ προκατάληψη.

— Μπᾶ! ἀπάντησε ὁ μικρός. Γιατί λοιπὸν τὸ εἶπε ἡ μαγερίσσα τὴν τελευταία φορά πού παίξαμε θέατρο καὶ ἡ μαμά ἦτανε τόσο εὐχαριστημένη;

— Κουτό! ἐξήγησε ὁ Ντέιβιντ. Ἡ μαγερίσσα θαρρεῖ πὼς παρακαταλαβαίνει ἀπὸ θέατρο, γιὰτὶ πηγαίνει κάθε Σάββατο καὶ τῆς φάνηκε ὑπερβολικὴ ἡ εὐχαρίστηση τῆς μαμάς.

— Ναι, εἶπε ἡ Τζήν. Ἡ μαμά λέει πὼς κάθε Κυριακὴ πρῶτὴ ἡ μαγερίσσα δὲν μπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὸ νοῦ τῆς γιὰτὶ τὸν ἔχει στὸ θέατρο.

Θυμηθῆκανε τότε πὼς πεινάσανε καὶ γυρίσανε στὴν κατοικημένη μεριά τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Ἄλαν εἶχε κατεβῇ πρὶν ἀπὸ λίγο. Μόλις τὸ ἔμαθε, ἐνθουσιάστηκε.

— Θὰ τὰ περνοῦμε ἔξωχα στὶς βροχερὲς ἡμέρες! εἶπε. Προτείνω νὰ ἐγ-

τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς στὶς παραστάσεις.

Ἡ μαμά δέχτηκε μὲ προθυμία καὶ τοὺς ἐξήγησε πὼς ἓνας ἀπ' τοὺς παλιούς ιδιοκτῆτες ἔδινε πραγματικὰ στὸ ἴδιο μέρος παραστάσεις γιὰτὶ ἦτανε θεατρικὸς συγγραφέας.

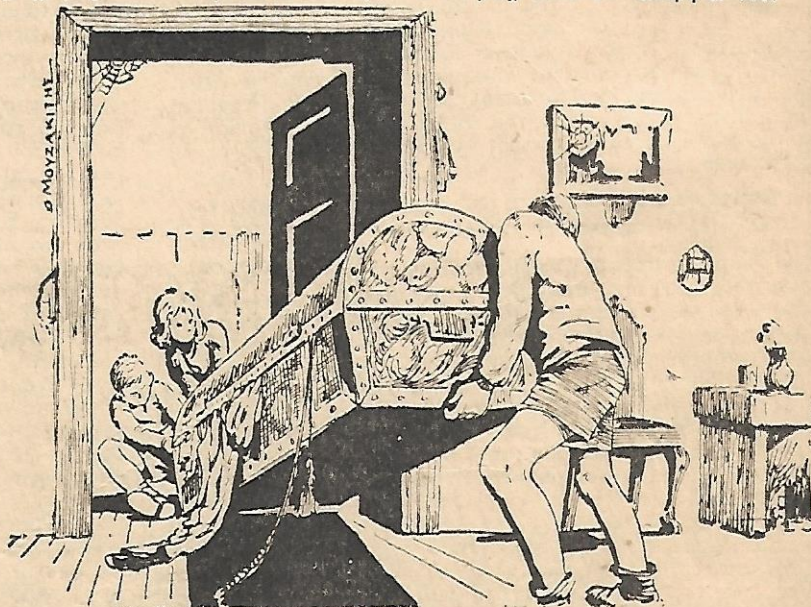
Ἡ συζήτηση περιορίστηκε σιγά-σιγά ἀνάμεσα στὸν Ἄλαν καὶ στὴ Τζήν. Τ' ἄλλα τρία παιδιὰ ἀφοσιωθήκανε πάλι στὶς... ἐξερωνήσεις. Βρήκανε μιὰ πολὺ μεγάλη κασέλα, γεμάτη συναρπαστικὰ κοστούμια. Τὴν ἀνακάλυψε ὁ Ντέιβιντ κάτω ἀπὸ τὸ πατάρι καὶ γιὰ νὰ τὴ βγάλουν ἔξω χρειάστηκε νὰ βάλουνε κι' οἱ τρεῖς ὅλα τους τὰ δυνατά. Γρέξανε τότε νὰ φωνάζουνε τὸν Ἄλαν καὶ τὴν Τζήν καὶ τὸ σπίτι ἀντιλαλοῦσε ἀπ' τὶς φωνὲς τους.

Ἐνθουσιάστηκαν ὅλοι μὲ τὰ κοστούμια καὶ λίγο ἔλειψε νὰ μαλλώσουνε γιὰ τὸ ποῖος θὰ φοροῦσε ἓνα θαυμάσιο σπανιδόλο κοστούμι ταυρομάχου. Ὁ καυγὰς πῆρε τέλος μὲ τὴν παρέμβαση τῆς μαμάς, πού ἦρθε νὰ τοὺς πῇ νὰ βγοῦν ἔξω νὰ παίξουν, ἀφοῦ εἶχε σταματήσει πιά ἡ βροχή.

— Τί ὥρα εἶναι; εἶπε ὁ Μίκυ.

— Κοντεύουν ἔντεκα.

— Δὲ σὰς τόπα; Νὰ πού ἔφτιαξε ὁ καιρὸς, εἶπε στ' ἀδέρφια του.

Τὴν ἀνακάλυψε ὁ Ντέιβιντ καὶ γιὰ νὰ τὴ βγάλουν ἔξω, χρειάστηκε νὰ βάλουν καὶ οἱ τρεῖς τὰ δυνατά τους.

καινιαίσομε τὴ σκηνὴ ἀπὸ σήμερα. Ἄλλὰ μὲ χορτάτη τὴν κοιλιά, γέλασε τρώγοντας.

Τ' ἄλλα παιδιὰ τιμήσανε καὶ πάλι τὸ ρυζόγαλο τῆς μαγερίσσας, κουβεντιάζοντας ὅλα μαζί καὶ πλάθοντας σχέδια. Τὸ πρακτικὸ μυαλὸ τῆς Τζήν βρῆκε στὴ στιγμὴ λύσεις.

— Νὰ ποῦμε τῆς μαμάς νὰ μᾶς δώσῃ κουρτίνες. Ἐσεῖς, παιδιὰ, νὰ φτιάξετε τὰ φῶτα. Νὰ προσκαλέσουμε καὶ

— Σὲ λίγο βρίσκόντανε ὅλοι στὸ μονοπάτι πού ἐβγαζε στὸ Ὁξμάουθ. Τὰ σύννεφα φεύγανε σὰν κυνηγημένα κι' ὁ ἥλιος ἦτανε τόσο ζεστός, πού ἡ γῆ καὶ τὰ βράχια ἀχνίζανε. Τὸ μονοπάτι τοὺς ἐβγαλε σ' ἓνα σημειο ἀπ' ὁ πού φαινότανε μακριὰ καὶ πολὺ χαμηλὰ τὸ χωριό. Ἰὰ σπιτὰ καὶ τὰ καλυβὰ ἦτανε στριμωγμένα γύρω ἀπὸ ἓνα ποταμὶ, πού κυλοῦσε παφλαζοντας ὀρμητικὰ, ἔσπαζε σ' ἓνα ψηλὸ φραγμὰ

από βράχια κι' από κεί έμοιαζε σα να χανότανε στην άμμουδια της άκτης.

— Νά το ποτάμι που περνάει από τ'όλο μέρος μας, είπε η μαμά.

— Άληθεια; είπε ο Ντειβιντ. Άκομα δεν τ'όρθηκα το ποτάμι.

— Καλά που δεν τ'όρθηκες, γελάσε ο Άλβαν. Γιατί θάχτες κιόλας πέσει μέσα.

Η μαμά κρατούσε σφιχτά από το χέρι την Έλιζαμπεθ καθώς κατηφορίζανε με κομπο τ'ό μονοπάτι μεσ' από τους βράχους για τ'ό χωριό.

— Η μόνη δυσκολία στα βράχια είναι πώς άφου κατέβης είσαι άναγκασμένος να σκαρφαλώσης άπάνω ξανά.

— Δεν είναι άπαραίτητο, άπάντησε η μαμά. Μπορείς να γυρίσης πίσω άπο τ'ό δρόμο, κάνοντας τ'ό γυρο.

— Ιόσος είναι ο δρόμος;

— Κάπου πέντε χιλιόμετρα.

— Ά!... Εύχαριστώ πολύ! Προτιμώ να σκαρφαλώσω.

Βρήκανε τ'ό χωριό λιγότερο γραφικό άπό κοντά άπ' όσο τους φάνηκε άπ' την κορφή του λόφου. Πραγματικά, ήταν πολύ φτωχικό, άρκετα βρώμικο. Κι' άνάδινα μια δυνατή μυρωδιά άπο κατράμι, παλαμάρια, ψάρια και φύκια.

Η κ. Μακι και τ'ά κορίτσια προχωρούσαν στα μαγαζιά να ψωνίσουνε. Τ' αγοράία κατηφορίζανε σ' ακρογιάλι.

Εκεί είδανε κάμποσες μεγάλες βαρκες, τραδηγμένες έξω και χεροδυναμους γεροδεμένους ψαράδες με μπλε φορμες, να τίς σπρώχνουνε στο νερο.

Πάσανε κουδεντα με μερικους. Ιους καλεσανε να πανε μια δολτα με τη

δάρκα για μισό σελλίνο. Παρακάτω, βρήκαν ένα ζωγάφο, που κατι όμορφο ζωγράφισε στον καμβα του, όπως

είπε ο Μικυ. Και, τέλος, ενθουσιαστηκαν βλέποντας πώς τ'ό Ύζμαουθ είχε και ναυαγιστικό.

Η μπουκαπορτα ήταν άνοιχτη. Μερικοί επισκέπτες, που

κάνανε δολτες με δάρκα γυρω στο ναυαγιστικό, άνεβαιναν άπο την ά-

εροσκαλα μέσα στο καραβί, κανοντας έρωτήσεις σ' ένα γερο ναυτικό,

κουτσόν άπό τ'ό ένα πόδι, που διασκεύαζε, θάρρεις, άδειάζοντας κουβάδες

απο στην κουδέρτα.

Άνεβηκανε κι' αυτοί με τους άλλους και την ώρα που κατεβαιναν ο

Άλβαν άφησε κραυγή χαράς. Είχανε

πέσει δλόισια πά-

νω στον Τζέρου

Γυάλτον, ένα συμ-

μαθητή του Άλ-

βαν. Ύστερ' άπό

πολλές έρωτήσεις

κι' άπαντήσεις, ο

Άλβαν έμαθε πώς

ο Τζέρου έμενε σ'

ένα έξοχικό κτή-

ριο, κοντά στο

Ύζμαουθ και θα

έβανε εκεί κάπου

για μίνα μαζί με

τους δικούς του.

— Όραία, λοιπόν, θα μπορέσης

απόδης στο σπίτι

μας. Νά, έρχεται

κι' η μαμά μου.

Θα σε καλέση, τ'ό

μητέρα του κι' ο Άλβαν τ'ό φώναξε

ξοπίσω:

— Νά φερής και τ'ό μαγίό σου!

Ύστερ' η κ. Μακι κι' ο Άλβαν λε-

γανε κι' όλο λεγανε κατι ψιθυρίσπα.

Και στο τέλος η κ. Μακι πηγε να κου-

δεντιάση με τόν πιό πρόθυμο κι' άνοι-

χτόκαρδο βαρκάρη, όπως έκρινε άπό

την όψη του. Έκλεισε μαζί του συμ-

φωνία να πηγαίνει με τη δάρκα του

μιά-δυό φορές τη δδρομάδα να θγάξη

τ'ά παιδιά δαρκάδα, όταν ο καιρός θα

ήτανε καλός. Ο δαρκάρης συμφώνησε

να πάη στην ακρογιάλι τους τ'ό άλ-

λο κιόλας πρωινό με τη δάρκα. Φάνη-

κε πολύ εύχαριστημένος σαν έμαθε

πώς ήταν αυτοί που είχανε πάρει «τ'ό

μεγάλο σπίτι».

— Χαίρομαι που κατοικήθηκε ξανά,

είπε. Ήταν άδειο τόσον καιρό, που

άρχισαμε να φοβόμαστε πώς δε θα

πηγαίνα πιά κανείς να μείνη.

Η είδηση πώς αυτοί ήταν η οικογέ-

νεια που πήρε τώρα τ'ό μεγάλο σπίτι

διαδόθηκε σαν άστραπή. Κι' όταν γυ-

ρίζανε πίσω μεσ' άπό τ'ό χωριό, κατα-

λάβαιναν πώς άμέτερη ζευγάρια μά-

τια τους κοιτάζανε και τους μελετού-

σανε πίσω άπ' τ'ά κουρτινάκια τών πα-

ραθυριών και τίς μισάνοιχτες πόρτες.

Η μητέρα δεν έλεγε τίποτα. Μαζί

της πηγαίνα ο Άλβαν, ενώ τ'ά μικρότε-

ρα παιδιά προχωρούσαν σκόρπια, μα-

ζεύοντας πεταλούδες ή λουλούδια άπό

τους φράχτες.

— Τί τρέχει, μαμά; Γιατί δε λές

τίποτα;

— Σκέφτομαι.

— Τόν μπαμπά;

— Ναί κι' αυτόν και άλλα πολλά.

Εκανε τ'ό ταξίδι να μάς εξασφάλιση

μιά τόσο όμορφη ζωή κι' ο ίδιος δεν

είναι εδώ να τη μοιραστή μαζί μας.

— Μ' άφου θα γυρίση;

— Φυσικά, θάρρη. Άλλά...

— Στενοχωριέσαι, μαμά;

— Θα ήθελα να ήταν εδώ... Πρόσε-

ξες τίποτα στο χωριό;

— Δε βρήκα και τόσο φιλική διά-

θεση.

— Ά! Τ'ό κατάλαβες λοιπόν κι' έ-

στύ! Δεν ήτανε λοιπόν ή φαντασία μου.

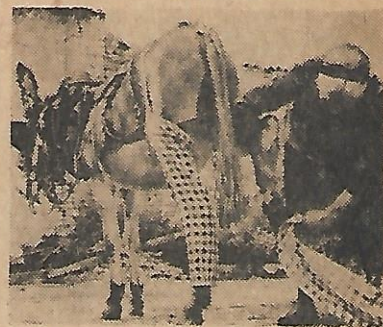
Γιατί άραγε;

(Άκολουθεί)

ΥΠΟΜΟΝΗΤΙΚΟΙ...

ΚΥΡ - ΜΕΝΤΙΟΙ

Κάθε χώρα ή κάθε πολιτεία έχει κι' ένα δικό της τρόπο για να διαφημίζεται τουριστικά. Τ'ό γεγονός όμως είναι, πώς λίγο-πολύ, μερικές χώρες κατι έχουν να επιδείξουν. Οί ξένοι, π.χ., γνωρίζουν πώς, όταν έρθουν στην Ελλάδα, θα χαρούν τόν ήλιο της, θα θαυμάσουν τους αρχαιολογικούς της χώρους και θα μείνουν κατενθουσιασμένοι άπό τ'ό υπέροχο κλίμα της. Για να βρή όμως κανείς μια γραφική παράδοση, μια ιδιότυπη νότα, θα πρέπει να ψάξη μακριά άπό τ'ά κοσμοπολιτικά κέντρα. Έτσι, για να συναντήση τ'ά γαϊδουράκια με... πανταλόνια, θα άναγκασθή να ταξιδέψη κάπου στον Άτλαντικό, σ' ένα πολύ μι-

κρό νησάκι τ'ό Βισκαϊκού κόλπου. Τ'ό θέαμα είναι πρωτότυπο και άπολαυστικό. Όλα τ'ά γαϊδουράκια τ'ό νησιού κυκλοφορούν με πανταλόνια.

Κάθε πρωί, έκτος άπό τ'ό σαμάρι, φοράει και τ'ό κοστούμι του.

Και οί τουρίστες, κατ'ά χιλιάδες, πηγαίνουν στο γραφικό αυτό νησάκι τ'ό Άτλαντικού.

Άκόμη και τ'ά σουβενίρ, που πουλάνε τ'ά καταστήματα, είναι μικρά... κοστούμαρισμένα γαϊδουράκια

Άνέκδοτα

Ο Κουφιοκεφαλάκης λέει στο φίλο του:

— Γιάννη φορώ τ'ό παλτό μου ένα χρόνο και μού πάλιωσε. Είναι άπό δέρμα καμήλας.

Και τ'ό άπαντ'ά ο άλλος Κουφιοκεφαλάκης:

— Καλά, έσύ τ'ό φοράς ένα χρόνο. Μα δε λογαριάζεις πόσος χρόνια τ'ό φορούσε ή καμήλα;

ΗΛΙΟΣ

— Γιατί μπαμπά, δεν έρχεσαι να παίξης μαζί μου;

— Γιατί δεν έχω καιρό.

— Γιατί δεν έχεις καιρό;

— Γιατί δουλεύω.

— Γιατί δουλεύεις;

— Για να κερδίσω λεφτά.

— Και τί να τ'ά κάνης τ'ά λε-

φτά.

— Για να σου δώσω να φάς

Σε λίγο ο μικρός:

— Δεν πεινάω, μπαμπά.

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΔΑΡΟ

ΓΙΑΝΕΑ ΣΤΙΧΟΥΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Τους ξένους κινηματογραφιστές τους έπιασε μανία

κι' ή μάχη τών Θερμοπυλών θα γυριστή ταινία.

Θά πρέπει να προσέξη — φεύ! — ή ξένη Έταιρία

να μη μάς κάνη θάλασσα την ένδοξη ιστορία.

Συγχαρητήρια στο Ντασέν, στο Μάνο, στη Μελίνα

γι' αυτούς ο κόσμος μίλαγε τόν περασμένο μήνα.

Η έμφάνιση ταινίας μας σε τέτοιες συγκεντρώσεις

γινόταν άραιά

μ' αυτοί την έγυρίσανε, και ένα και δυό... παιδιά τ'ό

(Πειραιά!)

Άρχαίος τραγωδίας θάνατ'ό τ'ό φεστιβάλ

που δε θα τ'ό λαμπρήν, δεδαίως, ή... Σαβάλ.

όλλά ή Κάλλας ή Ίδια

όπου στο Ήρώδου Θέατρο θα έμφανιστή ως Μήδεια.

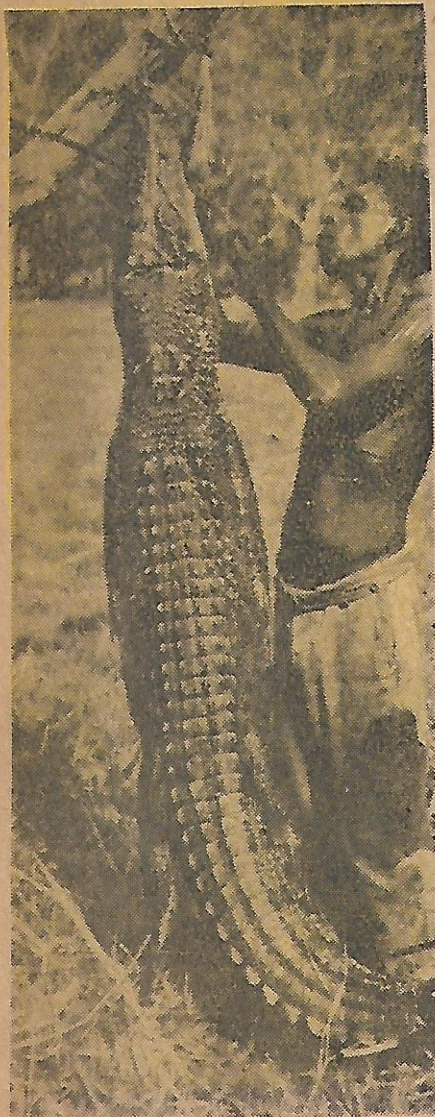
Κι' αυτά που λέει ο κόσμος, πώς αυτό τ'ό καλοκαίρι

—θα πέση γερό μαχαίρι—

στις κότες τ'ό Άριστοφάνη

είναι μεγάλη πλάνη!

ΣΤΙΧΟΠΛΟΚΟΣ

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ

λος φορτώνεται στη βάρκα κι' όταν βγούνε στην όχθη, οι ιθαγενείς θα τον γδάρουν.

Οι άντρες γελάνε άνακουφισμένοι. 'Ο κίνδυνος πέρασε. Γιατί δεν είναι μικρός ο φόβος τους. Μ' ένα τίνιγμα της ουράς του, ο κροκόδειλος μπορεί ν' αναποδογυρίσει το μονόξυλο κι' οι επιβάτες του να βρεθούνε στο νερό. Και τότε, αλίμονό τους. 'Από παντού ξεφυτρώνουνε κροκόδειλοι, που κολυμπούνε με καταπληκτική ταχύτητα. 'Ομως, ή βάρκα συνεχίζει τώρα την ήσυχη πορεία της πάνω στο ποτάμι. 'Ο Χαρίτος σπάνια χάνει τουφεκιά. Νυχτώνει, αλλά το κυνήγι δε σταματάει.

'Ο κυνηγός στερεώνει μια δυνατή λάμπα στην κάσκα του. 'Η επιφάνεια του νερού σαρώνεται κάθε τόσο από το φως της. Τα μάτια του κροκόδειλου φωσφορίζουνε μόλις αντικρύσουνε το φως κι' αποτελούνε σπουδαίο στόχο.

Τέλος, το γδάρσιμο, είναι δουλειά δύσκολη, λεπτή. 'Ο Χαρίτος δίνει οδηγίες στους ιθαγενείς. Κρεμάνε τον κροκόδειλο από το στόμα στο κλαδί ενός δέντρου. Του χαράζουνε τη ράχη. 'Από κει και πέρα, το δέρμα ξεκολλιέται εύκολα.

Το αλατίζουνε μετά και τ' αφήνουν να στεγνώσει στον ήλιο. Δυό μέρες αργότερα, τα δέρματα είναι έτοιμα για πούλημα.

Τώρα που ξέρετε περίπου τί κινδύνους και πόσες δυσκολίες έχουν ν' αντιμετωπίσουν οι κυνηγοί κροκόδειλου, θα καταλάβετε, πόσο δικαιολογημένο είναι ή άστρονομική τιμή, που έχει το δέρμα των ζώων αυτών.

'Ο Πέτερ Σβάρτς, κάτοικος του Γιόχανεσμπουργκ, πήρε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας γιατί κατασκεύασε ένα αθόρυβο πιάνο. Το πιάνο αυτό ακούγεται μόνο από κείνον που παίζει, αφού κι' αυτός χρησιμοποιεί ειδικά ακουστικά. Οι άλλοι που βρίσκονται στο ίδιο δωμάτιο, ένα βλέπουν τα χέρια του πιανίστα στα πλήκτρα, δεν ακούνε καθόλου το παίξιμό του. 'Ετσι θα βρίσκουνε την ήσυχία τους οι γείτονες από τους μαθητευομένους που σκοτώνουνε τη μουσική!

★ Πέντε αγόρια και πέντε κορίτσια σ' ένα μικτό κολλέγιο του Σάν Φραντσίσκο τιμωρήθηκαν παραδειγματικά γιατί πήγαν στο Ζωολογικό Κήπο, άνοιξαν το κλουβί των πιθήκων κι' άρχισαν να κάνουν κι' αυτοί πιθηκισμούς!

Τα καημένα τα παιδιά, κι' ενώ είχαν βρεί για λίγο τον εαυτό τους μέσα στο κλουβί! Οι άσπλαχνοι καθηγητές, βλέπετε...

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 60)

Χριστόφορου Κολόμβου, τεράστιο ρέλο έπαιξε τό...αυγό!!

'Αλλά την πιδό άπίθανη έρώτηση μου την έκανε ο Πετράκης Καπουρέλας, τεσσάρων ετών. Τον έρώτησα.

— Τί θα γίνης, Πετράκη, όταν μεγαλώσης;

— Ζωγράφος. Θα βάψω το σπίτι μας. 'Εσύ τί θα γίνης;

— 'Εγώ είμαι δημοσιογράφος...

— Καλά κι' όταν... μεγαλώσης;

— Κάτσε πρώτα να μεγαλώσω...

'Ο Μηνάς Οικονόμου, έννέα ετών, θέλει να γίνη... άστροναύτης. Το ίδιο έπαγγελμα θέλουν να κάνουν και άλλοι πέντε συνομήλικοί του. Καμιά δεκαριά αγόρια και κορίτσια μου άπήντησαν «'Ο,τι θέλει ή μητέρα κι' ο πατέρας». 'Ενας έφτάχρονος πιτσιρίκος θα γίνη... ψάλτης και μια μικρούλα έντεκα χρονών... πλοίαρχος!

Το συμπέρασμά μου ώστόσο είναι ότι τα έπαγγέλματα που προτιμούν τα παιδιά έχουνε τη έξης σειρά:

Μηχανικός, ναυτικός, άξιωματικός των τριών όπλων, γιατρός, έμπορος, δάσκαλος ή καθηγητής, υπάλληλος, ζωγράφος και πολλά άλλα που και να σας τα αναφέρω δεν θα έχη τόση σημασία, γιατί σαν είναι παιδι κανείς αλλάζει πιό συχνά έπάγγελμα παρά... πουκάμισο. Πάρτε παράδειγμα έμένα, που έξι χρονών ήθελα να γίνω... ναύαρχος, έπτά... πειρατής, όκτώ άστρ-

νομικός, έννέα συγγραφέας, δέκα συγγραφέας, έντεκα συγγραφέας και στα τριάντα μου πάλι... ναύαρχος.

Γι' αυτό σας λέω, έμεις (!) τα παιδιά αλλάζουμε πολύ εύκολα ιδέες...

ΣΤΑΜ. ΦΙΛΙΠΠΟΥΛΗΣ

'Ο ΚΑΛΥΜΝΙΟΣ ΙΩΑΚΕΙΜ όνειμεύεται να γίνη πλοίαρχος. Τώρα είναι 13 χρονών και δουλεύει σε αύγουλάδικο.

Πάνω στο μεγάλο ποτάμι, το μονόξυλο γλιστράει αθόρυβα. Μέσα του, έντρες μούροι, με πρόσωπα ιδρωμένα, εξέταζούνε την άκίνητη επιφάνεια. Στα χέρια τους κρατούνε όπλα. 'Ενας μόνο άπ' αυτούς, σφίγγει ένα καμάκι. 'Ολοι περιμένουν το σύνθημα του άρχηγού: του λευκού. 'Όταν φωνάξει: «Κροκόδειλος» θ' άρχισή ή μάχη. Κι' ο κυνηγός αυτός είναι ένας 'Ελληνας, ο Γιώργος Χαρίτος.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στη Βόρειο Αυστραλία. 'Εδώ το κυνήγι του κροκόδειλου δε γίνεται για διασκέδαση. 'Ο Χαρίτος θέλει το δέρμα του ζώου.

Εάφνου, λίγα μέτρα πιό μακριά άπό τη βάρκα, ξεχωρίζει ένας γκριζοπράσινος όγκος. Λές κι' ο κορμός άπό ένα δέντρο, πλέει πάνω στην επιφάνεια. 'Αλλά το μάτι του κυνηγού δε γελιέται. Κάνει νόημα στους κωπηλάτες να βουτήξουν τα κουπιά πιό γρήγορα. Δέκα μέτρα, πέντε, τρία... 'Ο κροκόδειλος πλησιάζει. Κι' άπότομα βουτάει μέσα στο νερό. Την ίδια στιγμή, ο ιθαγενής τινάζει με δύναμη το καμάκι του. Το σίδερο καρφώνεται στο κεφάλι του ζώου. Στην άρχή λασκάρει το χοντρό σκονί που βένεται με το καμάκι. Το ζώο παλεύει, κουράζεται. 'Υστερα, το καμάκι σέρνει τον κροκόδειλο στη βάρκα. 'Εκείνος τινάζεται. 'Η φοβερή ουρά του σαρώνει το νερό. Τότε ο Χαρίτος σημαδεύει με το όπλο του και το άποτελείώνει. 'Από κει και πέρα τα πράγματα είναι άπλά. 'Ο κροκόδει-

Η ΨΕΥΔΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κολοκοτρώνη 11

Αθήναι, 15 Ιουνίου 1960

Γεια σου και πάλι γεια σου φίλε μου, ΑΡΗ. Ξέρεις την παροιμία που λέει «σέρνει ο κλέφτης τη φωνή να φύγει ο νοκοκύρης»; Αυτό το λέω σ' απάντηση της έντυπωσης που έχεις... περί ανεπιθυμίας! Έκτος κι' αν θέλεις να δρέψης... κομπλιμέντα. Γιατί δε φτάνει που χάθηκες και μ' έκανες ν' αναρωτιέμαι τί έγινε, αλλά έχεις και... παράπονα. Πάντως, ξέρεις τι έχω καταλάβει; Πώς είσαι λίγο παραπονιάρης! Έ, τί λές; Άς πάη λοιπόν και το παλιόμπελο, και...ας κοφάξω τον μόσχον τον σπειτούν (έχεις αντίρρηση να νάναι με μπαμπάκι, γιατί δε μ' αρέσουν τα αίματα); πρὸς τιμήν του απολωλὸτος ἀμνοῦ. Οἱ ἀσκήσεις καὶ τὸ σταυρόλεξο θὰ δημοσιευτοῦν. — Μέτρια τὰ ἀνέκδοτα ΣΩΦΕΡΑΚΙ. — Ἡ σελίδα συνεργασίας, ΚΡΙΚΕ, φιλοξενεῖ κατ' ἀρχὴν κείμενα με λογοτεχνικὲς ἀξιῶσεις. Στείλε μου ὥστόσο κανένα ἀστευρικό νὰ τὸ δοῦμε. — Πολὺ ὠραῖο τὸ ποίημα, ΛΥΚΟΦΩΣ. Τί νος εἶναι; Ὅχι ἀπὸ τὴ Σπάρτη, ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη. Τὰ δνείρα κάνουν καλὸ, διάβαζε προχτές. Ἐτσι, δὲ σὲ λυπάμαι. Ἀπεναντίας, νομίζω πὸς σοὺ κάνω καλὸ με τὴν ἀρνησὴ μου, γιατί ἄλλως ὑπάρχει φόβος νά... πάθης αὐτὸ πὸν λὲς πὸς γλύτωσες. Βλέπε, βλέπε, ξέρεις τί γίνεται καμμιά φορά; Ὁ Ἀνανίας σὲ χαϊρετᾷ κι' αὐτὸς ἀπὸ τό... ὕψος σου. — Μέτριες οἱ ἀσκήσεις σου, ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΔΑΡΟ. Τὰ ἀνέκδοτα ἀκατάλληλα. — Μόνο γιὰ τίς ἀγγελίες χρειάζεται νὰ στείλῃς χρήματα, ΛΕΥΚΑΤΑ, περιμένω λοιπὸν τίς συνεργασίες σου. — ΤΑΜ ΤΑΜ, σὲ χρειάζω τίς ἀγγελίες. — Ποτὲ δὲν ἔχει ἓνα μόνο διήγημα τὸ περιοδικό, ΑΣΤΡΟΦΙ-

ΛΗΤΗ. Ἐχει τοὐλάχιστον δύο. Ἐνα ἑλληνικό κι' ἓνα ξένο. Ἀδικα λοιπὸν παραπονιέσαι. Τὸ σκίτσο τοῦ σταυρολέξου πολὺ μέτριο. Μιά ἀσκηση θὰ δημοσιευτῇ. — Κακογραμμένες οἱ ἀσκήσεις σου, ΝΤΑΝ. ΜΠΟΥΝ. Ἀπαρρίπτονται. — Δὲν μπορῶ νὰ δημοσιεύσω τίποτα χωρὶς ψευδώνυμο, ΠΑΝΟ ΜΟΥΛΙΟ. Πάρε λοιπὸν σὲ παρακαλῶ ἓνα ψευδώνυμο (στείλε μου 3—4 νὰ σοὺ ἐγκρίνω ἓνα) μαζί με 5 δρχ. καὶ μαζί ὅτι ἀνέκδοτο θέλεις. — Δὲν ἔχω γράμμα σου, ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΕ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο σοὺ ἐνέκρινα). Ἡ ἀσκηση καλὴ, ἀλλὰ τὸ μέτρο τῆς ἀνύπαρκτο. Περιμένω καλὴτερη. Τὰ ἀνέκδοτα γνωστά. — Θὰ σὲ περιμένω ὁπωσδήποτε, ΕΡΡΙΚΟ, ὅταν θάρθῃς στὴν Ἀθήνα. Τὸ σταυρόλεξο θὰ δημοσιευτῇ. — ΔΕΝΔΡΟΦΥΛΛΟ, τὸ σταυρόλεξο πρέπει νάιναι καμωμένο με σινική. Μέτρια ἡ ἀσκηση. — Καὶ ἡ δική σου ἀσκηση μέτρια, ΜΠΟΥΤΑΤΑ. — ΤΗΝΙΑΚΟΠΟΥΛΟ, στείλε τὰ τεύχη σου στὰ γραφεῖα μου γιὰ δέσιμο. Μὰ ἀσκηση θὰ δημοσιευτῇ. Γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο. — Ἡ σκάλα σου εἶναι λαθεμένη, ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑἴΓΙΟΥ. — Τὸ ψευδώνυμο ἰσχύει γιὰ ἓνα χρόνο, ΛΑΦΙΤ. — Πολὺ γέλασα με τὸ γράμμα σου, ΦΤΕΡΩΤΕ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ. Κι' ἀκόμα περισσότερο γιὰ τὸ...σκιτσο. Πολλά... περαστικά, καὶ πρὸς Θεοῦ, ὄχι καὶ τοῦ χρόνου. — Μέτριο τὸ κομμάτι σου, ΖΥΛ ΡΟΜΠ. Ἡ στῆλη Συντροφιά με τὴ Μέλισσα, ὅπως βλέπεις, συνεχίζεται. Γιὰ τὸ πρόβλημα εἶχε γίνει κάποιο λάθος. Νομίζω πὸς δημοσιεύω ἀρκετὰ περιπετειώδη διήγηματα, μυθιστορήματα κλπ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ζὺλ Ρομπ ἄ. (Γ.Π.), Λαφίτ ἄ. (Κ.Τ.), Ἡλιόλουστος ἄ. (Π.Π.), Λευκάτας ἄ. (Γ.Μ.), Κρίκος ἄ. (Κ.Τ.).

ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἄρης, Ἄρης Μελάς, Σωφεράκι.

ΣΤΗΛΗ ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ἀπὸ τὰ ὠραιότερά σου ποιήματα τὸ «Ἐκκλησάκι», ΟΡΘΑΓΟΡΙΔΗ. Ἐγκρίνεται. Χαίρομαι γιὰ τὴν πρόοδό σου. — Ἐχει κάποια «χάρη» τὸ «Γατάκι», ΡΟΖ ΤΟΥΛΙΠΑ, ἀλλὰ εἶναι ἐντελὲς ἄτεχνο. Περιμένω κάτι ἄλλο. — Χαριτωμένη ἡ «μίμηση» τοῦ Ἀνανία, ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΗ ΠΑΠΑΡΟΥΝΙΤΣΑ. Τὴν παρέδωσα στὴ Σύνταξη γιὰ τὸ τεύχος πὸν θὰ συντάξτε ἐσεῖς τὰ Διαπλασάπουλα. — Ἐχει πολὺ λυρισμὸ καὶ συγκίνηση, ΦΛΑΟΥΤΟ, τὸ ὠραῖο ποίημά σου. Δημοσιεύεται. — Καλογραμμένο τὸ σονέττο σου, ΓΙΕ ΤΩΝ ΠΙΕΡΙΩΝ, ὅμως τὸ γεμάτο ἀπαίσιοδοξία θέμα του εἶναι ἀκατάλληλο γιὰ τὴ σελίδα μου. — Τὸ θέμα σου — πὸν τὸ ἐξαντλεῖς σὲ λίγες ἀράδες — θὰ μπορούσε ν' ἀποτελέσῃ θέμα σὲ δλόκληρο... μυθιστόρημα, ἀγαπητὴ μου ΚΑΠΤΑΙΝ ΡΙΚ. Στείλε μου κάτι ἄλλο... συνοπτικότερο! — Ἐγκρίνεται ἡ χαριτωμένη «Μίλκυ», ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑ. — Μοῦ ἄρεσε πολὺ ἡ φαντασία σου, ΠΟΥΛΙΑ. Δημοσιεύεται.

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΩΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΩΝ

Εἶχα κάποτε, ἀφηγεῖτο ὁ Μάρκ Τουαίν, ἓναν ὑπερόχο χαμαϊλέοντα, μοναδικὸ στὸ εἶδος του, ποὺ διασκέδαζε τόσο ἐμένα ὅσο καὶ τὴ συντροφιά μου. Τὸν τοποθετούσαμε πάνω σ' ἓνα κίτρινο ὕφασμα, γινότανε κίτρινος. Τὸν βάλαμε πάνω σ' ἓνα κόκκινο ὕφασμα, γινότανε κόκκινος καὶ πάνω σ' ἓνα θαυμάσιο ὕφασμα τ' ἄρεσε νὰ λάμψῃ μέσα στὸ πῶμα ὡραῖο πράσινο χρώμα. Μιά μέρα ἐπιστρέφοντας ἀπὸ ἓνα μακρινὸ περίπατο, βρήκα τὴν οἰκονομία μου νὰ κλαίῃ.

— Τί ἔχετε κυρία Μπάστερ, ρώτησα ἀνήσυχος.

— Ὁ χαμαϊλέον, κύριε Τουαίν, ὁ χαμαϊλέον, πρόφερε ἀνάμεσα σὲ λυγμούς.

— Ἐ λοιπὸν. Τί ἔχει ὁ χαμαϊλέον;

— Πέθανε! ἀπάντησε καὶ ἐσπασε σὲ κλάματα.

Ὅταν συνῆλθε ἡ κυρία Μπάστερ μοῦ ἀφηγήθηκε τὰ ἑξῆς:

— Ὅταν λείπατε, κύριε Τουαίν, ἦρθε μιά φίλη μου νὰ με ἴδῃ. Ἐχοντάς τῆς μιλήσει γιὰ τὸν χαμαϊλέοντά σας, δὲν ἔπαινε νὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ τὴν δείξω. Τὸν τοποθέτησα διαδοχικὰ πάνω σὲ κίτρινα, κόκκινα καὶ πράσινα ὕφασματα καὶ γίνθηκε διαδοχικὰ κίτρινος, κόκκινος καὶ πράσινος. Στὸ τέλος — ἐδῶ εἶχαμε μιά νέα κρίσιμὴ δοκίμην — μάς ποθε ἡ ἰδέα νὰ τὸν τοποθετήσουμε πάνω σ' ἓνα πολυχρῶμο σκατσέζικο ὕφασμα. Ὁ χαμαϊλέον δὲν μπόρεσε ν' ἀπορροφήσῃ ταυτοχρόνως τὰς χρώματα κι' ἔτσι τὸ φτωχὸ ζῷο ἔσκασε.

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Η ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Στὸ περασμένο σημεῖωμα γράψαμε γιὰ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες διασημῶν ζωγράφων, ποὺ κοσμοῦνε διάφορα ξένα γραμματόσημα. Σήμερα θ' ἀσχοληθοῦμε με τὸ ἴδιο θέμα, ἀλλὰ γιὰ τὰ ἑλληνικὰ πιά γραμματόσημα.

Ἡ Ἑλλάδα, λοιπὸν, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ «Δόξα» τοῦ Γκούζη, στὴν ἱστορικὴ σειρά, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ καὶ ἄλλα ἔργα ποὺ εἰκονίζονται σὲ γραμματόσημα, ὅπως θὰ δῆτε πῶς κατω.

1924. Τὸ γραμματόσημο τῶν 2 δραχμῶν τῆς «Ἐκατονταετηρίδας τοῦ Λόρδου Βύρωνα» ἔχει μιά σύνθεση τοῦ Θεοδ. Βρυζάκη, ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ μεγάλου φιλέλληνα στοῦ Μεσολόγγι. Ὁ πίνακας — τὸ πρωτότυπο δηλαδὴ — βρίσκεται σήμερα στὸ ἱστορικὸ καὶ ἑθνολογικὸ Μουσεῖο τῶν Ἀθηνῶν.

★ 1930. Τέσσερα ἀπὸ τὰ γραμματόσημα τῆς «Ἐκατονταετηρίδας τῆς Ἀνεξαρτησίας» ὀφείλουν τίς παραστάσεις τοὺς (Κανάρας — Καραϊσκάκης — Κολοκοτρώνης — Μιαούλης) στὸ χροστήρα τοῦ φιλέλληνα Βαυραοῦ ἀξιωματικοῦ Καρόλου φοι Κρατσάιν.

★ 1937. Στὴ σειρά με ἀρχαῖες παραστάσεις, τὸ «πεντάλεπτο» εἶναι ἀπὸ τοιχογραφία τῆς Κνωσοῦ, τὰ περίφημα ταυροκαθάψια, ποὺ σώζεται στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἡρακλείου Κρήτης. Ἐποχὴ τῆς, τὸ 1.600 π.Χ.

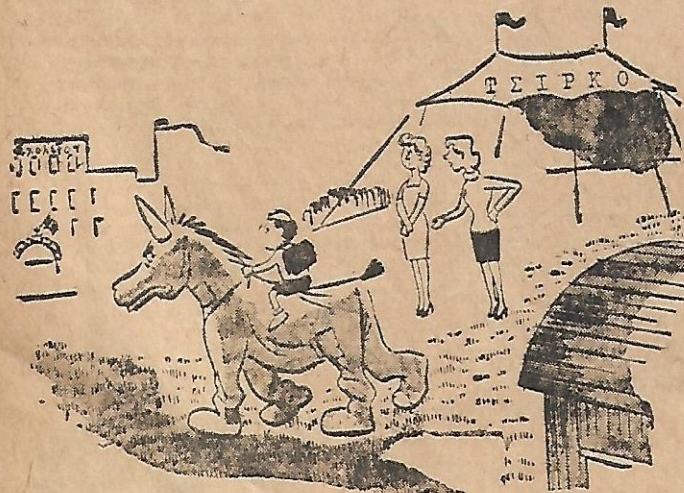
Στὴν ἴδια σειρά: τὸ δεκάλεπτο ἔχει παράσταση ἀπὸ τοιχογραφία τῆς Τίρυνθας. Καὶ τὸ δίδραχμο «Ἡ ναυμαχία τῆς Σαλαμίνας», προέρχεται ἀπὸ τὸ σχετικὸ πῖνακα τοῦ Γουλιέλμου φὸν Κάουλμπαχ, ποὺ βρίσκεται στὴν πατρίδα τοῦ καλλιτέχνη, στὴ Πινakoθήκη τοῦ Μονάχου.

Τὸ «δεκαπεντάδραχμο» εἶναι σύνθεση τοῦ Ἀμβρ. Ντῶντλεϊ «Ὁ Λέων ὁ Γ' ὁ Ἰσαυρος καταστρέφει τοὺς Ἀραβούς».

Τὸ «εἰκοσιπεντάδραχμο» εἶναι ἡ «Δόξα» τοῦ Ν. Γκούζη.

Τὸ «ἐπτάδραχμο» παρασταίνει τὸν Ἀπόστολο Παῦλον νὰ μιλᾷ στοὺς Ἀθηναίους πάνω στὸν Ἀρειὸ Πάγο. Εἶναι ὁ πίνακας τοῦ Ρίχτερ, ποὺ ὁ βασιλεὺς Ὁθωνας δώρισε στὸ Δῆμο Ἀθηναίων.

N. ΕΥΒΟΙΩΤΗΣ

— Μονον ἔτσι μπορῶ καὶ τὸν στέλνω σχολεῖο!

το ό Μάρκ
χαμαιλέον-
του, που
α όσο και
ον τοποθε-
αίρινο ύφα-
ς. Τόν δα-
κκινο ύφα-
και πάνω
αμα τ' ά-
τό πιο ώ-
Μιά μέρα
α μακρινό
οικονόμα

Μπάτερ,
ύριε Του-
φερε ανά-

ο χαμαι-

και ξέ-

ία Μπάτ-
έξης:

ύριε Του-

α με ίση.

α το χα-

α να μου

Τόν το-

α σε κι-

α να ύφα-

α κί-
πράσινο.

α μία νέα

α ή ιδέα

α σ' έ-

α ύφα-

α μπόρεσε

α τσά

α ζω

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

α

Σελίδα Συνεργασίας Γνωριμότητων

ΜΕΣ' ΣΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Μέσ' στής νύχτας την άγκάλη,
τό φεγγάρι δγῆκε πάλι·
φῶς τριγύρω ἔχει σκορπίσει,
χρυσοδάφοντας τῇ φύση.

Μέσ' στής νύχτας την άγκάλη,
έν' άστέρι ξεπροβάλλει·
καί σέ λίγο τὰ αἰθέρια,
μυριοσπάρθηκαν μ' άστέρια.

Μέσ' στής νύχτας την άγκάλη,
ένας γκίωνης κλαίει πάλι·
άραγε, γιατί νά κλαίη;
Ποίος στόν πόνο του νά φταίη

Μέσ' στής νύχτας την άγκάλη,
έν' άηδόνι γλυκοψάλλει·
κι' οἱ χαρούμενός του τρίλλιος,
εὐτυχίες λένε χίλιες.

Μέσ' στής νύχτας τῇ σαγήνῃ,
συντροφιά μὲ τῇ σελήνῃ,
νιώθω τῇ ζωῇ κοντά μου,
καί μ' ἀγάλλεται ἡ καρδιά μου!

ΤΑΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΜΑ ΓΛΥΚΟ

Γανάτισε στή σιγαλιά νά κάνη προσευ-

ξανθόμαλλη μικρούλα
μ' ἄλασπρο νυχτικό.

Τρεμόπαιζαν τὰ γιασεμιά χρυσόντυ'
ν' ἀκούσουν τὰ λογάκια
— μουρμούρισμα γλυκό.

Κ' ὅταν ἀνάλαφρο ἔγειρε τὸ νέο κεφαλάκι
γλυκόπνοτο ἀγγελάκι
τὸ φίλησ' ἀπαλά.

Κ' ἦταν τὸ φίλημα δροσιὰ πού πότισε
— χαρμόσυνο τραγούδι
π' ἀνέθηκε ψηλά.

ΦΛΑΟΥΤΟ

ΠΩΣ ΒΡΗΚΕ ΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟΥ

Πόσο ἤθελε κι' αὐτὸς νάχῃ ἓνα χαρταετό!
Πόσο ποθοῦσε νά πετάξῃ ἓνα! Νά τὸν βλέ-
ψῃ ν' ἀνεβαίνει ψηλά καὶ νά τοῦ γελᾷ. Νά-
ναι δικός του, μόνον δικός του. Κι' ἐπιτέλους,
κάποτε τὸν ἀπόχτησε: "Ἐναν ὀμορφο καὶ
μεγάλο χαρταετό, ποῦκανε ἓνα τάλληρο. Εἶ-
με τὰ χρώματα τῆς κνανόλευκης. Πόσο τοῦ
ἄρεσε! Ἀπὸ τὴν ὥρα πού τὸν ἀγόρασε, δέν
ἔπαυε νά τὸν καμαρώνῃ καὶ νά τὸν φαντά-
ζεται νά τοῦ χαμογελά ἀπὸ ψηλά. "ὦ! Θά-
να μεγάλη χαρὰ αὖρις.

★
Ἐκείνη ἡ μέρα δημέρωσε φουρτουνιασμέ-
νη. Ἀγρία ὁ ἀέρας φυσοῦσε καὶ τὰ σύννε-
φα σάν τρελλὰ κυνηγιόνταν στὸν οὐρανό. Κά-
που — κάπου πρόβαλλε ὁ ἥλιος καὶ φώτιζε
γύρω μὰ γρήγορα ξανακρυβόταν. Κι' ὁ ἀέ-
ρας φυσοῦσε πάντα ἀπότομος, ἀγριος, ἀκα-
ταστατος, παρασέρνοντας τὰ πάντα στὸ φύ-
σημά του. Τὸ μικρὸ παιδί εἰτοίμοζε, γεμάτο
προσμονή, τὸν αἰετό του. Τὰ μάτια του λάμ-
πωνε χαρωπὰ κι' ἡ καρδιά του, ἀλήθεια, πό-
σο ἀνυπόμονα χτυποῦσε! Σάν τὸ τέλειωσε,
ἀνέθηκε στήν ταράτσα τοῦ φτωχικοῦ του νά
τὸν πετάξῃ. "Ὁ ἀέρας λές κι' ἔψαχνε γιὰ
κατὶ, νά ξεσπάσῃ πάνω του τὸν ἄγνωρο θυ-
μό του. Κι' αὐτὸ τὸ κατὶ τὸ βρῆκε ὁ ἀέρας
στὸν αἰετό τοῦ μικροῦ. Τὸν παράσυρε ὅλο
μυῖνα καὶ θυμό. "Ὅχι γιὰ νά τὸν πᾶσιν
οὐράνια, ὅπως ποθοῦσε τὸ μικρὸ ἀγόρι, ἀλ-
λά γιὰ νά τὸν ρίξῃ στ' ἀπέναντι κεραμίδια
καὶ νά τὸν σκαλώσῃ ἐκεῖ. Τοῦτο ἔγινε μὲ

τὴν πρώτη προσπάθεια, χωρὶς καθόλου νά
προφτάσῃ τὸ παιδί νά τὸν χαρῇ. "Ὁ αἰετός
ἔμεινε ἐκεῖ στὰ κεραμίδια, μὲ τὰ πλευρά του
σπασμένα, ξεσκισμένους. Τὸ ψυχομαχῆμά του
παρακολουθοῦσε τὸ μικρὸ παιδί· ἐνῷ ἡ χαρὰ
εἶχε σβηστή ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κι' ἔ-
νοιωθ' ἓνα χέρι νά τοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά.
Μιά ἀχτίδα ξέκλεψε ἀπὸ τὸν ἥλιο πού δγῆκ'
ἐκείνη τῇ στιγμῇ, γιὰ νά φωτίσῃ ἓνα δάκρυ
πού γυάλισε στὰ ματάκια τοῦ μικροῦ παρα-
πονεμένου.

"Ὁ δοριὰς ἐξακολουθοῦσε τὸ τρελό του φύ-
σημα. Πάνω ψηλά, ἓνας αἰετὸς ζυγιάζεται μ'
ὅλη του τῇ μεγαλοπρέπεια: ἥρεμος ἀρχοντας
τ' οὐρανοῦ. Καὶ τοῦ μικροῦ αἰετοῦ τὰ συν-
τρίμματα χτυποῦνται ἀντίκρου, στὰ κεραμί-
δια, προτοῦ προφθάσῃ νά γνωρίσῃ τὰ ὕψη.

"Ἔτσι, μὲ τῇ χαρὰ σβησμένη, κατέβη-
κε τὸ παιδί στήν αὐλή του. Μά... τί ἦταν
αὐτό; "Ὁνειρο ἢ πραγματικότητα; Ναι, ναί...
πραγματικότητα. "Ἐνας κοκκινόσπρος αἰ-
ετός, μεγάλος χίλιες φορές ἀπὸ τὸν δικό του,
ἦταν πεσμένος δίπλα του, κοντὰ στὰ πό-
δια του. "Ὁ μικρὸς τὸν σήκωσε γεμάτος χα-
ρά. Δέν ἀναρωτήθηκε οὔτε στιγμῇ γιὰ τὸ
πᾶς αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο δῶρο βρέθηκε! ἐκεῖ
πέρα. Κοίταξε τὸν αἰετό καὶ στὰ μάτια του
εἶχε κλειστή ἀπέραντη παιδικὴ εὐτυχία. Στὴν
καρδιά του λαλοῦσαν χίλια πουλιά καὶ ὅλη
τὴν ἡ ὑπαρξὴ γελοῦσε.

Σὲ λίγο τὸ παιδί ξεχώρισε ὀμίλιες ποῦρ-
χονταν ἀπὸ τὸ δρόμο. Κάποιο παιδί ζητοῦ-
σε τὸν αἰετό του, συζητώντας μὲ τοὺς γειτό-
νους του. "Κάπου ἐδῶ θὰ πρέπῃ νάχῃ πέ-
σει», ἀκούσε τῇ φωνῇ νά προσέβῃ. Τὸ μικρὸ
ἀγόρι ξαφνίστηκε καὶ κοίταξε λυπημένα τὸ
εἶρημά του. "Ἦταν ξένο! Πόσο γοργὴ ἦταν
ἡ χαρὰ του! Γιὰ ποτε τ' ἀηδόνια πού κε-
λαηδοῦσαν μέσα του βουβήθηκαν! Στάθηκε
ἀκίνητος γιὰ λίγα λεπτά. Τέλος φάνηκε ν'

ἀποφασίσῃ. "Ἐτρεψε πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἀ-
νοίξε ἀπότομα καὶ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ
τὸ ξένο παιδί.

— Καλέ, τοῦπε κομπιαστά... Στὸν κῆπο
μου ἔπεσε ὁ αἰετός σου!... "Ἐλα νά τὸν πά-
ρῃς!

Τὸ μεγάλο παιδί τὸν ἀκολούθησε. Σὰ φτά-
σανε μπροστὰ στὸν αἰετό, τὸν πήρε ἀδίστα-
χτα στὰ χέρια του, ἔτοιμος νά φύγῃ, μασών-
τας ἓνα «κοιμένο» εὐχαριστῶ. Μὰ στάθηκε
προσέχοντας τὸ θλιμμένο μουτράκι τοῦ μι-
κροῦ.

— Πῶς σέ λένε; ρώτησε.

— Κώστα! ἀπάντησε ἀνόρεχτα τὸ ἀγόρι.
"Ἐμένα τὸν κοίτα λίγη ὥρα. Τέλος
τοῦπε:

— "Εσὺ δέν ἔχεις αἰετό;

— "Εγώ... ἐγώ, ὄχι... Πάει! Σκίστηκε κεῖ
δά, στὰ κεραμίδια! "Αντίκρου!

— Καλά! Καὶ δέν ἀγοράζεις ἄλλον; ρώ-
τησε τὸ πλούσιο ἀγόρι.

— "Ὅχι! "Ἐνα τάλληρο ἔκανε. Τὸν ἀγό-
ρασα χτές. "Ἦταν, ξέρεις, πολὺ ὀμορφος.
Μ' ἄρεσε πολὺ... πρόσθεσε ἀπλά.

Τὸ μεγάλο ἀγόρι φάνηκε νά σκέπτεται γιὰ
λίγο. Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τοῦ λέει:

— Νά, Κώστα, πάρε τὸν δικό μου, ἐγώ
θὰ πάρω ἄλλον αἰετό.

"Ὁ Κώστας κοίταξε δύσπιστα καὶ διστα-
χτικά τὸ δῶρο καὶ εἶπε:

— Εἶναι δικός σου αὐτός. Πῶς νά τὸν
πάρω; "Ὁ μπαμπάς δέ μ' ἀφήνει ποτε νά
παίρνω ξένα πράγματα.

— Μὰ ὄχι, Κώστα, μικρὴ μου φίλε. Δέν
εἶναι ξένο αὐτό. Στὸ χαρίζω ἐγώ. Εἶναι δι-
κός σου πιά! σοῦ τὸν χαρίζω σοῦ λέω. Πάμε
σὴν ταράτσα νά στὸν πετάξω ἐγώ. Θέλεις;

Τὸ μικρὸ ἀγόρι δίστασε ἀκόμα λίγο, μὰ
λάμπανε τὰ μάτια του ἀπὸ χαρὰ ἀνείπωτη,
παιδική. Πῆρε τὸ νέο του φίλο ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ τρέσανε μαζί σὴν ταράτσα.

Κι' ἔτσι βρῆκε ἐπιτέλευση τῇ χαρὰ του,
κρατώντας τοῦ αἰετοῦ του τὸν σπάγγο, πού
τοῦ γελοῦσε ἀπὸ ψηλά.

ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

"Ἐτρεχα, λέει. Σ' ἓνα δρόμο πλατύ... "Ὅλο
φῶς!... Κι' ὁ κόσμος μέριαζε μπουλούκια —
μπουλούκια στὸ διάβα μου... Καὶ στριμω-
χόντουσαν οἱ ἄνθρωποι, ὁ ἓνας κολλητὰ δι-
πλα στὸν ἄλλο, λές γιὰ νά μου κάνουνε τό-
πο... "Ἦταν μιά μέρα παράξενη καὶ μιά ἐ-
ποχὴ χωρὶς ὄνομα. "Ἐκεῖ πού ἔλαμπε χαμο-
γελαστός ὁ ἥλιος, σκοτείνιαζε. Κι' ὁ κόσμος
ἦταν ντυμένος, μὲ λογιῶ — λογιῶ ρούχα:
Παλτά καὶ κοντομάνικα ποικίλων ἡταν ἀ-
δελφωμένα... Κι' ἐγὼ ἔτρεχα πάνω σ' αὐτὸν
τὸν ἀτέλειωτο δρόμο περνώντας ξυστὰ δίπλα
ἀπὸ ἀνθρώπους γνωστούς κι' ἀγνωστούς, ἀ-
πὸ παράξενα μαγαζιά καὶ περίεργα δέντρα...
"Ἐπειτα βρέθηκε ξαφνικά σὲ μιά θάλασσα.
Μιά θάλασσα ἀπέραντη καὶ γαλάζια. Βάδιζα
ἀργά, ἐνῷ τὰ πόδια μου μισοβούλιαζαν σὲ
μιά ζεστὴ ἄμμο... Δέν ἦταν παρὰ μιά ἀτέ-
λειωτη θάλασσα καὶ μιά χρυσοσφένια μαλακὴ
ἄμμουδιά... Στεκόμουν ὕστερα κυκλωμένη ἀ-
πὸ κόσμο — πολὺ κόσμο — ποῦχε, ποῖος ξέ-
ρει ποῦθε, ξεπροβάλλει καὶ γέμιζε μὲ τίς φω-
νές του καὶ τὰ πολυχρώμα μαγιὸ τῇ χρυσῇ
ἄμμουδιᾷ. "Ἐμένα ἐκεῖ, ὄρθια μέσα στὸν κό-
σμο, λίγο πεσιμαμένη, λίγο σαστισμένη...
Στὰ χέρια μου ἔλειωναν ἀργὰ — ἀργὰ ἀπὸ
τῇ ζεστῇ κατὶ βουινιὰ γυαλιστερὰ δαμάσκη-
να...

"Ἀφέθηκα μαλακὰ νά ξεπλώσω ἀνάσκελα
πάνω στὴν ἄμμο. Κι' ἦταν ὁ ἥλιος ἀπὸ πά-
νω μου σάν ἓνα μάτι. Σάν ἓνα χρυσὸ φλο-
γερό μάτι πού μὲ κοίταζε. "Ἐλίστα τὰ βλέ-
φωρα. "Ὅμως ἔβλεπο τὸ μάτι μὲ τρυπ ὅτε μὲ
τὸ βλέμμα του, ἐμπαινε μέσα μου, 6-8-1

Δύο νεαροὶ μας φίλοι ἀπὸ τὴ Νίκαια,
ποζάρουν γιὰ τὴ «Διάπλαση» μὲ
στολὴ εὐδώνων.

μου, και με γέμιζε με μια πρωτόγνωρη γλυκειά ζεστασιά... "Ενιωθα πάνω στο σβέρκο μου τη χλιαρή πίεση της άμμου. Με ζάλιζε λίγο χωρίς να με νυστάζει. "Αντίθετα, αισθανόμουν έντονα το κάθε τι που γινόταν γύρω μου. Τα γέλια του κόσμου, ένα παιδάκι που έκλαιγε... Κάποιοι σκόνταψαν πάνω μου. Θάτανε άντρες.

"Ένα μαλακό χνούδι τρίφτηκε πάνω στο πόδι μου. Μάζεψα κουρασμένα τα γόνατά μου για να κάνω τόπο... Κι' ήταν ο ήλιος τεράστιος... μια φλόγα... Κι' ο ούρανός σαν ψεύτικος... τόσο γαλάζιος... τόσο διάφανος... Κι' ήταν η θάλασσα άγριεμένη. "Ακούγα το κύμα που χτυπιόταν τόνα με τ' άλλο κι' έβλεπα τον άφρό της —Θεέ μου, τί ασπράδα!— μόν' από τα μισόκλειστα βλέφορά μου...

Το φορέμα μου γλίστραγε σιγά — σιγά από τ' ανασπασμένα γόνατά μου. Γλίστραγε... γλίστραγε... Κι' εγώ έμεινα ακίνητη. "Ανέμπορη για την πιο μικρή χειρονομία, για την πιο μικρή προσπάθεια να το φέρω στη θέση του... "Ήταν οι κλειδώσεις μου από μπαμπάκι κι' ε' σκέψη μου τόσο καθαρή και τόσο μπερδεμένη μαζί. Κι' ήταν θαυμάσιο να μένω έτσι ριγμένη χάμω, αδιάφορη κι' ευτυχισμένη... Κι' η καρδιά μου γέμιζε... γέμιζε χαρά. "Ετσι που μουρχότανε να φωνάξω, να κλάψω ή να γελάσω για να νιώσω ζελαφωμένη... Τα μαλλιά μου άνακατωμένα με την άμμο και η θάλασσα —η αγαπημένη μου θάλασσα— τόσο κοντά μου... στα πόδια μου... "Ο κόσμος που πέραγε δληνώρα δίπλα μου αδιάφορος... οι φωνές... τα γέλια... κάποιο παιδάκι που έκλαιγε... και το φορέμα μου που γλιστρούσε ολόενα απαλοχαϊδεύοντας τους μηρούς μου...

Εύπνησα έτσι, απότομα. Ξαφνιασμένη. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Το καντήλι τρερόσσηνε... "Εκείνος ο ήλιος και η θάλασσα... η ζεστή άμμος... Εύπνησα για τα καλά. Το καντήλι έτριζε, έσβησε η φλόγα του. Μια άσχημη μυρμιδιά καμένου λαδιού γέμισε την κάμαρα... "Εκείνος ο ήλιος... τα γυαλιστερά δαμασκηνά που έλειωναν στη χούφτα μου... "Ο πλατύς δρόμος. "Ήμουν ιδρωμένη. "Εφτιαξα μηχανικά τα μαλλιά μου και κοίταξα το ρολόι μου. "Ήταν κοντά 3. Σε λίγο θα ξημέρωνε... Σε λίγο θάβγαине ο ήλιος.

Σ. ΠΑΛΛΕΝΤΕ

ΜΙΑΚΥ

Μόλις γνώρισα το μικρό αυτό ζώο, το μικρό αυτό σκυλάκι της ράτσας «μπασέ», ή καρδιά μου πλημμύρισε από αγάπη για τη μικρή Μίλκυ.

Πρόκειται για το σκυλάκι της φίλης μου της Λουίζας.

"Όταν πήγα να την επισκεφτώ είδα ένα μικρό κορμάκι στηριγμένο άπάνω σε τέσσερα στροβουτούσια ποδαράκια, ένα μικρούτσικο κεφαλάκι μ' ένα στοματάκι που γαυγίζει με θυμό, σά νάλεγε: «Φύγε από το σπίτι μου», και δυο μικρά κρεμαστά αυτιάκια. Νά τί ήταν η Μίλκυ, που με υποδέχτηκε στο σπίτι της φίλης μου.

"Η Λουίζα με χαιρέτησε μ' ένα απλό «γεια σου», μου παρουσίασε τη Μίλκυ της και τη...μάλωσε, κάνοντας τη θυμωμένη με τόση τέρψη, που η Μίλκυ το πήρε στα σοβαρά.

— Μίλκυ, δε σούχω πει να είσαι ευγενική; Γιατί γαυγίζεις τις φίλες μου;

Και το μικρό μπασέ, λες κι' ήταν άνθρωπος, ντροπιάστηκε. "Ήρθε να τριφτεί στα πόδια μου κλαψουρίζοντας, κοιτώντας με λυπημένα.

Το πήρα στην άγκαλιά μου και το φίλησα ανάμεσα στα δυο μεγάλα μαύρα ματάκια του. Κι' αυτό μου έγλειψε το πρόσωπο, κούνησε την ουρίτσα του κι' έφυγε τρεχάτο για να πάη να παίξει με το σκυλί του γείτονα.

"Η Λουίζα με πήρε στο δωμάτιό της όπου άρχισαμε την κουβέντα κατακρίνοντας η έ-παινώντας έναν καθηγητή, κάνοντας το ίδιο μ' ένα φορέμα, μ' ένα έργο που είδαμε στο σινεμά, μ' ένα βιβλίο που διαβάσαμε, και λέγοντας και ασυναρτησίες κάπου — κάπου για να περάσει η ώρα.

Ξάφνου χτύπησε το κουδούνι και τρέξαμε ν' ανοίξουμε. "Ήταν μια γειτόνισσα που, κατάχλωμη καθώς ήταν από το φόβο, μάς έκανε να άνησυχήσουμε.

— Τί τρέχει;

— "Ένα αυτόκινητο έχει τραυματίσει σοβαρά τη Μίλκυ!

"Όταν άκουσε αυτά τα λόγια η Λουίζα λιποθύμησε. "Εγώ βγήκα στο δρόμο σαν τρελή. Βρήκα τη Μίλκυ σε μια γωνιά του δρόμου, δουτηγμένη στο αίμα. Την έβαλα σ' ένα ταξί και την πήγα σ' έναν κτηνίατρο που έκανε ό,τι μπόρεσε για να τη σώσει από το θάνατο. Μά σε δυο ώρες η Μίλκυ δε ζούσε πιά.

Την έθαψα. Τα ματάκια της με κοιτούσαν θλιμμένα, σά να ζούσε άκόμα. Το βλέμμα αυτό μου θύμιζε τη ματιά που μου έριξε μετά το μάλωμα της Λουίζας.

Θά τη θυμάμαι πάντα με συγκίνηση τη μικρή Μίλκυ...

ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΡΙΑ

ΜΕ ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ

Μπήκαμε στού όνειρου τη βαρκούλα και με της φαντασίας τα κουπιά κινήσαμε για κάποιο μακρινό και άγνωστο λιμάνι. Μέσα στο λιόγερμα η θάλασσα φεγγαβολούσε ενώ πέρα μακριά, στο βάθος του ορίζοντα, τα μαδιά σύννεφα σαν ροδοπέταλα τ' "Απρίλη, στολίζανε το γαλάζιο φόντο τ' ούρανού. Οι τελευταίες αγχίνες μάς χαιμογελούσαν παιχνιδιάρικα, σά φεγγαβόλες ελπίδες, για ένα ύπεροχο αντίκρουσμα σε μια παραμυθένια χώρα... "Ο αέρας φούσκωνε τα πανιά και μέσα στην ψυχή μας πλανιόταν μια ούρανία και άνείπτηρη χαρά για το ταξίδι τούτο... Κι' ενώ η βαρκούλα του όνειρου μας χαρωπή άρμένιζε στη μέση της ξελογιάστρας και λεβεντοπνίχτρας θάλασσας, διακρίναμε μίαν άχνόφεγγη όροσειρά. "Όσο πλησιάζαμε, κοιτάζαμε καλύτερα. "Ήτανε τα βουνά που καμμία χώρα στον κόσμο δεν έχει. Τώρα πιά φάνηκε ξεκάθαρα ο περήφανος γέρο "Ολυμπος, με την κάτασπρη χιονένια του σκούφια, ενώ πήγαине να λούση τα πόδια του στο καταγάλανο Αιγαίο. Καμαρωτή η ξένοιαστη Πεντέλη μάς στέλνει μύρια χαιρετίσματα, ενώ ο Τσικνιάς, η ψηλή κατοικία του Αϊδίου, μάς υποδέχεται με ένα αέρινο χαιρετίσμα του Ζεφύρου. "Όλο και πλησιάζαμε. Και είδαμε. Είδαμε μια δαντελωτή άκρογιαλιά, όπου τα κυματάκια ξεσπαζαν άπαλά — άπαλά

στην ολόχρονη άμμουδιά, ενώ ο μονότονος φλοίσβος των κυμάτων, σά θλιβερό μοιρολόι, και το δροσερό μελτεμάκι σιγοφουδρίζανε κάποιο παλιο ξεχασμένο σκοπό. Πάνα, ψηλά, είδαμε έναν καταγάλανο ούρανό, που καμμία άλλη χώρα δεν έχει. "Έναν καθαρίο ούρανό, που μόνο μια χώρα, μια τρισένδοξη και τρισευλογημένη χώρα, που λεγεται ΕΛΛΑΔΑ, έχει. Και ψηλά, στεκότανε επιβλητικός ο ιερός δράκος της "Ακρόπολης, η καρδιά της "Ελλάδας. Στ' αυτιά μας μια γλυκειά μελωδία έφτανε. "Ήτανε ένας ψίθυρος από την μυστική λύρα του θεού "Απόλλωνα που ξαναζωντανεμένη από τις Κερυατίδες στο "Ερεχθείο, ύμνυσε τη χώρα των θεών και τη μητέρα των ήρώων. Με λαχτάρα πηδήσαμε στη στεριά και με ιερή συγκίνηση πατήσαμε τα αιματοδομημένα άγια χώματα της γαλανής Πατρίδας μας. Σκύσαμε και τα φίλησαμε. Το άξεχαστο όνειρο θα παραμείνει ένα νοητό ταξίδι που η γλυκειά θαλπωρή του θα θερμαίνει τις ελληνικές μας ψυχές.

ΠΟΥΛΙΑ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 71

ρι τα δάκρυα που τρέχανε στα μάγουλά του.

ΜΕΣΑ στο άναπαιτικό καταφύγιο, ο Βέλος έδωσε στον "Αγύλο άλπινιστή να πιή και του είπε, κρατώντας το σφυγμό του:

— "Ωραία. "Ο πυρετός σου έπεσε. Αύριο μπορούμε να φύγουμε...

Και βγήκε να κοιτάξη τόν ούρανό. Το χιόνι, που έφεπτε πυκνύο δυο μέρες τώρα είχε σταματήσει. "Ο ορίζοντας είχε καθαρίσει. "Ο Βέλος έφερε τα μάτια κάτω, στις πλαγιές και πέρα στα χωριά που έλεγες κι' ήτανε ριζωμένα, σκόρπια στού βουνού τα πόδια. "Αναστέναξε και όλο κοιτούσε, κοιτούσε... Ξαφνικά, ξεχώρισε μια σκούρα σκιά, που ανέβαινε με κόπο κι' ύστερα έπεσε.

— Κάποιος έπαθε δυστύχημα! είπε κι' έτρεφε κατά το μέρος που είδε τόν άνθρωπο να πέφτη.

"Ετρεξε κοντά στον άγνωστο. Μά τότες είδε το χλωμό πρόσωπο του Βιέρο και μια κραυγή πετάχτηκε άπ' το στήθος του. Με άγρια λαχτάρα τόν άρπαξε στην άγκαλιά, τόν πήγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε στο καταφύγιο κι' άναψε δυνατή φωτιά. "Ετριψε με δύναμη το παγωμένο κορμί του άδερφού του και σε λίγο, ο Βιέρο άνοιξε τα μάτια. Είδε το Βέλο σκυμμένο από πάνω του, να τόν κοιτάξη μ' άπέραντη στοργή.

— Βέλο! φώναξε μ' άπερίγραπτη χαρά και τόν άγκαλίασε με δύναμη.

— Πώς βρέθηκες εδώ μονάχος; ρώτησε άνήσυχος ο Βιέρος. Αυτός του έξηγήσε, μά ο Βέλος όλο ρωτούσε.

— Νά ήθελα να σε σώσω, ξανάπε ο μικρός. "Αλλά όπως βλέπεις, έσύ μ' έσωσες, όπως πάντα, από τότε που είμαστε παιδιά.

Βουρκώσανε τότε τα μάτια του Βέλου και δε δάσταξε άλλο τόν καημό.

— Ξέρεις, Βιέρο μου... "Αχ, δεν το ξέρεις έσύ.

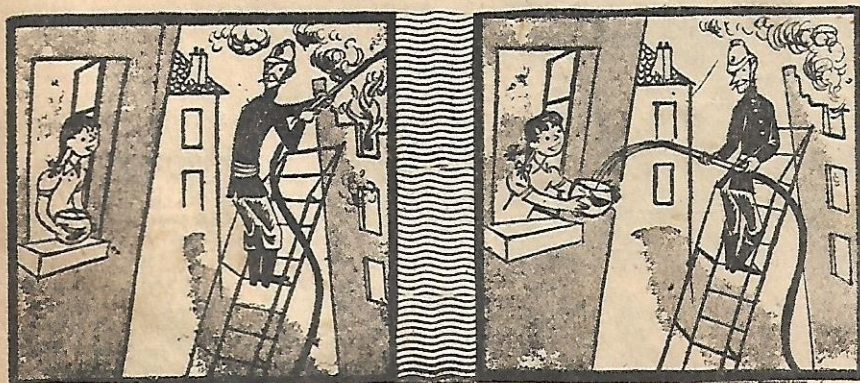
"Ο Βιέρος το κατάλαβε όμως.

— Ξέρω, το ξέρω, είπε τρυφερά. Μά τί πειράζει; εμείς οι δυο είμαστε και θά μένουμε πάντα αδέρφια... Δεν είναι έτσι;

— Και βέβαια, είπε ο Βέλος.

— Γιάντα ο ίδιος άγγελος φέρνει τα παιδιά στον κόσμο, είπε στοχαστικά ο μικρότερος και μέσα στα μάτια του ο Βιέρος ήπιε ήπιε άχόρταγα μια γαλήνη, που του μέρωσε την καρδιά.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

21

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

52
ΤΑΝ (396), πολύ ωραίο!
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

53
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ:
Πιά κανείς δεν αμφιβάλλει πως μ' αυτό σου δώ το χαλί το Βατερλώ σου πλησιάζει! ...Εί κι' αυτό μ' ένθουσιάζει!
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

54
ΦΙΛΕ Τάν (456), έχω έμενα κοντά στην πλατεία των Ταμπουριών απ' όπου περνά και το τραμ του Περάματος. Όσο για τη συνάντησή, πολύ κι' εγώ την επιθυμώ. Έπειδή όμως δε γνωρίζω αν θα φανώ συνεπής, αλλά κι' επειδή υπάρχουν ιδιαίτεροι λόγοι, γι' αυτό δεν μπορώ να σου τη δώσω. Από τηλεφώνου γνωριμία πολύ θα μ' ευχαριστούσε. Τι λές; θέλεις; "Αν έχως τηλεφώνου, γράφω. "Αν δεν έχως ή αν έχως και δε θέλεις να το γράψω", όρισε τηλεφώνου άλλου, που θα μ' αποδείξει ότι είσαι σωστό τηλεφωνήσω. Περιμένο και χαιρετώ. Χαιρετώ επίσης Μίγκ (χόθηκες.)

Διαπλάσσοπουλο, τίς: 45. 292, 393, 402 κ.ά.

Διάβασε
κι' κρίνε
κι' ύστερα
τί είναι
έλα να μου πής!

ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

55
ΕΥΧΟΜΑΙ σ' όλα τα Διαπλάσσοπουλα και στίς Διαπλάσσοπούλες, στο νέο τόμο που σήμερα αρχίζει, να πραγματοποιηθούν όλα τα όνειρά τους και να τους φέρη μόνο χαρά, φιλικότητα
ΤΑΝ Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

56
ΝΑΤΑ μας! Μα θέλει και ρώτημα, Ντάνιελ Μπουν. (437). Μα, παιδί μου, ακόμα δεν το κατάλαβες ή δε θέλεις να το καταλάβεις, πως οι αποκαλύψεις σου ή είναι λαθεμένες ή αντιγραφές και μόνο ένα το πολύ 10% δικές σου. Κι' ακόμα κάτι. Νομίζεις πως δεν καταλάβαμε το λόγο για τον οποίο σταμάτησες τις αποκαλύψεις;

ΡΟΔΑΥΓΗ

57
ΧΑΙΡΕΤΩ το Διαπλάσσοκοσμο και ιδιαίτερα τους Όλυμπιακούς. Τάν Υπερκόσμιε, θέλεις να γνωριστούμε; Μένω στο ίδιο μέρος μ' εμένα.

ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

58
ΑΣΤΡΟΦΙΛΗΤΗ (427), όχι, δε διάβασα. "Αν κι' άργα, θερμo-αντιχαιρετώ, Σπριτόβυλο (218).
ΜΥΡΤΙΛΑ

59
ΡΟΔΑΥΓΗ, αν της 453, 5, αναφέρεται σ' έμένα, μάθε ότι είμαι "Αθηναία! Μπούλη, ή Κισμέτ έ-

...φύθη. Χαιρετώ Σ. Παλλέντε, Θρύλο.

ΥΠΑΤΙΑ Α'

60
ΤΡΟΥΦΑ (350), που ενδιαφέρεσαι γι' τη Γλυκεία Βολιωτοπούλα, μάθε πως ονομάζεται "Εφη Μανιαδάκη. Πολλοί ασχολούνται με το Αιέν Άρσιτεύν. "Ας μάθουμε πως λέγεται Τζένη Πλέσσα. Καστρινέ (412), γνωρίζεις ότι Γκρίζο Γατί = "Αμαλία "Αιδαλιώτου; Ζαβολιάρη (372), ξέρεις ότι "Ηφαιστος = "Ιωάννης Παπαντωνίου, κι' ότι σου λέγεσαι Χριστοδούλου; Τοξότη, μη μου λές ότι λέω κρυάδες. Επίσημ, Χρωματιστός Σπάγγος = Δ. "Ηλίας. Ξερετε ότι Πειραιωτοπούλα = "Ελσα Μαρμαρά και "Ερίλον = Εύανθούλα Πετρου; Χαιρετώ Μυρίνα, Πασχαλιά, "Ασημένιο Γαρυφαλλο, "Αστροφιλήτη, Ρεβέκκα, Χρυσάλλίδα και Σ. Παλλέντε.

ΦΙΛΟΠΑΤΡ

(προς το παρόν αναποκαλύπτους)

61
ΜΕ πρόλαβες, αγαπητή Πεύλια. "Ελπίζω, το καλοκαίρι να σε ξαναδώ. Χαιρετισμούς στη Λίτσα κι' το Γιώργο. Τηνιακόπουλο, Πως πάει ο προσκοπισμός; Γράψ' στον "Αθηναίο φίλο σου πως με τις απρετίες δεν κερδίζει τίποτα.

ΜΑΡΙΤΑ

62
ΤΑΝ "Υπερκόσμιε, αν νομίζεις τον εαυτό σου ικανό να σατιρίξη τους «συναδέλφους» σου, τότε πρέπει να σατιρίξεις και τον εαυτό σου όχι τόσο... ανώδυνα (459). Μπούλη, το άλατι δεν κάνει πάντα καλό. Όταν είναι περίσσιο φέρνει τα «άλατα». "Όσο για τον Όλυμπιακό, ρίξε

άλατι στα μάτια σου. Ντάννυ, πολύ έξυπνη ή παρομοίωσή σου σαν «κόλωνα» της αυτοκρατορίας, όχι όμως και πέρα για πέρα άσχετη με το «Φάντασμα του Καντερβίλ».

ΜΠΑΡΜΠΑ ΘΩΜΑΣ

63
ΟΣΟΙ ψευδωνυμοί, "Αθηναίοι - Πειραιώτες, επιθυμείτε από τηλεφώνου γνωριμία, γράφετε τηλεφώνου.

ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

64
ΜΑΞΙΩΤΑΚΙ (339) = ψηλό, μελαχρινό, με καστανά μάτια, ύψος 1.60, έτών 14 και άναποκαλύπτος. Νομίζω πως πέτυχα. Σωμάτι, τώρα δεν αμφιβάλλω. Θα σε αποκαλύψω (φοβόμουν και φοβέριζα, σύμφωνοι;). Μπούλη, "έλα, αντιχαιρετώ. Κρότε, γεια χαρά.

ΣΑΜΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

65
ΑΜΦΙΣΣΕΑ, σε ξέρω. Είσαι ο Δ... Κ... Πρόσεξε να μη σε αποκαλύψω, αν και είμαι κατά των αποκαλύψεων. Μα... γέρασες Μοβουάλα. (441). "Ορθογώνιο, ασφαλές θα σ' άρεση το «Λακωνίζω». "Αση Μελά, σε χάσαμε. Θούλε, συγχαρητήρια για τη «Λύτρωση». Δώσε χαιρετισμούς στη Γλυκα Κυριακή. Πασχαλιά, τί κάνει ο Μαθηματικός; Βατραχοπόδαρο, σ' άρεσαν οι ντολιβάδες; Χαιρετώ όλους μ' αγάπη ή ΙΛΕΑΝΑ

66
ΦΙΛΟΙ μου, κάλλιο άργα παρά ποτέ. Σας χαιρετώ όλους και πιστεύω να μη μετανιώσετε που με δεχθήκατε. Είμαι πολύ ευχαριστημένος που βρίσκομαι κοντά σας. Μ' αυτή την ευκαιρία θέλω

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩ ΠΑΙΔΩ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:

Έτησία δρχ. 150
Έξαμηνος » 75
Τρίμηνος » 40

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

(άπλό ταχυδρομείο)
Ευρώπη, Άσία, Άφρική:
Έτησία δρχ. 240
Έξαμηνος » 120
Άμερική, Αυστραλία:
Έτησία δολ. 10
Έξαμηνος » 6
Δι' αεροπορικήν αποστολήν
ειδική συμφωνία.

Έκδότης: ΑΘΑΝ. ΕΜΜ.
ΠΑΡΑΣΧΟΣ, Κολοκοτρώνη
11. "Υπεύθυνος Τυπογραφείου: ΒΛΑΝ ΑΘΑΝ., Φιλολάου 3, Παγκράτι.

να πω πόσο θαυμάζω τον "Αποσπεριτ. Μπούλη, θέλεις να δειχτείς τη φιλία μου; Γεια σας.
ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

67
ΤΣΑΡΙΝΑ, πότε θα σταματήσης να κάνης παρέα μόνο με την αριστοκρατία; "Ανδαλουσία, γιατί δε μάς γράφεις; Τηνιακόπουλο, τι λές, αλληλογραφούμε; "Αν θέλεις, γράψε πρώτο στη διεύθυνση: "Ικτινίου 3, Θεσσαλονίκη.
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΜΑΡΤΙΝΙΚΑ

68
ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΩ: "Ασπρος Λύκος = Κ. Καραμανλής. "Υπ-γράφεις συμφωνία ειρήνης, Ζαβολιάρη, ΙΔΙΩΤΙΚΟΣ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

69
ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ, χαιρετώ όλους = όλες.
ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

70
ΑΙΕΝ Άρσιτεύν (500), ποιός σου είπε ότι φοβάμαι τα μαρά; "Οτι σ' φοβάσαι το Ναξιωτάκι, δεν αμφιβάλλω. Το δείχνεις άλκοωστε στην 317. Και κάτι άλλο: "Ο παντοτινός αυτοκράτωρ τών Μ. Α. είναι ο...

ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ
(αυτοκράτωρ)

71
ΔΙΑΓΟΡΑ, αντιχαιρετώ. Κρότε (504), συμφωνώ για 403, 432. "Ιλένα (507), όχι, δέβεται. Ναξιωτάκι, λίγο ασυνάρτητη ή 510. Χαιρετώ όλους τους Όλυμπιακούς. "Ακέλα (501), όνειρεύεσαι; Που είδες πως με αποκαλύψε;
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

72
ΜΑΞΙΩΤΑΚΙ, Μη νομίζης μ' όσα γράφεις πως μάς λές εξυπνάδες; Μπεμπη μου τα όσα γράφεις μοναχά είναι κρυάδες.
ΝΤΑΝΙΕΛ ΜΠΟΥΝ

73
Χ-08 χάθηκες. Γιατί; Μήπως θέλεις να σε αποκαλύψω; Πρόσιντ "Ομπρέλλα, γερή ομάδα ο Παναθηναϊκός. Θα κερδίζε την "Αμερική αν δεν έτρωγε ένα γκολ.
ΜΠΟΥΤΑΤΑ
(Όλυμπιακάρα)

74
ΕΥΧΟΜΑΙ σ' όλα τα διαπλάσσοπουλα καλή επιτυχία στους διαγωνισμούς.
ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΔΑΡΟ

Ένα ακόμη
Εκλεκτό προϊόν

Με την πρώτη δοκιμή
θά διαπιστώσετε ότι
δέν υπάρχει καλύτερο

ΦΛΩΤΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ & Κ. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΙΚΤΙΝΟΥ 3

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΤΩ ΠΑΙΔΩ

ΑΠΟΚΟΜΜΑ 3

1960 Β

ΠΑΙΔΟΙ

ΜΑΙ
ΟΥ:
150
75
40
ΟΥ:
μείο)
Αφρική:
240
120
ραλία:
10
6
ποστολη
α.

ΕΜΜ.
οκοτράνη
τυπογρα-
ΑΝ., Φι-
ρατι.

τον 'Απο-
εις να δε-
εία σας.
ΑΝΑΣΤΗΣ

ταματήσε
με την α-
σία, γιατί
ιακοπούλα
ε, "Αν θε-
διεύθυνσε
τη
ΑΡΤΙΝΙΚΑ

ρος Λύκος
π-γράφει
βολιάρη;
ΤΕΚΤΙΒ

χαιρετά

ΓΑΓΙΟΥ

0), ποιός
τά μαρ-
αξιώτακι
αίχνης αλ-
ατι άλλο-
ατωρ των
ΜΠΟΥΝ
τωρ)

Κρότε
403, 432
δαία. Νο-
τη ή 510
Ολυμπια-
ειρενέας;
αλύψε
ΜΠΟΥΝ

ράφεις
νάδες;
γράφεις
ΜΠΟΥΝ

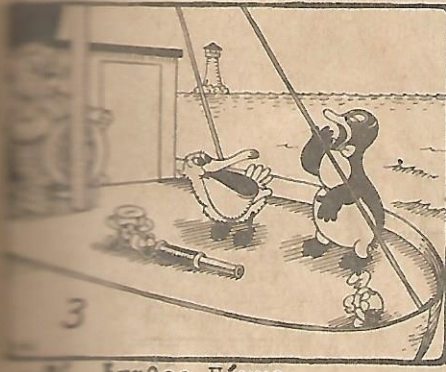
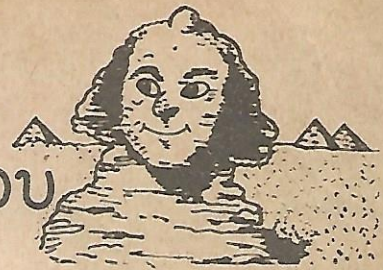
Μήπως
Πρόσ-
ο Πανο-
την 'Αρε-
γκολ.
ΤΑΤΑ
κάρα)

απλοσά-
τους δια-

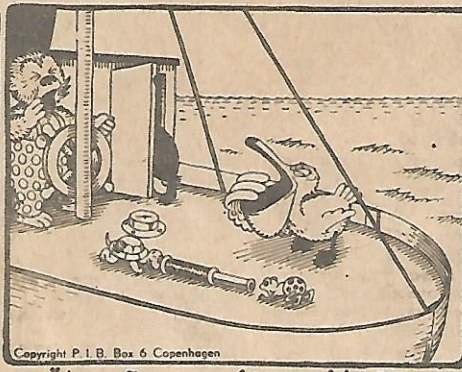
ΔΑΡΟ

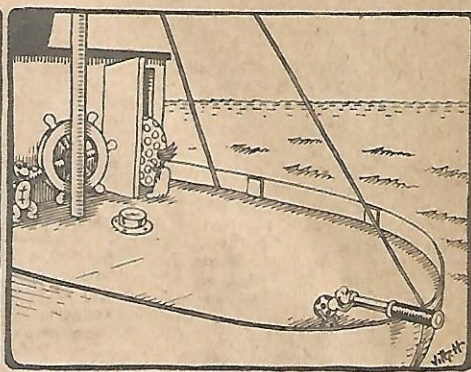
‘Ο Πέτσου στή χώρα του Νείλου

3
--Έπαθες, Πίνγκο;
Με βαρέθηκες καί νύσταξες.
Νύστα κοιμήσου λοιπόν.

Copyright P.I.B. Box 6 Copenhagen
--'Αχ, πώς νυστάζω κι' εγώ
Πέτσου, πάω για ύπνο.

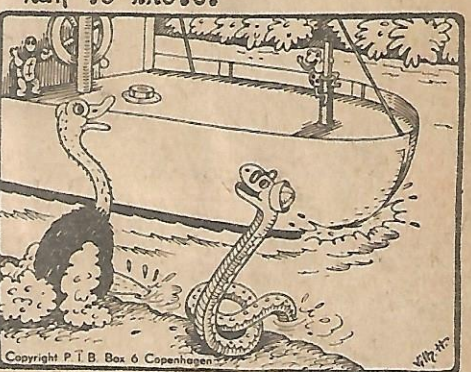
--Ναι, άς πάμε για ύπνο! 'Η
λέα με τό βατραχάνι θα φυ-
λή τό πλοίο.

--'Είπες, Ξέρης ποῦ βρισκό-
μαστε φίλε;
--Ναι, πάνω σ' ένα πλοίο!

--Κοίτα, γιέ μου! Νά ὁ Πέτσου,
πού ἔρχεται στό ποτάμι μας!

Copyright P.I.B. Box 6 Copenhagen
--Τί κάνουμε, ρωτάς; Πλένουμε
τά πόδια μας.
Δέ φαίνεται στήν εἰκόνα;

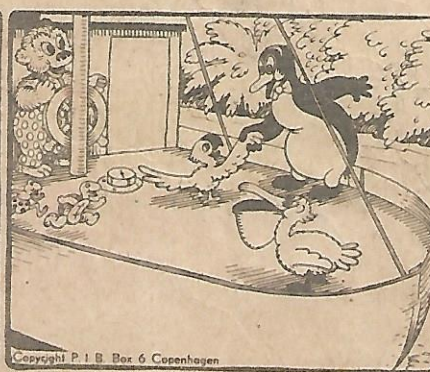
--'Ααααα! Ξεκουράστηκα! Τεν-
τάνισα, Πίνγκο, ν' ἀνασάνης τόν
ἀέρα τῆς θάλασσας.

Copyright P.I.B. Box 6 Copenhagen
--Περίεργο! Ποῦ βρεθήκανε τά δέντρα στή θάλασσα; Θά
φτάσαμε σέ ποτάμι. 'Ε, Λέα, πώς τά κατάφερες;

--Ναι, πού ἀνοιξε λίγο ὁ χώρος.
Να ξεπνήσῃ ὁ Φώκιος θά μάς
καὶ ποῦ εἴμαστε.

Copyright P.I.B. Box 6 Copenhagen
--Καλημέρα, Παπαγάλε. Μᾶς λές
πού βρισκόμαστε; --Εὐχαρίστως
Μ' ἀρέσει ἡ κουβέντα.

--'Ακούω κάποιον νά κλαίη.
Σταθῆτε νά τόν παρηγορή-
σουμε! (Συνεχίζεται)

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α.Ε.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1907
ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 122.142.775,70
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΤΗ 31 ΜΑΪΟΥ 1958 ΔΡΧ. 2.402.001.277,73

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

φροντίζει για τις
οικονομίες σας, για
τα συμφέροντά
σας, για το μέλλον
των παιδιών σας.
"Οπου βλέπετε
ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
πηγαίνετε μέσα με
κάθε έμπιστο σύννη.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΣΤΡΑΤΗΣ Γ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 11
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
"C O M E R Z B A N K"